

2018

TourTråkk - Referat

Knut Helgesen

Nine o'clock Sharp Tour

11.11.2018

Innholdsfortegnelse

TourTråkk - Prolog - 7/4 2018	4
Langnebbede syklistar og kortnebbede gjepp på Prolog	4
TourTråkk 01 - 14/4 2018	5
Hvor ble Merete av?	5
TourTråkk 02 - 21/4 2018	7
Quadruplex på tour	7
TourTråkk 03 – Gruppe 1 - 28/4 2018	7
Bart, men kaldt og Einars krank ble krank!	7
TourTråkk 03 – Gruppe 2a og 2b - 28/4 2018	10
TourTråkk 04 – Gruppe 1 - 5/5 2018	10
Hurramegruendt og «den store alpaka»	10
TourTråkk 04 – Gruppe 2 - 5/5 2018	13
Særdeles fin Tour	13
TourTråkk 05 – Gruppe 2 - 12/5 2018	14
Bilist nær drept ved Emma Hjort	14
TourTråkk 05 – Gruppe 3 - 12/5 2018	17
Kongelig bryllup og racer	17
TourTråkk 06 – Gruppe 1 - 19/5 2018	18
StiTour	18
TourTråkk 06 – Gruppe 2 - 19/5 2018	19
Terningkast 6+	19
TourTråkk 07 – Gruppe 1 - 26/5 2018	20
Bærumsrunden	20
TourTråkk 07 – Gruppe 2 - 26/5 2018	21
Forpjuvket gulspurvunge	21
TourTråkk 08 – Gruppe 2 - 1/6 2018	23
Leteaksjon ved Svartvann	23
TourTråkk 08 – Gruppe 1 - 1/6 2018	25
Tørr myrtur	25
TourTråkk 09 – Gruppe 1 - 9/6 2018	27
Kjedebrudd og downhill	27
TourTråkk 09 – Gruppe 2 - 9/6 2018	29
Med Blåskjell i dekket	29
TourTråkk 10 – Gruppe 1 - 16/6 2018	30
Dobbelpunktering	30
TourTråkk 11 – Gruppe 1 - 23/6 2018	31
Med smil om munnen i Rollercoaster!	31
TourTråkk 12 – 30/6 2018	32
På ukjente terreng i Bærumsmarka	32

TourTråkk 13 – Gruppe 1 - 7/7 2018	33
Med CX på halv felles-tur.....	33
TourTråkk 14 – Gruppe 1 - 14/7 2018	38
TourTråkk 15 – Gruppe 1 - 21/7 2018	39
Overfall og tilløp til panikk ved Sandungen.....	39
TourTråkk 16 – Gruppe 1 - 28/7 2018	40
Gjetinger ved Kikut	40
TourTråkk 16 – Gruppe 2 – 28/7 2018	41
Behagelig tur med innlagt besiktigelse.	41
TourTråkk 17 – Gruppe 1 – 4/8 2018	41
Tøffe tak til Paradis.....	41
TourTråkk 17 – Gruppe 2 – 4/8 2018	43
Blåtour.	43
TourTråkk 18 – Gruppe 1 – 11/8 2018	44
Lang Birkentour med et utall av grupper, inkludert «Yr og kåt»!	44
TourTråkk 19 – Gruppe 1 – 18/8 2018	46
9 barske syklistar trosset skumle værvarsler.....	46
TourTråkk 20 – Gruppe 1 – 25/8 2018	46
Stålpung(tering)	46
TourTråkk 21 – Gruppe 1 – 1/9 2018	48
Langgørede villgeiter stoppet TourTråkk!	48
TourTråkk 21 – Gruppe 2 – 1/9 2018	51
Mariannene på Tour	51
TourTråkk 22 – 8/9 2018	51
En våt dag	51
TourTråkk 23 – 15/9 2018	53
Ny norgesrekord i øvelsen "fra morgenkåpe til TourTråkk-klar"!	53
TourTråkk 24 – 22/9 2018	54
I kjølvannet av "stormen Knut"	54
TourTråkk 25 – Gruppe 1 - 29/9 2018	55
Moroløypa langs Lyaskerelva.....	55
TourTråkk 25 – Gruppe 2 - 29/9 2018	57
Varming av kalde tær	57
TourTråkk 25 – Gruppe 3 - 29/9 2018	57
Uregelementert oppmøte.....	57
TourTråkk 26 – 6/10 2018	58
Svenskestien ikke bygd for syklistar og storfe!	58
TourTråkk 27 –Gruppe 1 - 13/10/9 2018	59
Gruppe «teknisk» - med Ola-Ola i front over Haveråsen	59
TourTråkk 27 –Gruppe 2 - 13/10/9 2018	60
Debutanter må pleies og guides må vite	60
TourTråkk 28 – 20/10/9 2018	62
Vestmarka Rundt på sti og grus	62

TourTråkk 29 – 27/10 2018	64
Årets lengste slangeskifte	64
TourTråkk 30 – 3/11 2018	65
Våte og sleipe stier	65
TourTråkk 31 – 10/11 2018	66
Siste HøstTour med våryr ungfole og bestemt dame med puddel!	66

TourTråkk - Prolog - 7/4 2018

Langnebbede syklistar og kortnebbede gjess på Prolog

Langnebbede og langnebbede fru Blom, vel heller ikke spesielt nebbete i det hele tatt, men faktum var at hele 30 TourTråkkere og samme antall kortnebbgås, gjennomførte Prolog i fin stil forrige lørdag. Kartnebbgjessene var på vei, i følge fugletitteren vi traff ved Kongshavn på Snarøya, fra Holland via Trøndelag og helt til Svalbard. Mens vi ikke kunne skryte av mer en Bjørnegård til Huk! Men ellers var likheten mellom de to flokkene slående, gjessene kom i fin plogformasjon innover fjorden, for så å få litt disiplinærproblemer og mindre orden i rekkene over Vassholmen før de strøk videre nordover. Vi hadde også rimelig fin formasjon innover mot Bygdøy. Riktignok mistet vi Lise allerede i første rundkjøringen i Sandvika, men det var ikke fordi gruppa manglet disiplin, men fordi Lise virkelig VAR så syk som hun følte seg da hun sto opp, og innså at senga var mer fornuftig enn sykkelsetet. Men tilbake til denne likheten med kortnebbgåsflokkene. Etter sedvanlig og godt ordnet gruppebilde på Huk, se over, bar det hjemover, absolutt uten disiplin og orden, selv om førergassen mente han hadde vært ganske så tydelig på veivalg og møtepunkt for hjemveien før avtråkk fra Huk. Vi var altså 30 ved start og 29 på Huk, men om alle er vel hjemme igjen etter Prologen, vites fortsatt ikke. Og så lenge ikke alle logger sine fysiske aktiviteter på Strava, kan vi heller ikke sette i gang en "Flyby" for å se hvor det ble av alle.

Vel, siden dette var et rekordstort Prologfelt, må vi jo nevne at Marianne Mørk debuterte, hurra, og at Bård Bråten, Jonas Haltia og Øyvind Engelstad dukket opp igjen etter over et års fravær. Dette fortjener at de får sine etternavn med i referatet. De øvrige 30 var Asrun, Brite, Lise, Marianne S og ditto SB, Merete, Arne Ga., Bengt, Dan-Evert, Eivind, Finn Aa og ditto Ny, Hamid, Jon B, Jon Ole, Klaus, Knut, Magne, Narve, Ola, Olav, Per Kristian, Steinar, Svein-Erik, Tor og Øivind med i. Altså et STORartet felt!

Fordelen med å vente så lenge med å skrive referat er jo at en har glemt det meste av det som skjedde på touren. Men jeg husker at praten gikk lett, noen hadde piggdekk, ingen punkterte, noen ble svette, andre ble kalde, Knut tok bilder, det samme gjorde Hamid, kyststien ved Vækerø var bar og idyllisk, men mange fikk ikke med seg at vi skulle sykle denne stien hjem også, samtidig som vi IKKE skulle over Polhøgda, noe som selvfølgelig den umulige utbrytergruppa gjorde. Omtrent 15 fikk med seg Kongshavn og fugletitterens beretning om kortnebbgåsene og disse 15 sang også en fin bursdagssang for Britt (fru Magne) som ble lokket fram på terrassen sin på Fornebo. Var

det noe mer? Jo, det var lovet nesten isfritt vegvalg på Prologen. Det gikk bra lenge og gjorde at vi unngikk Kongeskogen på Bygdøy, men ved Norsk Skog på Oksenøya gikk Finn Aa. i tet og misledet det som var igjen av gruppa inn på den isete og livsfarlige kyststien innover langs kilen. Det gikk bra, selv om vi mistet Knut i denne manøveren, Finn fikk selvfølgelig kjeft og ledergassen frasa seg alt ansvar for denne delen av Touren. Vi må vel også nevne at Kanel i Sandvika ble besøkt av flere, men bare for å være sikre på at vi skulle ha nok næring til den siste bakken hjem.

Mvh, Ola

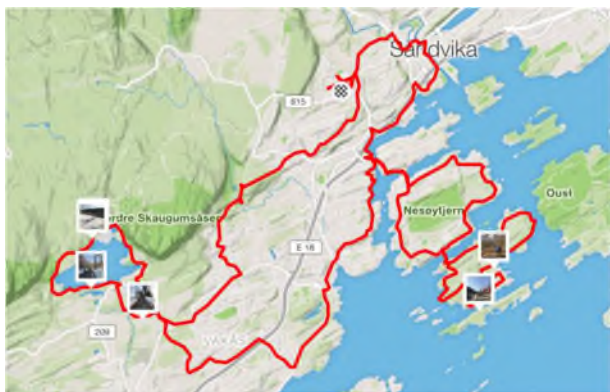
TourTråkk 01 - 14/4 2018

Hvor ble Merete av?

Etter en vellykka prolog for ei uke siden var det endelig klart for den første "offisielle" TourTråkk etappen lørdag 14 april 2018.

Dagens deltagere: Årsdebutanter: Arne Gr. Erik, Kjell R., Kjetil, Sigrunn, Siri, Ørnulf. Røkla: Bengt, Brite, Eivind, Finn N., Hamid, Jon, Klaus, Knut H., Lise, Marianne S., Merete, Narve, Olav, Tor og Ola.

Etter prolog i fast rute østover var det som seg hør og bør, og varslet på forhånd tur i sør-vestlig retning. I grove trekk ble det slik:

Runden på fastlandet og rundt Semsvann motsols, Nesøya og Brønnøya medsols.

Knut stilte som leder for gruppe 2/gruppe TourTur, og fikk med de som ikke ble med ham, fulgte med Ola og de fleste andre i gruppe 1. Etter et lite kvarter ytret Kjell ønske om å danne en gruppe med litt roligere tempo enn gruppe 1. «Noen» ble med her, men ingen av dem slapp taket på gruppe 1, så dermed fortsatte vi med samme ca. 2 grupper 😊

Første møte med snø av betydning var på nordsida av Semsvannet. Jeg tror vi kan si at all måtte av sykkelens deler av stien før Tveiter gård. Ingen problemer. Godt og varmt i sola.

Etter grusveien rundt Semsvannet krysset vi Semsveien og tok sti/grusveipartiet over jordene til Jansløkka, veiene via Høn, Hofstad, Hvalstrandkrysset Holmen og litt kyststi videre til Nesøybrua.

Medsols rundt øya fant vi flyte-brua intakt over til Brønnøya, og fikk senere på runden opplyst av lokale at fagra erstatter brua fra 1. mai. Vi kjørte noenlunde ytterkanten av Brønnøya og tok pause som seg hør og bør på Søndre Brygge. Underveis på runden fikk vi høflig påminnelse fra turgåere om hastighetsbegrensningen som gjelder på Brønnøya (men den eksakte maksfarta ble ikke oppgitt), og litt mer direkte og aggressive påminnelser fra et par av kvinnene i feltet om at vi måtte kjøre sakte og ta oss tid til foto etc med alle de flotte blåveisene langs stien på sørsida av øya.

Tilbake på Nesøya og så vidt inne på veien etter Brønnøya-parkeringen, kom det en gul sommerfugl opp på sida av feltet. Denne i tillegg til blåveisene representerer denne Tourens «fra naturens verden». Rådyrene Ola hadde lovt oss ved oppstart av tour, glimret nemlig med sitt fravær denne dagen. Sommerfuglen derimot, kunne Ørnulf med stor selvsikkerhet fortelle oss at var en Sitronsommerfugl. Han dokumenterte det straks etter tour, med link på 9'oclock Sharp gruppa.

Sitronsommerfugl	
	
Sitronsommerfuglen er lett kjennelig med sin sterkt gule eller grønn-gule farge og to vingeflekker.	
Foto: Bresson Thomas	
Vitenskapelig(e) navn:	<i>Gonepteryx rhamni</i> (Linnaeus, 1758)
Norsk(e) navn:	Sitronsommerfugl
Hører til:	Coliadinae, hvitvinger, dagsommerfugler
Habitat:	Åpen fuktige blandingskoger,, gressmarker og kratt

På vei videre hjemover hadde nok noen i feltet snakket om kaffe og boller, mens andre var mer fokusert på å komme seg hjem. Etter å ha kryssa under motorveien ved Gyssestad ble det derfor rett fram og hjem Slepndveien for Sigrunn, Kjell, «noen» andre og nesten meg sjøl. Jeg oppdaget i tide hva som var i ferd med å skje, fikk vrent over og inn på veien igjen slik at jeg var sammen med feltet ved ankomst Kaffebrenneriet i Sandvika hvor Merete (som var med oss ved oppstart...hvor blei hun av....)) plutselig satt i «sivil» i sola og ventet på oss. og der ble vi sittende med kaffe og godsaker ei god stund denne fantastiske solfylte vårdagen.

Mvh Olav

TourTråkk 02 - 21/4 2018

Quadruplex på tour

Og de som stilte var Siri K, Bengt S, Conny L og Klaus H, med heder og ære til Conny som sesongdebuterte. Tour ruta ble raskt etablert uten store diskusjoner, og det ble en kjent tour for de fleste som går vest og mest sør over. Holmen-Slemmestad-Bødalen-riksvei 167 til Heggedal-Heggedalsveien til Dikemark-krysser E18-Asker Golf-Kjærlighetsstien. Jeg logget 47.15 km på tiden 02:11, og 670 høyde meter. Startet rolig over Billingstadsletta med litt motvind, men utover Slemmestad veien fikk Bengt los på en med bukkestyre, så da var tempo ut til Slemmestad satt. Heldigvis, og som forventet, tok bukkestyret av i Slemmestad mot Nærnes og Hurumrunden. Så i samlet felt kjørte vi rolig opp bakkene mot Bødalen, ned til riksvei 167 mot Heggedal og fortsatte i samlet felt opp til Heggedal og ned til Heggedal stasjon. Dere prøvde noen å snike seg unna brattbakken, men de ble brutalt ropt inn i feltet igjen. Og da skulle det kjøres (Bengt og Conny) i brattbakken, men akk, den var dessverre minst dobbelt for lang for å holde utgangsfarten til topps. Etter en god pust på toppen fortsatte vi mot Dikemark.

Matpause på Dikemark, og prat om Dikemarks historie og noen egen erfaring med jobb på institusjoner.

kommuneblomst. Hvilken var det igjen?

På vegne av flere. Takk for Tour. Klaus

Så var det sjarmør etappen med re-tour via Asker Golf og Kjærlighetsstien. Touren var helt snø/isfri, bortsett da fra 5 meter helt øverst i Kjærlighetsstien.

På touren så vi mengder av hestehov og blå- og hvitveis, men ingen observasjoner ble gjort av Bærums

TourTråkk 03 – Gruppe 1 - 28/4 2018

Bart, men kaldt og Einars krank ble krank!

De fleste trekkfuglene var tilbake fra Mallorca, slik at oppmøtet steg drastisk fra etp. 2s fire frammøtte til hele 15 denne gangen. Olav Omtveit ble definert som debutant, selv om han hadde deltatt på 90-tallet og navnet hans også står på ei liste over sovnedede deltagere på 2000-tallet. Han ble uansett ønsket varmt velkommen av Brite, Marianne, Siri, Einar, Eivind, Hamid, Kjell K Støtta, Kjetil, Knut, Knut Petter, Narve, Svein-Erik, Øyvind F. og Ola. Skjønt spesielt varmt var det ikke, så det ble ikke lange diskusjonen om veivalget, gruppa ville raskt avgårde i retning "Klemt mellom jernbanen og Engervannet" (ref. Strava-segment), turveiene i Bærum og med først stopp ved Bogstad for avstemning om det videre løp. Kikut var antydnet som et mulig mål.

Ingen isfugl ble observert da vi passerte Monet-brua i Sandvika, men mange fugler bedrev morgenbad i Engervannet. Et assortert utvalg ender ble observert. Praten gikk tilnærmet lett opp mot Nadderud, men her varslet Einar at kranken hadde løsnet og ropte holdt! Litt for sent til at hovedgruppa lystret, og da Einar hadde glemt verktøyskrinet denne gangen, måtte Ola fram i hovedfeltet for å rekvirere fra Hamid. Kranken ble skrudd fast igjen, men ved ankomst Bogstad var Einar som sunket i jorden. Det viste seg at kranken hadde løsnet igjen, og Einar satt allerede på busse hjemover. Dermed var vi 14.

Knut hadde sneket seg avgårde mens resten ventet på Einar, så nå lå Knut skuddklar med kamera i siste brattbakken opp til Bogstad og filmet og kommenterte de ulike forsøk på å bestige bakken uten beina av pedalene. Alle kom opp, både på og av pedalene, og diverse stilstudier kan gjøres på Facebook.

Nye veivalg måtte tas. Kikut hadde allerede satt seg fast i hodene på flere, om det var vaflene eller Finnerudbakkene som fristet mest vites ikke, men Brite, Knut, Narve, Eivind, Hamid, Kjetil, Olav og Ola bestemte seg i alle fall for å se om det var bart innover i Nordmarka. Resten dannet gruppe 2, se eget referat fra Knut Petter under.

I de nevnte Finnerudbakkene inntok Narve og Knut baktroppen, denne gangen med Narve som PD (personlig dytter). Det var bart og fint på veiene innover, men mye snø i skog og på vann gjorde at det slett ikke var varmen som plagde oss. Da vi nærmet oss Kikut, foreslo Ola kjekt at vi skulle sykle litt forbi, mens vi ventet på baktroppen. Dette forslaget ble slett ikke godt mottatt, responsen uteble fullstendig, det var kun vafler og varm kaffe som stod i hodene på de andre. Slik ble det! Det var ikke folksomt på Kikut denne lørdagen, men varmt var det og maten var god. Det varte heller ikke lenge før baktroppen var på plass og vi kunne nyte måltidet. Et par tre stabeis på ski ble observert gående over gårdsplassen, og vi var også noe overrasket over at Brite beholdt hjelmen på under måltidet. Ingen av oss hadde hørt noe om at Brite led av fallesyke og av den grunn beholdt hjelmen på av frykt for å falle bakover fra krakken. Derfor ble det spekulert i om det var frykten for å vise fram hjelmsveisen som var grunnen. Dette viste seg bare å være noe av grunnen, hjelmen var nemlig ny, og ingen hadde lagt merke til det på vei innover Marka. Derfor satt den på i protest, riktig fin hjelm var det!

Etter kaffe og kaker bar det ut igjen, alle klær var på, da det var surt etter hvilen. Vi la merke til at isen på Bjørnsjøen fortsatt var intakt, om enn kanskje noe usikker, i alle fall utenom skisporene. Hamid hadde oppdaget at bankkortet var mistet på vei inn i Marka, men var allerede under bespisningen blitt oppringt av en ærlig finner nede ved Finnerud, og kort og mann ble gjenforent nede i Sørkedalen på vei hjem. Nede ved Bogstad Gård måtte vi megle mellom en illsint bilist og to unge jenter på rulleski. Bilisten hadde bråstoppet foran jenten da han syntes de brukte så stor plass i veien, jentene ble redde, den ene kjørt i grøfta og den andre slo staven i bilen. Jentene gråt og sjåføren var slett ikke sympatisk, men vi fikk gått i mellom og roet situasjonen. Sjåføren spant avgårde, mens jentene kom til hektene, uskadde, men forskremt og forbannet.

Ankerveien og turveiene ble valgt for hjemveien, noen tok endog over til Skytterdalen, mens Knut insisterte på strakest mulig vei og siktet seg inn på Engervannet.

Vi logget ca. 66 km.

Mvh, Ola

TourTråkk 03 – Gruppe 2a og 2b - 28/4 2018

Ved Bogstad dannet de som av forskjellige grunner ikke ønsket eller kunne sykle til Kikut gruppe 2. Gruppen bestod av Siri, Marianne, Svein Erik, Kjell K., Øivind F. og Knut Petter.

Vi fulgte Ankerveien i retning Øverland. Like før Øverland hadde vi en stopp for å bestemme ruten videre. Siri, Marianne og Svein Erik valgte raskeste vei hjem (eller var det Kaffebrenneriet?), mens Kjell K., Øivind F. og Knut Petter fortsatte Ankerveien videre opp over Steinskogen og ned til Bærums Verk.

Over Steinskogen fikk vi kjenne litt på vinteren og syklet på en stedvis snødekket Ankervei. Ned mot Bærums Verk var skogen hogd ned i løpet av vinteren så der vi tidligere syklet i «svarte skauen» var det nå åpent og fint med utsikt innover Lommedalen.

På Bærums Verk ble vi enige om å prøve noe nytt i stedet for den sedvanlige stien langs Lomma. Vi syklet på østsiden av Glittedammen, grusvei og sti, forbi Hammerbakken til Kolsås, langs rulleskibanen på Rud og nedover langs Levrebekken. Her traff vi på en gangvei som var stengt på grunn av byggearbeidene på E16.

Årsdebutantene Øivind F. og Knut Petter valgte å sykle over Dønski ned til Bjørnegårdsvingen og hjem. Kjell K. som hadde 50 km mer på setet, syntes det ble for kort og lett og syklet over Tanum kirke og hjem.

Min tur ble 34 km.

Mvh Knut Petter Guriby

TourTråkk 04 – Gruppe 1 - 5/5 2018

Hurramegrundt og «den store alpakka»

Siden snøen fremdeles ligger oppe i skogen og siden noen av oss begynner å lengte etter stier, måtte vi finne noen stier i lavlandet som er bare og tørre. Dermed ble det en tur på småveier og stier på kryss og tvers i nedre deler av Asker, eller "hurramegrundt" som Ola kaller det.

Hvem, hva, hvor og ellers: Vi møttes i strålende vårvær ved klubbhuset. Noen tok sjansen på kort sommerlig antrekk, mens andre sikret seg med mer vårlig bekledning. Svein Erik hadde bursdag og han ble hyllet bursdagssangen. Knut annonserte at han skulle spare bena til Holmenkollstafetten og at turen for gruppe 2 derfor skulle bli flat og kort. Jeg kunne bekrefte at turen for gruppe 1 verken ble flat eller kort og ville inneholde varierende underlag.

Totalt 14 stk valgte å bli med gruppe 1 og blant dem en debutant, Ole Kristian Ødegård fra Billingstad. De øvrige i gruppen var Dan-Evert, Einar, Erik, Finn Aa., Finn N., Jon Ole, Knut Petter, Lise, Narve, Siri, Svein-Erik, Olav O. og Ola.

Vi startet opp stien for å krysse under Tanumveien med videre kurs for Juterudveien og Grensefaret mot Kjærlighetsstien. Allerede før vi kom opp til Juterudveien ble det teknisk stopp. Kjedet til Dan Evert hadde kilt seg fast når han benyttet krankgiret. Turen fortsatte til Kunstnerdalen ved Asker museum. Ved huset til Hulda og Arne Garborg svingte vi inn på en grusvei og videre inn på sti til Brusetkollen og videre på veier og gjennom skogholt til Høn. Vi tok gangvei under E18 ved Unnelstad og opp brattbakken til Båstad og videre til Risenga. Her ble det en liten stopp for å lette på antrekket for de som hadde kledd seg for godt og noen benyttet anledningen til å få i seg en matbit. Dan Evert klaget fremdeles over at giret ikke virket helt som det skulle. Ola mente at når han klarte seg med ett drev foran kunne Dan Evert klare seg med storskiva. Dan Evert var ikke helt enig.

Vi kjørte på vei og sti ned til Åbydammen og langs Slemmestadveien til Sjøvoll hvor vi tok en sti oppover til Østenstaddammen. En fin sti som jeg ikke vet om er brukt i tour-sammenheng tidligere. Fra Østenstaddammen fortsatte vi videre på vei og sti opp til Mariero. Etter alle motbakkene syntes Svein-Erik at det var nok og ville snu hjem. Vi overtalte ham å bli med på stien over til Gui og videre bort til Gisle Gård for å se på alpakaene før han reiste hjem for å feire bursdag med barnebarn. Forrige søndag da jeg var på tur til Gisle gård med barnebarn, var alpakaene raggete og langhårete (se bilde til venstre), på onsdag i forbindelse med gjennomkjøring av turen var de ikke der (hos frisøren?), men når TourTråkk kom, var de der nyklippede og fine (bilde under).

Området opp til Mariero rundt Gui til Gisle gård er et gammelt kulturområde. Flere av veiene og stiene vi syklet på er gamle veifar som er vist på kart allerede i 1826.

Fra Gisle gård syklet vi på sti ned til Lindlandet, videre langs lysløypa mot Sjøstrand og ned på kyststien ut til

Elnestangen. Her ble det en ny stopp og tid til en liten matbit mens vi nøt utsikten både inn til Oslo og ut til Nærsnes. Vi fortsatte på kyststien mot Vollen, Blakstadtangen, Blakstad brygge og Vettre. Ved Arnestad hoppet Narve av for å rekke sin etappe i Holmenkollstafetten. Vi avsluttet stisyklingen med en sti fra Løkenes til marinaen i Leangbukten. I siste brattbakken ned mot sjøen ville Erik teste ferdighetene, men ga seg halvveis selv om han «så linja». Fra Leangbukten gikk det strake veien hjem selv om Erik kom med stadige oppfordringer til mer stier.

I mangel på sti mente Erik at vi måtte avslutte med et intervalldrag, så etter å ha takket for turen til de andre avsluttet vi som bor på Jongsåsen turen med å sykle opp Snippebakken. Ola målte helningen og kom til at det var 23% på det bratteste!

Turen forløp uten uhell og bortsett fra giret til Dan-Evert var det ingen tekniske problemer.

I fall du skulle ha falt av under rutebeskrivelsene over, har vi kopiert inn deler av ruta i kartet nedenfor!

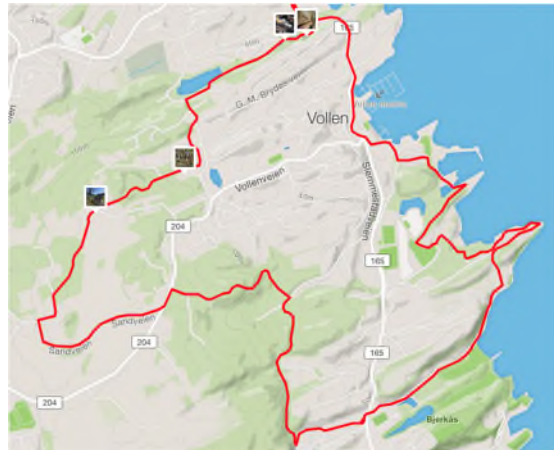

Fra naturens side: Alpakkaene er allerede nevnt. Vi tror ikke vi så «den store alpakka», men det var mange mindre, søte kalver, lam, føll eller hva nå alpakkabarn heter. Utover det var det et yrende vårliv med hester i innhegninger og badende hunder og ender og svaner langs kyststien.

Turens lengde 39 km

Mvh Knut Petter

TourTråkk 04 – Gruppe 2 - 5/5 2018

Særdeles fin Tour

«Det var en særdeles fin TourTråkk-tur» ifølge Marianne sitt innlegg på Strava. Hvem var så disse heldige ryttere som fikk være med på denne særdeles fine turen, jo det var debutant Tron Nerbø , Elisabeth, Marianne S, Marianne S.B., Øivind og undertegnede.

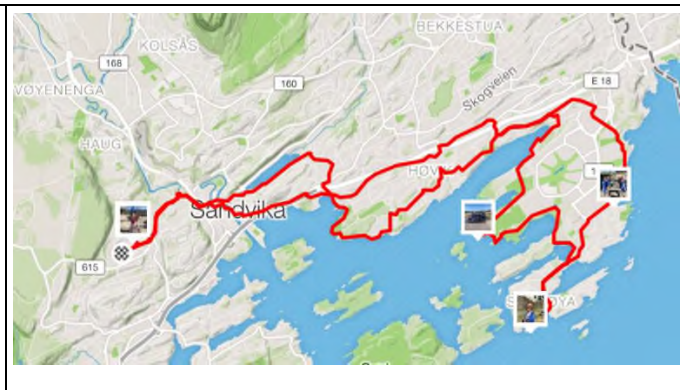
Under opprop og gruppeinndeling ved Jardarhuset fikk vi hilse på den veldig unge debutanten Line Victoria Telle (3,6 år) som ble veldig skuffet da vi dro avsted uten henne, men med støttehjul passet det ikke å være med på dagens langtur.

Ettersom undertegnede skulle løpe Holmenkollstafetten senere på dagen ble det valgt en relativ flat løype. Vi dro langs «klemte mellom...» til Blommenholm, hvor vi tok veien om Hennie Onstad kunstsenter og Veritas. Videre valgte vi stier rund om på Fornebulandet og tok en snartur om Snarøya og stien ved Fürstlia hvor vi på årets Prolog kunne observere en fugletitter og en flokk kortnebbgås på tur til nordlige hekkeområder. Etter avfotografering og spørsmål fra Marianne S. om vi ikke snart var fremme ved den forhåndsannonserte kafeen, bar det i full fart tilbake til Fornebu og Fardal bakeri/konditori hvor det ble kaffe- og bollestopp.

Etter stoppen ble det besluttet «strake veien hjem» og for meg; Holmenkollstafett, påfølgende bankett og naturlig nok ikke langtur på racer'n dagen etter. Logget 32 km.

Mvh Knut

TourTråkk 05 – Gruppe 2 - 12/5 2018

Bilist nær drept ved Emma Hjort

Etter opptelling ved Jardarhuset og inndeling i to grupper, hvor det av Ola ble annonsert at gruppe 1 hadde planer om høy hastighet mot Kleivstua og at de som ikke hadde planer om å rekke Kleivstuarunden på 3 timer burde henge seg på gruppe 2 med undertegnede som Tourleder. Merete stilte denne gangen med ny Giant el-sykkel i særdeles gild farge (se foto). Hun kunne jo glatt meldt seg på gruppe 1, men valget å følge sin kjære mann i gruppe 2.

Gruppe 2 besto av Marianne S, Merete, Øivind og undertegnede. Ved Kiwi så vi at gruppe 1 hadde lagt av gårde i full fart og hadde straks nådd ned til Bjørnegårdsvingen. Øivind er lommekjent i Rykkin/Lommedalen og etter litt rådslagning valgte vi den raskeste løypa mot Lommedalen og Tverrelva for å se om vi ikke kunne omgås gruppe 1,

Like før lyskrysset ved Emma Hjort hørte jeg et engstelig skrik fra våre kvinnelige følgesvenner og straks etter fikk jeg en relativt kraftig smell i vestre styre. Riktig nok har jeg bredt styre, men denne gangen var det nok bilisten som hadde skylden. Speilet på bilen hans traff styrets mitt, men heldigvis klarte jeg å holde balansen.

Bilisten stoppet og påsto at han var helt uskyldig. Med adrenalin langt opp i hårrøttene var jeg ikke helt enig i hans oppfatning og overøste idioten med alle de nordnorske kraftuttrykkene jeg kunne komme på (hestk... etc.). Burde vel egentlig dratt idioten ut av sideruta og slengte ham ut i Sandvikselva som gikk flomstor ved siden av. Idioten hadde nok ikke fulgt med på TV de siste dagene og Tor Hushovds/vegvesenets oppfordring om å holde 1,5 m avstand ved passering av syklist. Øivind prøvde forgjeves i rolige former å forklare idioten om dette, men forgjeves. Med irritert fløyting og fremdeles godt innenfor 1,5 m avstanden fortsatte han videre da lyskrysset viste grønt lys.

Nok om det. Etter at blodtrykket og pulsen hadde sunket til noenlunde normalt nivå fortsatte vi via Rud, Lommedalen og vestsida opp langs Tverrelva. Her så vi ikke spor av gruppe 1 og konstaterte at gruppe 2 sannsynligvis var blitt gruppe 1. Øivind og undertegnede lå i tet og denne dagen var beina mine fine, i rake motsetning til hva jeg opplevde på torsdagens Askerrunde. Merete lå like bak og «håverte» med at hun ikke var svett på ryggen en gang. Marianne, som synes å være i kjempegod form, lå ikke mange metrene bak.

50 m før «pitstoppen» ved Tverrelva ble vi innhentet av teten i gruppe 1 og igjen var vi gruppe 2. Etter en kort stopp, litt rådslagning om veien videre og litt venting på Narve, så bestemte Marianne og Merete seg for å returnere til Bærums Verk og Baker Hansen. «And then there were three» (ref niende studioalbum til Genesis) fortsatte som gruppe 2a mot Kleivstua. De tre brave syklistene var Narve, Øivind og undertegnede. Narve hadde sure føtter, men var ikke lang bak da vi nådde Kongens utsikt. Her forklarte (ref. foto) Øivind Narve hvor ruta til Tyrifjorden rundt går, og da skal vi se at Narve melder seg på i år.

Etter å ha fortært litt banan gikk ferden videre langs Bergenske kongevei mot Lommedalen. Ved Kleivstua ble det full stopp idet vi vi passerte en «svær» hoggorm. Ved nærmere observasjon så vi at ormen var død og representerte ikke noen umiddelbar fare. Var det en av syklistene i gruppe 1 som hadde henrettet ormen med sin

knastedekk mon tro? Etter noen raske patologiske undersøkelser kunne vi konstatere at Rigor Mortis hadde inntruffet for flere timer siden, så gruppe 1 var ikke de skyldige.

Utover mot Lommedalen kunne vi konstatere at bananen hadd gjort underverker med Narves bein, og han holdt godt følge. På vei ned mot Jonsrud ble det en kort stopp og litt historiefortelling av Øivind om Kroghskovens Pensjonat og svensken Gustav Clemens Hebbe som forelsket seg i Annette Jonsrud, men som ikke fikk giftet seg med Annette før han var lovlig skilt fra sin svenske kone Wendela Hebbe etter mange års adskillelse (se Øivinds innlegg i FB)

Vel nede hos Baker Hansen var nesten hele TourTråkk-gruppen samlet igjen, og etter litt småprat og informasjon om Mariannes og Meretes heltedige innsats med å hjelpe en uheldig syklist med å skifte slange på sin retur fra Tverrelva gikk turen «strake veien hjem». Damene har jo vært på mekkekurs hos Bull, så dette var jo bare barnemat, men vi bøyer oss uansett i kranken for damene.

Logget 55 km, mens Merete/Marianne logget 40 km.

Mvh Knut

Merete Helgesen

12. mai

...

Bare så det er sagt: Da vi, to enslige damer hadde forlatt hovedfeltet idag, møtte vi på en forvilet ung mann med flatt dekk. Vi måtte trå til med både slange, dekkspak, pumpe og ikke minst ekspertise 🤔😅

TourTråkk 05 – Gruppe 3 - 12/5 2018

Kongelig bryllup og racer

Lørdag morgen i et rødt rekkehus på Tanum ringer vekkerklokka aaaaltfor tidlig. En særs morragretten blondine lurar på hva i all verden som skjer - og får lettere sjokk når beskjeden er at det er TourTråkk på planen.

Grunnen til sjokket er begrunnet i 2 særdeles gode momenter:

1) 50% av husstanden (ikke referenten) skal sykle Nordmarka Rundt i morgen, og brukte mesteparten av fredag kveld til å sutre over hvor sure bein han hadde og hvor bra det var med en roolig lørdag...

2) Det er jo kongelig bryllup i England i dag! På TV fra kl. 10! Fantastisk å se et flere timer langt program der INGEN er kledd i svett lycra....

Men kommunikasjon er noe dritt - så på et eller annet tidspunkt tenkte "noen" ut en plan om at det var lurt å møte opp på TourTråkk i dag for å få sesongens første oppmøte-innkryssing og deretter sykle en rolig tur på tynne hjul.

Stemningen over morgenens havregrøt kan i beste fall karakteriseres som at "her er det forbedringspotensiale" - men to ryttere var ihvertfall klare på hhv CX og racer kl. 8.50 og svingte opp foran klubbhuset i god tid før klokka var sharp.

Referenten synes forøvrig det er en smule rart at det i Bærum av alle steder, ikke er innført flaggdag/helligdag på en slik royal høytidsdag - så overraskelsen var stor over å se en stooooor flokk med blide Jardar-syklister. (Overraskelsen var altså ikke knyttet til at de var blide - det er de alltid - men antallet....)

Gruppe 3 ble da bare 2 personer , på jakt etter en flat rolig rute for å luften rittnerver og forhåpentligvis rekke selve vielsen på TV. De første kilometerne gikk via Sandvika-Høvik-Lysaker - til den lavmælte duringen av dyre robotklippere i velstelte hager, og altfor dyre Teslaer i fint driv innover mot storbyen.

Etter omtrent 20 kilometer ankommer vi storbyen, eksosen øker, asfalten er grovere, bilene billigere og eimen av blod etter masseslagsmålene natt til 18. mai ligger fortsatt i lufta....ah....endelig heimebane!

Vi knekker til høyre etter Operaen og drar utover mot Hvervenbukta og småkjekler som alltid om man skal ligge i veien eller på gangveien fram til Malmøya. Ritt-nervene blir etter hvert påtagelige og tissepausene til "noen" blir hyppigere og hyppigere. "Noen" prøver å skylde på fredagens inntak av Prosecco, men referenten har som sagt all makt og heller definitivt mot ritt-nerver. Etter hvert blir hele økten en tilnærmet intervall-økt, med korte drag, avbrutt av tissepauser. For i det hele tatt å ha sjans til å rekke tidligere nevnte bryllup medfører jo dette at det blir høyere og høyere fart på intervalldragene før ny pause....#lapskaustrening

På Hvervenbukta gjøres en kjapp rådslaging, og vi rydder litt glass etter årets russ. Referenten prøver seg på et "skikkelig kult bilde", hengende fra en gren på sykkel, som selvfølgelig medfører et skikkelig teit tryn – årets første – skrubbsår på beina – noen krokodilletårer (eller skal man kalle det prinsessetårer på en så royal dag?) - mens fotografen ler seg skakk i hjel....

Gruppe 3 gjør så vendereis, tilbake i Oslogryta, den sedvanlige kamikaze-traseen gjennom Dronning Eufemias gate, slalomkjøring mellom by-sykler og cruise-turister langs festningen – styrter en kaffe på Starbucks – før man igjen er på vei tilbake til Bærum.

Og etter 60 km, to bananer, en dobbel latte, en frappuccino, et skrubbsår, en QOM og noen pokaler, triller gruppe 3 inn på tunet til det røde rekkehuset. Referenten overlater sykler og utstyr til hjelpeapparatet, og rekker akkurat å slå på TVen tidsnok til å se bruden stige ut av sin Rolls Royce. Hun med tiara – referenten fortsatt med hjelm på hodet....

Da er det bare å legge beina på bordet og hvile til morgendagens ritt. "Noen" vet ikke at referenten har skumle planer om en stitur i morgen ettermiddag (vi er to som kan dette med å unnlate å kommunisere planer nemlig.....)

Fra naturens side: For å være helt ærlig (og det skal man jo når man er referent), så var det rumpa til Tor som stort sett var i synsfeltet, der jeg lå og dinglet på bakhjulet hans. Men de få gangene jeg lå foran – så fikk jeg med meg en hel haug med Canada-gjess ved Frognerstranda, noen andefamilier med nyfødte unger....og...teller robotklippere som natur??

Signing out, Siv

TourTråkk 06 – Gruppe 1 - 19/5 2018

StiTour

Undertegnede hadde i god tid-les dagen i forveien lagt ut forslag til sti tur. Mett av mil etter mil med bukkestyre på asfalt skulle det bli deilig med en markatur -på stier og grus. Det kom ingen motforslag så da satte vi i gang-noen med bedre ben enn andre. Gruppen telte 12 stk, bestående av formann Lise, Dan-Evert (den trofaste), Finn N (ferdig oppvarmet etter sykkelturen fra Sinsen), Peter, Bengt, Eivind S, Øyvind F, Narve (denne gang med fotoapparat), Einar Markus, Joar og Ola T (I Jardardrakt).

Finn N var raskt ute med kommentarer fra turen på face-book, som jeg velger å ta inn i referatet:

Egentlig burde jeg vente med en kommentar til selve referatet fra siste Tour med Kjell som løypelegger og kaptein, men minnene blekner raskt for en gammel mann.

Jeg ante litt uro når Kjell ramset opp en lang rekke stedsnavn, men jeg hadde jo vært på Grønland flere ganger tidligere så det måtte vel gå en gang til, tenkte jeg. Men Kjell hadde på ingen måte tenkt å dra rett dit. Opp og ned bratte skråninger gjennom hele Skuidalen før vi etter et litt roligere parti på asfalten, plutselig befant oss på sletta i selveste Skuibakken. Det neste jeg husker er at vi befant oss på kulen i bakken. Der var det noen som observerte noe vakkert i trappa i unnarennet; det eneste jeg så var ny makspuls! Men Kjell brydde seg hverken om den vakre eller min nye rekord. Han skulle videre oppover. Heldigvis ikke helt til topps i bakken, og enda bedre, var det heldigvis en som punkterte i bunnen av neste harde bakke. Jeg vurderte ikke engang å stoppe, ville bare opp så lett som mulig og får en liten hvil og en slurk av flaska. Det var siste gangen før Grønland. Jeg husker ikke engang hvordan jeg kom meg dit, men når jeg endelig trillet inn på setra hørte jeg en strålende blid og fornøyd kaptein som la ut om at det ikke er nødvendig å trene hardt. Vedlegger derfor grafikken fra min Tour denne dagen som viser at jeg stort sett befant meg i sone 4 og 5, og min syregrense ligger akkurat der sone 4 begynner. Lavere soner skyldes bare veien mellom Oslo og Jardarhuset.

Takk for turen Kjell, men jeg velger å tro på hard trening, og møter opp på neste Tour (hvis jeg får være med dekk?)

PS! Jeg pådro meg bare ubetydelige skrammer etter fallet etter Grønland ☹️ og takker Lise og Dan som fulgte meg hjem!

Turen som Finn beskriver var: Emma Hjort, Wøienenga-langs Sandvikselva til Nybrua-Sletta på Skuibakken-Toppen av unnarennet-Persbråten-Jordbru-Vestmarkssetra-grønlandsveien-Grønland-skiløypa nesten til «Mikkelsbånn. Bengt punkterte ved Persbråten og Narve fotograferte til den store gullmedalje både her og der. Kanskje var det for å få lagt inn noen pauser-hvem vet?

Lise slet mye til hun og være, men skyldte på ektemannen herr klatremus for å ha valgt en alt for tung sykkel til henne. Velten til Finn gikk etter forholdene bra, men minner oss om hvor forsiktig en bør være -selv langt unna biltrafikk. Det ble en forholdsvis lang stopp pga denne velten-så lang at Joar og Ola T måtte sykle videre for å rekke dagens plikter. Lise og Dan E fulgte Finn trygt tilbake, og Dan kjørte sågar Finn helt hjem til Sinsen.

Vi andre fulgte Vestmarkstraseen som var delvis snølagt bort til stien opp mot Gampen og videre skiløypetraseen over Haveråsen. Dermed droppet vi den planlagte ruta over selve Haveråsen og sannelig så droppet vi stien fra «Rustan til Fløyta også. Det er ingen tvil om at tiden går fort, omvendt proposjonalt med distansen, når en er ute i terrenget. Men stemningen var god og en flott dag i Vestmarka ble krydret med 56 stk kyr, 38 sauer, 3 hester og en død huggorm.

Undertegnede bokførte 36,44 km, 766 hm, netto sykkeltid 2t og 20. Total tid 3t 18 min.

Sykkelhilsen Kjell N

TourTråkk 06 – Gruppe 2 - 19/5 2018

Terningkast 6+

Ikke lett å hoppe etter Wirkolas, eller denne gangen; ikke lett å skrive referat etter Siv. Får gjøre et forsøk:

Som annonsert kvelden før på FB så skulle gruppe 2 legge touren utenom stier, med unntak av kjærlighetsstien. Dette syntes dagens debutant Britt Eva Halland Nesse var såpass fristende at hun slengte seg på sin el-sykkel og sto klar i god tid før Sharp sammen med sin gemal; Per Kristian. De andre som i tillegg til undertegnede valgte gruppe 2 var Marianne S. B., Merete og Arne G.

Kjærlighetsstien ble passert i fin stil både med el-sykkel og vanlig MTB. I brattbakken etter Asker museum syntes Merete det gikk litt sakte og raste forbi strak i ryggen mens undertegnede, som kjente gårdagens 14,5 mil på landevei i beina halset etter, etter beste evne. Forbi Sem viste imidlertid standard-MTB'ene sin styrke og raste ifra el-syklistene da hastigheten passerte 25 km/t, men straks var det nye motbakker og det var det siste vi så av Merete og Britt Eva før toppen ved Solli.

Etter inntak av litt drikke og banan ved Solli gikk touren videre mot Sandungen. Vi merket ikke at Merete ble liggende bak ettersom hun hadde en stillestående velt da hun skulle ta av i motbakken etter Solli gård, men før nedfarten til Sandungen var vi igjen alle samlet, Merete med litt skrubbsår her og der.

Ned stien til Sandungen holdt vi behersket tempo da vi var litt usikre på forholdene etter snøsmeltingen. Litt sporete var det, men alle kom velberget ned. På motsatt side av Sandungen var det tid for gruppefotografering før touren gikk mot Furuholmen / Gupu for dagens bollestopp. Arne var ikke sugen på boller og dro rett hjem, mens vi andre bare kunne konstatere at vertskapene på både Furuholmen og Gupu hadde tatt pinseferie.

Boller og kaffe skulle vi selvsagt ha og valget falt på Britt Eva sin hjemmebakst, kaffe og saft. Terningkast 6+., se vedlagte bilde.

Fra naturens side: Ingenting, dvs. at dyrene hadde også tatt ferie i det fine pinseværet. Ja, ikke så mye som et pin(n)svin var å se (pling)

Logget 33,5 km. Mvh Knut

TourTråkk 07 – Gruppe 1 - 26/5 2018

Bærumsrunden

TourTåkk 7 var annonsert i forkant, blant annet med følgende setning: «Så opp Bøveien i retning Asdøltjern, først menneskelig bratt, så umenneskelig bratt, før vi er oppe i fint skogsterreng og på sti (sikkert overkommelig nå i tørrværet) ned til Asdøltjern.»

Jeg bet meg merke i «umenneskelig bratt», og kjente en viss uro da Knut omtalte nedkjøringen til Asdøltjern med «der har jeg gått før».

Likevel var det en stor og fin gjeng som utgjorde dagens gruppe 1: Jon Ole, Erik, Olav, Klaus, Dan-Evert, Ola, Joar, Knut Petter, Eivind, Ørnulf, Peter, og undertegnede.

Vi tok farvel med gruppe 2, og startet med å forsere en litt av unnarennet i Jardarkollen. Da vi hadde fått alle over kneika møtte vi gruppe 2 igjen i Åsløkkveien. Fint å møte kjentfolk på tur!

Nå tenkte jeg at det skulle være duket for min jomfrutur på Kjærlighetsstien, men veien ble lagt forbi slik at vi kom opp kneika i Solstadveien. Noen fikk øve på å snu for å komme inn på Solstadveien.

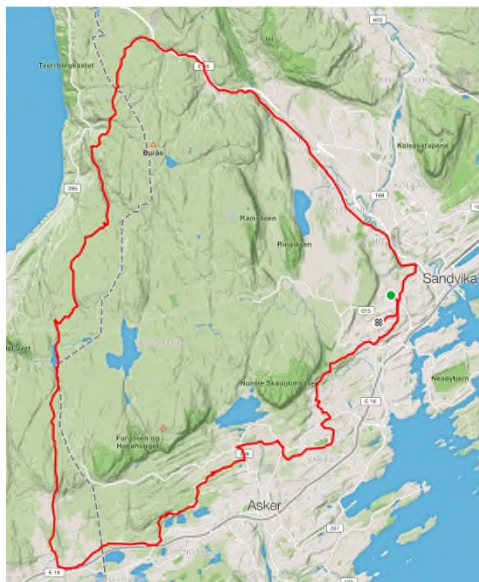
Videre krysset vi Kirkeveien, og Knut Petter ledet oss inn Greverudveien til Olavstien, en idyllisk sti ved et bekkedar opp til Jansløkka skole. På dette strekket mistet vi to, så når hovedfeltet tok en liten drikkepause før vi begynte på Korsveien dro Ola på redningsaksjon. De som skulle reddes kom til rette på egen hånd, og etter litt kom også Ola til rette.

Nå ble det noen hundre meter med Tourtråkk 3 baklengs, før vi stakk ned Vøyenveien. Noen øvde på å snu. Og siden vi begynte å få dreis på snuing dro alle opp og så på noen eneboliger i Hanevoldveien. Videre syklet vi litt sti og litt vei for å komme til golfbanen. Her benyttet vi anledningen til å øve på å snu ved ei gammel hytte som det nok er mulig å få kjøpe om noen er interessert.

Heretter foregikk turen uddramatisk, det vil si uten flere snuøvelser, og vi begynte å nærme oss den umenneskelig bratte bakken i Bøveien. Den viste seg å være akkurat så bratt som lovet, men alle kom opp i fin stil. På to kilometer klatret vi 200 meter.

Så skulle vi ned til Asdøltjern på tørr og fin sti. I etterkant kom det en del kommentarer om trær som hadde veltet. Noen kommenterte at det var litt mye skog. Jeg tror faktisk at gruppen totalt var mer positiv til snauhogst etter ankomst Asdøltjern enn før avreise. For noen av oss var likevel veltede trær en fin unnskyldning for å gå av sykkelen steder der vi kanskje hadde gått av uansett... Eller som det ble foreslått formulert: - Jeg gikk bare av sykkelen én gang!

Joar la seg pent ned på siden for å plukke opp noen mindre skrubbsår, men ellers kom alle ned med helt skinn.

Ved Asdøltjern ble det en liten pause, og gruppe 1B (Joar, Knut Petter, Eivind, Ørnulf og Peter) dro i litt spredt orden korteste vei hjemover.

Gruppe 1A syklet videre forbi Vendemyra/Engermidtskogen, og videre mot Vestergyllen, Lindeberget, og Bråtan gjennom flere stistrekk som var tørre og fine. Men også dette området var preget av at det må ha vært usedvanlig tung snø denne vinteren. Undertegnede «skulle bare» sykle under et veltet tre, ble hengende igjen i en tørr grankvist, og tok et kontrollert fall. I etterkant har jeg lurt litt på det med at det gjorde mest vondt i venstre legg, når alle vet at kontrollerte fall gjøres mot høyre?

Fra Bråtan syklet vi ned til Skoglund, og enkleste vei hjem til dusjen. Da meldte GPS'en min 48,5 km, og på kartet så det ut som at jeg hadde tatt noen snarveier på Bærumsrunden.

Takk for en fin tur på steder jeg aldri hadde kommet til å finne på egenhånd!

Mvh Kjetil

TourTråkk 07 – Gruppe 2 - 26/5 2018

Forpjuaket gulspurvunge

Oi, Oi det er fredag kveld og det er ikke skrevet noe referat fra Gruppe 2 sin tour forrige lørdag. Hvem som skulle skrive referat hadde vi ikke blitt enige om på forhånd, så jeg får ta ansvar.

Hvem, hvor og ellers: Og hvem var så «vi» som utgjorde gruppe 2, jo det var Sigrunn, Marianne x 2, Merete, Øivind, Tron, Per Kristian og undertegnede. I mangel av fantasi og andre forslag ble det valgt å repetere ruta fra tour 6, dvs Kjærlighetsstien, Sem, Solli, Sandungen, Furuholmen. Etter hvert viste det seg at noen, dvs. Sigrunn, Marianne S.B., Øivind, Tron og Per Kristian ønsket litt utfordring og valgte stien mellom Myggheim og Sandungen istedenfor brattbakken opp til Solli.

Opp til Skaugum og parkeringsplassen gikk det i bra tempo; etter hvert litt for høyt for Marianne S. som ble liggende litt bak feltet. Vi ventet oppe på parkeringsplassen og gjettest på at Mariannes litt dalende form sikkert skyltes for mye pizza og Amarone under koropholdet i Italia uken tidligere.

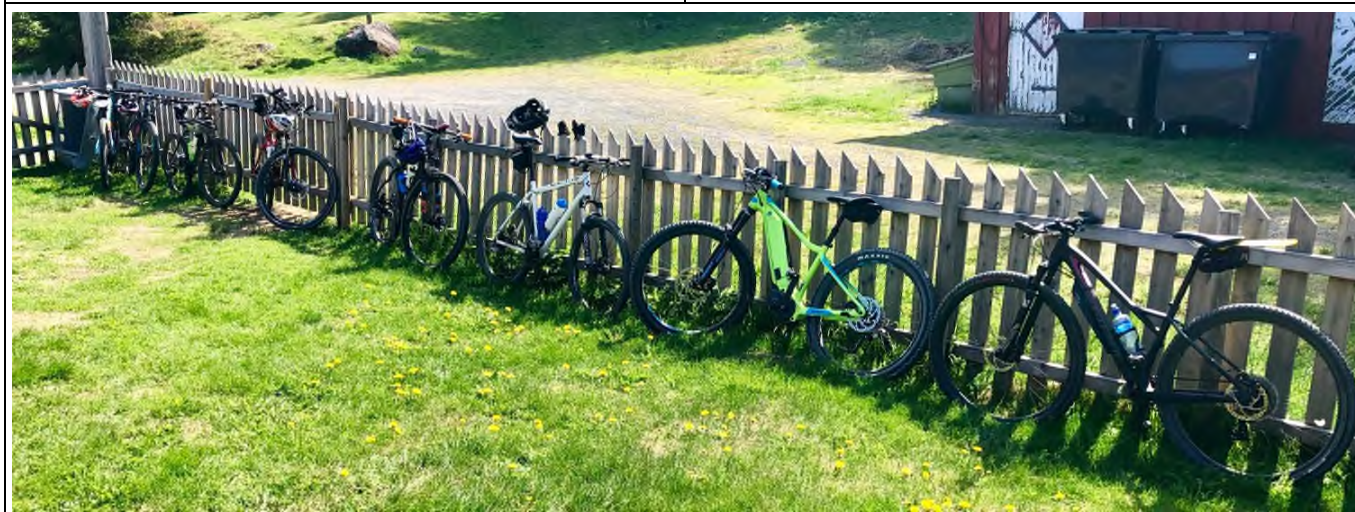
Som nevnt så ble gruppa splittet i to på parkeringsplassen. Marianne S, Merete og undertegnede dro opp brattbakken til Solli og kjørte slalom mellom et titalls jenter fra Akershus skiskytterkrets som skulle på «Mestrenes-mester-samling» på Vestlia. Vi møtte «Myggheimgruppa» ved Sandungen og fikk rapport om noen tekniske utfordringer på stien, men ingen uhell, kun litt trilling. Ved Sandungen dukket plutselig en annen tourtrækker opp som troll av eske. Det var Aslak Løvoll (se bilde) som var utplassert på en «Mestrenes-mester-post» hvor deltakerne vistnok skulle konkurrere i en eller annen stafettøvelse.

Etter fotografering bar det videre til Furuholmen hvor det ble inntak av kaffe, kringle, sjokoladecake og vaffel. Terningkast 4+ (min bedømmelse)

Fra naturens verden: En forpusket gulspurvunge, en liten stålorm og en liten hoggorm på veien opp til Solli.

Logget 31,6 km.

Mvh Knut

TourTråkk 08 – Gruppe 2 - 1/6 2018

Leteaksjon ved Svartvann

Som årsdebutant ble jeg pent tildelt referat-ansvar, det ble dessuten også nevnt noe om unge friske fingre og øyne som ikke trengte lesebriller.

Med jetlag og søvnmangel satte undertegnede pris på at Ola N hadde lagt opp til en rolig klassiker, nemlig Skoglund-runden, med en tur innom Svartvann og Gupu. Det var forespeilet en svipp opp langs med Kirkerudbakken for å "varme opp" beina, men Ola N må ha sett seg fornøyd med solens strålende oppvarmings-egenskaper, for Vøyenenga ble passert på flat mark. Det var nok flere som satte pris på dette, tross alt skulle jo flere gjennomføre Mjøsa-rundt dagen derpå.

Men, før vi en gang rakk å komme til Vøyenenga, hadde tilløpet til en av dagens "begivenheter" begynt å finne sted. Nå som undertegnede er fritatt fra sin taushetsplikt, kan det fritt nevnes at vi hadde splitt i gruppen allerede i Bjørnegårdsvingen. Det som tilsynelatende var en hyggelig samtale om reisene til undertegnede, var et skalkeskjul for svake og krampe-nære ben. Dan-Evert, som jo ikke er kjent for å være mindre enn 10 meter foran hovedfeltet, lå nå allerede nemlig 50 meter bak. Med sterk anmodning om å ikke dele situasjonen med undertegnede far, fortsatte vi slik opp gjennom Vøyenenga og Skuidalen. Slik gikk vi begge glipp av dagens (så vidt jeg er kjent) eneste egentlige dyrerike-opplevelse, stålormen som nesten ble kjørt over ved avkjøringen til Kjaglidalen.

Opp Skoglund ble det en naturlig splitt i rekkene. Marianne S viste muskler og sammen med Merete og Siri var de først opp. Da Narve og Knut kom opp kunne vi konstatere dagens frafall. Dan-Evert den utrettelige, som har fullført både Jotunheimen rundt og besteget Mount Ventoux, måtte se seg slått av den ikke fullt like mektige Skoglunden, Vestmarkas kanskje 3. tyngste klatre-etappe. Han vendte derfor snuten rundt og syklet rolig tilbake veien vi kom. Vi andre var nok bekymret for utsiktene hans for Mjøsa-rundt, men nå har vi jo fått konstatert at ihvertfall bena hans fullførte den med stil.

Vi andre samlet oss på toppen, og trillet rolig ned og bort til Svartvann. Der fikk noen nysgjerrige sjeler, vi vet alle at jeg snakker om Kjell N, en omvisning av DNT-hytta, mens Hans-Jacob, Elisabeth og Siri tok seg en deilig dukkert. Vanntemperaturen ble erklært som veldig lunkent. Vi andre hev i oss litt energi, og Hamid måtte konstatere at energibarene han liker å bruke egner seg så dårlig i denne varmen at de nærmest var å anse som energi-gel.

Hvis dere kan unnskyldte fly-referansen, under take-off fra Svartvann lurte jeg på om Meretes elsykkel kan ha interferert med Elisabeths kommunikasjonssystemer. For da vi begynte å samle troppene på toppen av Grønlandsveien var hun sporløst forsvunnet. Og ettersom Vestmarka, som nærmeste boltreplass for et av landets mest befolkete områder er mer hjemsøkt av de velkjente ordene "ingen dekning" enn mang en folketom vidde der ingen skulle tru at nokon kunne bu, måtte det i stand en liten "leteaksjon". Knut tok på seg ansvaret, men han var kanskje ikke særlig begeistret over tanken på mer klatring. For han berøvet ihvertfall nemlig sin frue fra elsykkelen, og satte avgårde. Elisabeth er ikke så kjent i dette området, og hadde forvillet seg bakover mot Skoglund igjen. Her burde vi nok ha vært flinkere til å følge med bakover. Men det endte likevel godt, for Knut og Elisabeth møtte på hverandre og gjenopptok ruten.

Imens "leteaksjonen" var i gang ble det besluttet at vi andre skulle begynne rulle videre mot Gupu. En noe forfjamset Merete måtte derfor senke setet på Knuts sykkel og ta veien videre med den. Noen tok skiløypa, og andre tok veien, og omsider samlet troppene seg på Gupu for forfriskninger.

Dagen gikk kanskje ikke helt slik Ola N hadde sett for seg, men jeg tror de fleste av oss hadde en ganske fin tur. Selv snek jeg meg unna før Gupu, men jeg har fått se bevis på at turen målte rett over 3 mil, og at rundt 550 høydemeter ble syklet av de fleste av oss.

Takk for denne gang. Mvh Anders

TourTråkk 08 – Gruppe 1 - 1/6 2018

Tørr myrtur

Det tørre fine været innbød til en stitour som ikke er gjennomførbar så ofte. Vi skulle følge rødmerket sti og de går som kjent ofte over myrer. Nå er myrene så tørre at de er sykkelbare og da var det bare å benytte anledningen.

Det var lagt opp til en tur langt vest i Vestmarka. Tourgeneral Ola meldte tilbake at det var mange som skulle sykle «Mjøsa rundt» på søndag så jeg måtte regne med at det ikke ble så mange. Men da gruppe 1 startet nesten Sharp var vi 11stk, Joar, Bengt, Jon Ole, Finn Aa., Tron, Kjell K., Einar, Peter, Ørnulf, Jon og Knut Petter. Tron har tidligere vært beskjeden på egne vegne og syklet med gruppe 2 (han trodde nok vi var veldig spreke og det tar vi som et kompliment), men det kan herved bevitnes at Tron absolutt hører hjemme i gruppe 1.

Første del av turen var en transportetappe og vi tok strake veien mot Sandungen. Da vi passerte i bakkene ovenfor Kattås hørte vi noe hanegaling. Det var nok en som hadde forsovet seg eller kanskje den hadde duppet av i varmen? Vi fortsatte rundt Sandungen og etter å ha stoppet ved demningen for å etterfylle vannflaskene, fulgte vi skiløypa over til Myggheim og veien videre til Solli.

Rett før vi kom fram til bommen ved Solli tar skiløypa av og i krysset like nedenfor tok vi av til høyre oppover mot Bøåsen. Den første delen av stigningen opp til vi skulle krysse veien som vi syklet på forrige helg, rett ved toppen av «den umenneskelig bakken», var forholdsvis grei, men det viste seg at det var nok for bosset til Einar som dermed måtte si takk for seg. Så mens «the boss» trillet rett ned «den umenneskelige bakken» til Lierskogen, svingte vi andre inn i en like umenneskelig bakke opp til toppen av Bøåsen. Vel oppe kunne vi nyte en flott utsikt over Asker og Oslofjorden.

Mens jeg reklamerte med at traséen vi fulgte over Bøåsen er en veldig fin skitur med en flott nedkjøring til Asdøltjern, rakk stuntreferent Joar å sende sitt første referat online på FB. Vi syklet så over et stort hogstfelt på gressgrodde stier. I enden av hogstfeltet fulgte vi en blåmerket sti et lite stykke. Stien er øvre del av den blåmerkede stien ned til Asdøltjern hvor mange av oss «gikk» den nedre delen på forrige tour. Den øvre delen er nok mer sykkelbar enn den nedre, kanskje det kan være et tourforslag en gang?

Men vi skulle altså ikke følge den blåmerkede stien. Rett etter at vi kom inn i skogen svingte vi av inn på den rødmerkede. Jeg hadde syklet først over hogstfeltet og inn i skogen for å få med alle inn på riktig sti. Jeg kjente presset av utålmodige spreke bein bakfra hele veien og da vi kom inn på riktig sti økte

presset ytterligere. Så da jeg svingte ut til siden føk Bengt, Joar og Jon Ole forbi og dro innover myrdrag og opp småkneiker så vi bare så blårøyken etter dem. Første stopp ble rett før Haukelisetervollen i krysset der skiløypa svinger ned til Asdøltjern.

Vi fortsatte videre over Haukelistervollen videre mot Opsalsetra, Bengt, Joar og Jon Ole halsende først, mens vi andre kom etter i vårt tempo. Neste stopp var Opsalsetra. Tunge myrpartier og varmen begynte å tære på kreftene. Mens vi fylte på med drikke og fastere næring rakk stuntreferent Joar sitt andre referat!

Etter Opsalsetra syklet vi på en sti som både var rød- og blåmerket. Den ga litt mer flyt og farten ble større. Noen steder var det lagt ut plankeganger der hvor det vanligvis er våte partier. Plankegangene var smale, kun to planker i bredden, så her var det om å gjøre å ha fokus på sprekken mellom plankene (ellers hadde det ikke blitt noen plankekjøring!).

Neste stopp skulle være der vi krysser en skogsbilvei før vi klatrer opp på Kraftkollen. Skogsbilveien er

nyrenovert med grove steiner langs veikanten. Finn klarte å punktere på de grove steinene. Det er hans første punktering i år! Dekkskiftet gikk riktig så bra inntil dekket skulle fylles med luft. Jeg fulgte ikke så nøye med, men det var noe med en ventil som ble skrudd ut. Dermed ble det håndpumping og det hadde nok blitt stryk av tourgeneralen.

Tiden hadde løpt litt i fra oss, så for å spare tid foreslo jeg at vi skulle sykle på veien rundt Kraftkollen i stedet for på stien over. Jeg har ikke syklet så mye på den veien før og ikke husket jeg at det var så mye ned og så mye opp igjen opp til parkeringsplassen på Kraft heller. Kjell hadde gått tom for vann så han svingte innom et lite småbruk i bakken opp mot Kraft for å spørre om litt vann. For å spare litt tid fikk han bare «hæstvatn», men Kjell var godt fornøyd med det. Bengt begynte å få dårlig tid og dro rett hjemover.

Da Ørnulf kom opp til parkeringsplassen hadde han også punktert. Det var mye klegg i området og det er ikke bare bare å bytte slange med bitende klegg og ventende turkamerater, men det gikk greit unna og Finn rettet opp inntrykket med god assistanse ved luftfyllingen av dekket. Stuntreferent Joar rakk å sende et tredje referat!

På vei inn i Grøstadmarka mistet vi Ørnulf i første kryss. Han sendte melding om at han var kommet ned på asfalten og syklet på egenhånd hjem. Vi fortsatte en runde i Grøstadmarka, et område vi har vært lite i og hvor det er mange fine stier, så vi må nok tilbake dit. Vi skulle krysse et lite søkk og tok fart for å lette oppstigningen på den andre siden, men i motbakken satt det en dame på en hest og ropte at vi måtte ta det med ro. Dermed måtte vi trille sykkelen pent forbi. I bunnen av en nedoverbakke sto det en grevling på stien. Den forsvant raskt inn i skogen, så det var bare jeg som førstemann som så den. Vi kjørte på sti og litt på vei over til Bø gård som ligger i bunnen av den «umenneskelige bakken». Herfra fortsatte vi langs jordekanten og på sti til Bergsmarka som ligger nedenfor Solli.

Det er mange fine stivalg å ta videre herfra, men klokken var blitt så mye at det ble rett ned Solliveien, rundt ved Sem og strake veien hjem. Det var mange som hadde fått tunge bein nå, men Finn sine var nok aller tyngst og han måtte slippe. Joar ventet på ham og avklarte med Finn at han syklet hjem alene før han kom etter oss i sedvanlig fart. For oss ble det som så mange ganger før Kjærlighetsstien hjem.

Etter fire timer og 45 km med myr, varme og sugende motbakker var både beina og resten av kroppen godt for nøyd med å være hjemme!

Fra naturens side: Hanen, kleggene, hesten og grevlingen er nevnt. I tillegg har det kommet mange dyr i marka nå og vi så mange sauer som var ute med lammene sine.

Knut Petter (med bilder fra stuntreferent Joar)

TourTråkk 09 – Gruppe 1 - 9/6 2018

Kjedebrudd og downhill

Det tørre fine været holdt seg også denne uken og det innbød til enda en fin stitur med innslag av rødmerket sti og myrsykling. Også denne gangen var det planlagt tur vestover i randsonen av Vestmarka til Grøstadmarka nesten ved Tranby.

Da klokka hadde passert Sharp var det kun 9 stk som hadde møtt opp. Selv om jeg lovet nydelige stier i starten lot ikke Knut seg friste og mente det ikke var flatt nok for gruppe 2. Dermed ble vi 6 stk som dannet gruppe 1: Siri, Bengt, Einar, Narve, Erik Klatremus og Knut Petter.

Siden vi har kjørt vestover flere ganger denne sesongen og brukt Kjærlighetsstien mye ble det en ny vri denne gangen. Første til Holmen og derfra langs blåmerket (Hofstadeikene, Vakås og Olavstien) til Jansløgka skole og videre korteste veien opp til Jøssongveien. Vi svingte inn på en sidevei som går over i en traktorvei som rødmerket sti mellom Asker sentrum og Solli kobler seg inn på. I begynnelsen er den fin og bred, nesten som en vei, men etter hvert blir den mer og mer sti og etter noen stigninger passerer vi et par myrer som nå er så tørre at de er fine å sykle over. Og plutselig er vi på blåmerket sti ved gården som heter Bergsmarka.

Vi følger stien rundt gården og fortsetter på nydelige stier i retning mot Øvre Stabekk og svinger over til Rype gård. Dette er et vakkert område og det var en som lurte på hvorfor vi ikke hadde vært her før. Ja, det spørsmålet har jeg stilt meg også: Hvorfor har vi ikke funnet disse stiene tidligere? Vi krysset bortover på oversiden av Lierskogen på veier og stier før vi startet klatringen opp mot Grøstadmarka.

Klatringen går etter hvert inn på en smalere sti forholdsvis flatt i starten, men etter hvert knekker den oppover med mer krevende bakker og noen tekniske partier. Klatremus viste seg nok en gang at han lever opp til navnet og

hadde bare en stopp ved en rot som laget et for høyt sprang. Erik mente at hadde han hatt 29 tommern her så hadde han fikset rota. Einar fikk i et teknisk parti et akutt behov for å omfavne et tre. Men treet var ungt og mykt og ønsket ikke å bære vekten fra en middelaldrende mann. Han ble i ettertid spurt hva så i det treet siden omfavnelsen var så voldsom. Det kunne han ikke svare på, men mente at det føltes veldig riktig der og da. Narve klaget over at stien var litt smal for fiskebein??

På toppen åsen er det snauhugget med flott utsikt. Vi fortsatte over toppen bort til kanten av Lier Pukkverk og videre gjennom marka til parkeringsplassen ved Kraft. Vi merket heldigvis ikke noe til kleggen som beit da Ørnulf skiftet slang her på forrige tour. Vi snudde nesa hjemover og fulgte stien gjennom Grøstadmarka og begynte på bakken opp mot Bøhagen gård. Halvveis oppe i bakken røyk kjedet til Siri.

Einar hadde med kjedelås og Bengt stilte med kjedekutter. Der var mange hjelpende hender, men da vi skulle dra til kjedelåsen på forsøk nummer to glapp den og den ene delen av kjedelåsen fløy av gårde. Det var ingen som så hvor den landet og det var umulig å finne den igjen i gresset. Bengt kuttet et ledd til av kjedet og brukte de delene til å sette sammen kjedet igjen. Vi fortsatte videre forbi Øvre Bø gård, langs jordekanten og videre inn på stien rundt Bergsmarka gård.

Herfra tok vi blåmerket tilbake i retning mot Høgåsen og Asker golfbane. Stien har noen tekniske partier og Bengt fikk plutselig et akutt behov for å omfavne et tre. Problemet var et det ikke var noe tre å omfavne så det ble nærkontakt med blåbærlyngen. Stien inneholder en bratt nedoverbakke og Klatremus viste at han ikke bare kan klatre oppover. Han var den eneste som syklet ned brattbakken, mens vi andre gikk av og trillet sykkelene ned. Vi fulgte blåmerket videre til Høgåsen. Den siste bakken opp tung og så vanskelig teknisk så alle måtte trille opp bakken.

Jeg hadde flere ganger underveis reklamert for en downhill trase fra Høgås som jeg kom over etter å ha forvekslet to stier. Vel opp mente Narve «at den derre nedoverbakken må jaggu være bra for å veie opp for denne motbakken». Downhill-traséen svinger seg flott mellom trærne og er utrolig morsom å kjøre. Erik suste rett ned en liten kant som jeg hadde advart mot (og hvor vi andre trillet ned) og mente den ikke var noe problem. Narve mente utforbakken var så bra at den veide opp for motbakken. Vi var nå kommet ned på samme rødmerkede sti som vi startet på og fulgte sti og vei ned til Asker golfbane.

Her tok vi blåmerket sti ned mot Hogstadvannet. I bakken hadde Siri et over-styret-fall som bakerste syklist og ingen av oss andre registrerte det. Vi ventet nede ved vannet og Siri kom etterhvert trillende. Etter å ha fått kjedet på plass fortsatte vi langs vannet, nedover langs Huknebekken og over til Solvang skole. Da vi først var her så måtte vi selvfølgelig ned å kjøre fram og tilbake på den lille stisnutten ved Askerelva. Siri hadde slitt med giret etter fallet og nå viste det seg at girarmen var bøyd. Vi andre var ikke helt klar over problemet og begynte på gangveien opp mot Asker kirke. Erik stod igjen med Siri og fikset litt på girarmen, men den ble ikke helt bra. Einar og Bengt begynte å få dårlig tid og dro hjemover, mens Narve og jeg ventet. Det var bare tre av de midterste girene bak som virket på sykkelene til Siri og vi fant ut at det var best å kjøre korteste veien hjem. Dermed ble det Kjærlighetsstien hjem denne gangen også. I bakken opp mot Åsløkkveien røyk kjedet til Siri for andre gang. Vi var nå så nære hjemme at vi ble enige om at Siri tok seg hjem på egenhånd, mens vi andre syklet hver til oss.

Fra naturens side: Ingen spesielle hendelser denne gangen, men vi så mange dyr på beite, sauer, hester og kuer.

Knut Petter (med bilde fra Bengt)

TourTråkk 09 – Gruppe 2 - 9/6 2018

Med Blåskjell i dekket

Etter at Knut Petter hadde forklart ruta til Gruppe 1 valgte gruppe 2 å legge sin tour til kjente trakter i Fornebuområdet. Gruppe 2 besto av Merete, Øivind og undertegnede.

Vi valgte de kjente stiene/veiene via «klemt mellom...», Veritas stranden, en mengde stier på Fornebulandet, Halden brygge, vår faste kafé ved siden av småflyhavna, Nansenhøgda, Lysakerelvas østre bredd, Øvrevoll travbane og stien hjem derfra.

Like etter bollestoppen ropte Merete «punktering». Vi lurte fælt på hvordan dette kunne skje med hennes 27,5 + dekk med grove kaster. Etter å ha knøtet litt med å få av dekket og nesten skåret av meg fingrene da jeg oppskriftsmessig førte fingrene rundt i dekket, ble synderen funnet. Det var et sylskarp blåskjell som hadde boret seg gjennom gummien. Vi fikk også erfare at det ikke er så lett å skifte slange på en tung el-sykkel på egenhånd.

Fra naturens verden: Erik Nyhus (sønn til Ola) sto ved Engervannet med sin super-zoom for å fange noen fugler på minnekortet sitt. Ute på Fornebulandet passerte vi et par andre ivrige fugletittere med store linser og kikkert.

Dette ble et kort referat fra Jorekstad feriesenter kun 1,5 time før fristen og ca. 9 timer før starten på Lillehammer-Oslo. Jeg logget 38 km.

mvh Knut

TourTråkk 10 – Gruppe 1 - 16/6 2018

Dobbelpunktering

Alternativ 1 uten oppdeling i grupper + debutant fra fam. Foyen. Startet med oppstigningen til Sollihøgda/Høymyr, så blåstien til Sørsetra via Toresplassen, en rast på Sørsetra som var åpen og tilbake mot Sollihøgda via Svenskestien. Her delte gruppe seg, 7stk tok strake veien. Fortsatt tørt og fint på stiene, og absolutt sykkelbart.

Bengt med dobbel punktering før Sørsetra.

NB. Ingen omsetting på mitt nye tøy, som er alt for smått 😊 😊

Takk for en fin tur. Mvh Bengt

Ola Nyhus Smått og smått, Bengt fikk mange forklaringer og råd vedr for smått tøy. På tross av dette la han innpå en XL-posjon rømmegrøt på Sørsetra!

TourTråkk 11 – Gruppe 1 - 23/6 2018

Med smil om munnen i Rollercoaster!

Da store deler av tourgjengen nesten var på felgen pga. et Stravasegment ved bommen der skiløypene i By starter, etter gjennomført rundtur krydret med stipartiet «Rollercoaster», lanserte Knut undertegnede som referent. Ingen orket å argumentere for en motkandidat da pulsen fremdeles var så høy at tale var ubehagelig, så håndsopprekning var eneste fysiske utskeielse for samtykke til Knuts forslag.

Retur fra bommen i By!

Fra bommen i By syklet vi sammen mot Lommedalen Skole hvor stigningen til Haugskollen startet. Noen syklet rett frem til Baker Hansen på Bærums Værk, mens resten ville oppleve Bærums beste utsikt 387 moh før boller og kaffe. Fra utsiktspunktet ble det tatt bilder og det ble tid til en liten rast før Øyvind med i og Siri snudde og syklet samme vei ned, mens flertallet fortsatte til Solfjellstuas ruiner, på sti med både små og litt større løse steiner til lysløypa, noe fin blåsti (Ola N og Erik) og videre ned gjennom skogen til Baker Hansen. En liten punktering for Øyvind F. ble raskt fikset og undertegnede ble igjen med Øyvind for å ta tiden på slangebyttet. ☺

Fra Bærums Værk og hjem!

Fra Baker Hansen syklet vi sammen i ca. 125 meter, da jeg snudde meg var nesten alle borte og vi i teten holdt sammen helt hjem. For meg var det viktigste at jeg visste hvor Lise var, for hun hadde nøkkelen.... Resten kunne veien hjem, det var vi helt sikre på!

Så til starten før referent ble valgt!

Følgende møtte klare for TourTråkk denne lørdagen: Knut, Narve, Ola N., Marianne S., Siri, Merete, Lise, Erik, Einar, Finn N., Hamid, Øyvind N., Knut Petter, Øyvind F., Tron, Olav O., Finn Aa. og Kjell. Det skulle bli 18 totalt!

Ca. Sharp var vi klare for start fra klubbhuset og igjen ble forslaget Ola hadde lansert i forkant mottatt uten motforslag: «En eller annen vei inn i Lommedalen, Byveien forbi Jordbærhaugen, videre langs Vesleelva og over på stien som altså kalles Rollercoaster på Strava, opp og ned mot og forbi Greinehytta og ned igjen på skiløypa rett innenfor Tverrelva. Der blir det rådslagning om veien videre, men en mulighet er tilbake mot Lommedalen skole, opp Bjerkeveien og en tur gjennom Eineåsen tilbake mot Gullhaug. Dette betyr en fin kombi av asfalt, grus og kurant sti.»

Så da syklet vi i retning Lommedalen med lovnad om lett blanding av ulike underlag inkludert fine stipartier som «rollercoaster» og en tur innom Baker Hansen på Bærums Værk. Jeg la meg raskt i front sammen med Ola som tok veivalgene godt suflørt av Knut Petter, det er nemlig lurt for å slippe rykk og napp. For med stadige veivalg både til høyre og venstre, oppover (mest) og nedover, fikk nok de som hadde lagt seg lenger bak smake akkurat både rykk og napp, mens vi som lå først syklet bare jevnt og trutt...

Hamids bom!

Like før Bærums Værk var det blitt skikkelig strekk i feltet og nødvendig å ta opptelling. Det ble registrert at vi manglet ryttere. Det viste seg at Hamid hadde tatt innersvingen på en bom (les armeringsjern). Bommen svarte med å kaste Amid av sykkelen: Knut og Kjell sjekket at Hamid kom fra uhellet uten alvorlige skader, mens Hamid tok en alvorsprat med jernet og la det resolutt i bakken! Hamid kom syklende etter en stund, like blid, men med enkelte minner fra uhellet.

Videre gikk turen inn til bommen i By via Lommedalen golfbane. Igjen vil jeg minne om at det er lurt å ligge langt fremme! Etter litt rådslagning og tissepause for de som måtte, syklet vi videre mot dagens hovedmål for «de fleste» av oss, nemlig stipartiet «Rollercoaster». Aldri har vel et stiparti ført til så mange blide fjes på et TourTråkk. Vi fortsatte i retning Greinehytta og avsluttet med å komme inn på skiløypa som ledet inn på grusveien før Tverrelva. Også skiløypa var sykkelbar for alle nå som det er så tørt, med unntak av ei bratt kneik. Deretter var det grussykling tilbake til den omtalte bommen i By. Å sykle kontrollert samlet er visst ganske så umulig, så det ble full spredning og opptelling ved bommen.

Underveis var det litt ulike veivalg på enkelte, men hvem som gjorde hva fikk jeg ikke med meg!

Fra «dyrenes verden» kan jeg melde om at Ola N. og Øyvind F. så en elg vi andre ikke så!

Mvh, Erik

TourTråkk 12 – 30/6 2018

På ukjente terreng i Bærumsmarka

Mens noen tøffinger stilte til start i Jotunheimen rundt og andre hadde startet ferie, var det syv morgenfriske syklistere som strålte like mye som solen. For uten referenten kunne vi ønske velkommen til Hamid, Klaus, Tron, Øyvind Foyn med datter Celine og sønnen Thomas som debuterte på Tourtråkk.

Det var skissert tre turforslag og vi endte opp med tur gjennom Bærumsmarka. Narve og Øyvind hadde tatt denne turen en gang tidligere og lovet sti og utfordringer. Utfordringer ble det, men mer om det senere. På en strålende dag med blå himmel, ikke et vindpust å merke gikk det unna med ungdommen Thomas i front mot Bjørnegård. Så fort at Øyvind måtte opp å viske noe i øre at TDF ikke starter før om en uke. Ved Bjørnegård tok vi til venstre da jeg mente at vi kunne starte med brattbakken opp fra Hamang opp til Dønski. Ingen føtter i bakken og vips var vi oppe.

På grusveien mot Gjetum skole ble vi heiet av gårde av en liten tass. Like etter var det bråstopp for rett foran oss kom det ut 2 rådyrbukker med små horn. De stoppet opp, så litt på oss og virket ikke veldig redde, enda avstanden til oss var ikke med enn rundt 7-8 meter. Dessverre var ingen raske nok med kamera og dermed ingen bilder å vise, men fantastisk syn var det uansett. Etter noen velpassende ord om begivenheten, bar det opp og rundt Dælivannet. Kort stopp ved Dalbo for igjen å ta quizen om hvilken film som ble spilt inn ved Dælivannet og ved Asdølstjern i 1972. Hamid var på rett vei, men ungdommen lurte nok på hvem Charlton Heston var. Opp steinrøysa forbi Skotta Naturreservat og Steinsskogen gravlund, bar det nedover gjennom Ankerveien.

Fra Fossumbanen tok vi flere høydemeter mot Østernvann og Klaus lurte på om det kom noen bakker nedover også etterhvert, noe jeg kunne på heder og ære si ja til. Med Thomas fortsatt i front ble han guidet opp grusveien mot Brunkollen, før vi tilslutt tok til høyre og grusveien opp mot Abborvann og Triungsvann. Både Narve og Øyvind var noenlunde sikre at vi skulle forholdsvis langt opp langs Abborvannsveien ved Triungen før vi skulle ta en sti til venstre. Etter vi hadde syklet forbi blåstien mot gikk til Vensåsseter og Burud P-plass kom vi en rødmerket sti inn mot venstre mot Vensåsseter og Burud. Fortsatt litt usikker på om dette var riktig sted tok Narve en telefon til Erik for en bekreftelse. Ja vi var på riktig sted fikk vi formidlet på telefon, så innover vi trampet i vei. Jeg erindret fra turen i fjor at vi først skulle noe oppover og ikke innover og litt nedover, men hang meg på de andre. Og vi fant fort ut at dette ikke var korrekt avstikker, da vi burde ha fortsatt lenger oppover grusveien. Men i overkant av 3 km skulle vi klare mot setra. Stien vi startet på gikk mer og mer over til myr og mye myr ble det også. At det gikk skiløype her om vinteren kunne vi se, men siden det var tørt de aller fleste steder gikk det greit, men periodevis tungt over myrpartiet. Hamid derimot traff på et stort hull i myra og mente at det var like før han ble dratt med i synkehullet. Like etter fant vi gull i myra i form av multer.

Akkurat hvor vi syklet er jeg usikker på, men vi var nok i myra og vi fant noen tøffe og fine stuttfordringer på nordsiden av Tjæregrashøgda. Etter å ha utfordret kropp og sinn i ukjent gjengrodd terreng, som kan bevises på vedlagte video, kom vi endelig frem til Vensåsseter, men da på østsiden og ikke nordfra som vi burde. Etter kort stopp med fotoshoot ble det rådslagning om veien eller stien ned til Burud. Det måtte bli stien og i dag og jeg må si at alle imponerte med guts, og utfordret sine egne begrensinger. Ungdommen med Celine imponerte stort men ingen frykt og Thomas var nesten ikke av sykkel. Ned langs stien hadde Øyvind to kontrollerte stopp, en over styret og en på siden. Hamid koste seg sammen med Klaus som endelig fikk litt nedoverbakker.

Vel fremme på grusveien satte Thomas fart, da han skulle rekke en bryllupsfest, mens resten av følge fulgte veien ned til Lommedalsveien og når Øyvind sa at de ville ta en kort rast hos bakern på verket var det ingen motsigelser på det. Kaffe, kakao, smoothie og noen bakerverer av ulike varianter kunne vi være fornøyd med turen gjennom Bærumsmarka. Etter en kort rast bar hjemover, men hva så vi ved Glitredammen som nå er helt tørrlagt, om ikke selveste Edvald Boasson i sin Dimension Data trøye. Igjen var kamera godt nedlagt, så der ble et ikke fotoshoot, men han hilste til oss alle.

Mulig det har vært andre syklistere på våre ville veier som vi var i dag, hvor Erik sikkert har forsøkt seg, men neste gang trækker vi litt høyere opp. Tusen takk for en meget hyggelig og begivenhetsrik tur, men innslag av rådyr, ville sommerblomster, orangefarget multer i myra og ikke minst turkamerater som bidro til en kjempefin lørdag.

Mvh Narve

TourTråkk 13 – Gruppe 1 - 7/7 2018

Med CX på halv felles-tur...

Fredagskvelden var silkemyk. Ettermiddagen var tilbragt på en glovarm sykkelstur i Nordmarka, og avsluttet med 2 intense VM-kvartfinaler. Han blide og hu late satt på terrassen, klokken var nesten midnatt og det var fortsatt over 20 grader. I glasset blinket en fløyelsmyk Bache&Gabrielsen, og hu late la hodet på skulderen hans, mens han blide – ja han sjekket Strava...

Altså akkurat så romantisk som det kan få blitt i et lite rødt rekkehus på Tanum. Med vissheten om at lørdagen inkluderte både oppstart av Tour De France og ytterligere 2 kvartfinaler var hu late bombesikker på at lørdagen ville bli akkurat så lat som hun likte.

Stort var derfor sjokket da han blide plutselig varslet at det var bed-time – vekkerklokken var tross alt satt på 07.45 dagen etter...

"What??"

"Ja – det er jo TourTråkk – viktig å få noe ut av da'n!"

Gah – dette uttrykket "viktig å få noe ut av da'n" – er et uttrykk som

a) er forbeholdt folk over 50 (antagelig de som nærmer seg 60...)

b) er forbeholdt vestkanten. INGEN på østkanten er opptatt av dette, særlig ikke i min bydel, som ligger helt på topp over NAV sin statistikk over folk som faktisk er opptatt av det motsatte av å få noe ut av dagene, og heller NAVE...(men det er sikkert en helt annen historie og et helt annet referat)

Fredagskvelden fikk dermed en brå slutt, og da klokka ringte noen timer senere var det én som spratt opp og én som trakk dyna over hodet.... Noen minutter senere ble det servert kaffe på senga (#bortskjemt_blondine) og et kvarter senere ble det ropt at havregrøten var klar (#noen_som_har_tatt_for_mye_møllers_tran) Lite blir sagt i disse morgenstundene – både fra de blide og de late, men vi har nå funnet vår rytme og 8.45 var to ryttere klare på hver sin CX. (Syklene var selvfølgelig nyvaskede og nysmurte etter gårsdagens skogstur...og ikke av meg.....#fortsatt_for_mye_møllers_tran)

Foran Jardar-huset ventet to blide fyrer, Narve og Øyvind N. De stusset svært på vårt valg av sykler, men var velvilligheten selv ifht valg av trase – og det ble diskutert alt fra hard-core stiturer til en ren bytur. Klokka nærmet seg ni – og vi ble snart akkompagnert av Knut, Dan-Evert, Kjell, Kjetil og Steinar. Meningen var mange, Dan-Evert var ikke så klar for ekstremt mye sti (fotballspillere altså – bare pga et brukket kravebein og nyoperert pacemaker....tsk tsk#Jardars_Neymar?)

Og på en eller annen merkelig måte ble plutselig alle veldig pro CX – og det ble enighet om å legge turen inn til Oslo – opp til Ekberg og så videre til Fyrstikktorget for kaffestopp.

9 fine syklistere la i vei i god motvind og sol fra Sandvika, innover mot Høvik, Lysaker, Skøyen, Tour de Finans, Rådhusplassen, langs Festningen, Dronning Eufemiasgate, Middelalderparken, og opp fra Kongshavn og så inn på grus opp en braaaatt bakke opp til Ekeberg (takkt for veivalg Dan-Evert – blei ei litta QOM på hu late der i dag.....)

Praten gikk fint, humøret var bra, litt smårykking i noen bakker og alle stoppet på rødt lys (nesten).

Fantastisk utsikt som alltid fra Ekeberg, og 8 søte Jardar-syklistere kikket lengseselsfullt hjem mot Bærum.

Etter litt pusting og drikking og foto-session bar det videre inn i Ekeberg skulpturpark opp til trappen som Nazistene bygget, liten historie-time med overlæreren, før det bare videre på idylliske stier oppover langs Alnaelven opp til Bryn og videre til Helsefyr. Gruppen slo seg ned på Baker Hansen på Fyrstikktorget for kaffe og boller/kaker.

Til å være så langt øst er det kudos til samtlige Tour-deltakere for å takle dette bra – sykler ble sågar stående ulåste mens vi spiste – tross opptil flere skumle.....måker....i nærheten.

Praten gikk lystig, Dan-Evert flesket sågar til med å spille av "Vålerenga kjerke" for full musikk, og mente at dette var tidenes fotball-sang. Narve uttrykte tørt at hans eneste ønske var at Rosenborg skulle rykke ned fra Eliteserien – noe som ble avfeid med rå latter.....

Etter et par runder med påfyll av kaffe skulle han blide og hu late ha en shoppe-stopp hos Sørensen Sykler og resten av gruppen fortsette videre. (Dan-Evert lovet på tro og ære å skrive et særs godt referat fra sin resterende del av turen....)

Stoppen på SS ble fruktbar, og lommer ble fylt med litt nytt sykkelutrust, før CX-touren gikk videre gjennom Gamlebyen til Oslo Sportslager – og et nytt shoppestopp. Nytt sete og ny pumpe medførte enda fullere baklommer, og så var det å begi seg på hjemvei for å rekke hjem før spurten på dagens TdF-etappe.

Med medvind/sidevind var det grei fart hjemover – og snittfarten fra Aker Brygge til Sandvika kom opp i 32km/t – mer enn fort nok for 50% av denne gruppa.....og en tørr kommentar fra han blide i Sandvika om at dette var lavere fart enn det som ble holdt _hele_ veien fra Lillehammer-Oslo...jada, takk skal du ha – man må jo få leve opp til sitt late kallenavn.....

Kort hente-pusten-stopp i Sandvika, og så trillet CX-gruppen inn på tunet foran det røde rekkehuset i god tid til både TdF og fotball.

Gruppen logget 53 km

Fra naturens side kan nevnes: Feite måker og noen bikkjer på tur langs Alna-elven. Et par av byens løse fugler under en bro.

Stemningen er foreløpig god i det lille røde huset – og det varer sikkert noen timer til – helt til det er på tide å stille vekkerklokken for i morgen.....

“Når Vest møter Øst”. Del 2.

Endelig Lørdag og Tour Tråkk deltagelse igjen. Etter vel 5 uker på sidelinjen, var det med stor glede jeg tok sjansen på å sette meg på sykkelen igjen. Et brudd i høyre kragebein føles mye bedre og pacemaker inngrepet på venstre side likeså. Når en er vant til å trene daglig, er det virkelig et savn å få ta på seg treningsklærne igjen. Men størst er kanskje savnet av gode treningskamerater. Denne lørdagen traff jeg 8 av dem igjen. Kvelden i forvegen hadde Narve foreslått en fin tur rundt omkring i Vestmarka. Men da Siv og Tor stilte med CX sykler og undertegnede stilte med 2 mindre robuste skulder-partier, foreslo Narve at vi istedet “tillpasset” oss dagens deltakere's noe

nedsatte framkommelighet, og således heller la turen mot Oslo Øst og mer urbane strøk. En flott gest av Narve og øvrige deltagere som sikkert også hadde forberedt seg på Vestmarka's flotte natur. Som motgest tilbød Siv seg å skrive referat, men oppfordret samtidig noen til å ta over stafettspinnen ca. halvvegs da hun og Tor varslet at de selvsagt måtte benytte anledningen til å handle når de først var en tur i Tigerstaden og at de derfor måtte forlate oss der og at referatet ikke ville ha samme troverdighet om hun også skulle referere den delen av turen som hun ikke kom til å være en del av. Siste del av unnskyldningen var jo ikke helt i det blå, selv om jeg er overbevist om at Siv ikke en gang hadde trengt å vite hvor vi hadde dratt for å lage et fortreffelig og mer enn troverdig referat også fra den delen av turen. Første del om begrunnelsen for å måtte shoppe, var jo totalt uforståelig. Jenta bor jo i Oslo, og har kun vært på helgebeseøk i Bærum et par dager ! Men selv om ingen av oss forstod begrunnelsen, lot vi dette poenget selvsagt ligge.

Da undertegnede i tillegg meldte seg som frivillig for dette (“selvmords”)-oppdraget, nikket de øvrige turdeltagerne enda mer samstemte på hodet. Hvis det å “hoppe etter Wirkola” noen gang skulle passe bedre som beskrivelse på min dumdristighet, så var det nå. Siv har jo skaffet seg et ry som den proffe skribent. Og jeg fikk rett. Les bare hennes eminente referat nedenfor fra vår felles første deltur inn til Fyrstikk torget midt i Vålerenga land på Oslo Øst. Ikke bare klarer Siv å skildre og beskrive vår tur med humor og herlige refleksjoner med såvel innsikt og oversikt over sammenhenger vi menn ikke en gang forstår når vi leser dem (det er derfor kvinner nok har enda mer utbytte av hennes referat enn det vi menn har - om mulig da forstås). Men mellom linjene klarer hun også å fortelle en nydelig kjærlighetshistorie. Vakkert og imponerende på en gang. Og desto vanskeligere blir det jo å følge opp. Men jeg må jo forsøke. Her kommer min “kjærlighetshistorie”.

Som Siv fortalte i sitt referat, tok vi kaffe og bollestans på Fyrstikk torget midt i Vålerenga land. Og for undertegnede var det da helt naturlig å finne fram Vålerenga's vakre supporter sang “Vålerenga Kjerke” på mobilen. Jeg elsker fotball framfor noen andre idretter. Først og fremst fordi det var min idrett da jeg var ung, men også fordi det er en sosial idrett som kan engasjere en hele livet. Som utøver var det samholdet blandt kameratgjengen i gata først. Så på klubbtag i fødebyen, deretter på større og bedre klubber. Å vinne var selvsagt målet, men det var like viktig å lære å tape. Da mine barn var små tok jeg de med på Ullevoll for å se norsk toppfotball. Mitt lag er Rosenborg, så kampene mellom VIF og RBK var stas. Og selv om jeg var RBK supporter fikk jeg gåsehud når 15-20 tusen vålerenga fans før kampen reiste seg og sang “Vålerenga kjerke” av full hals. Ja, jeg tror det kom en tåre i øyekroken også. “Er du glad i fiendens sang også?” lurte mine barn på. “Det finnes ingen “fiender” i fotball forsøkte jeg å forklare dem. “Hva skulle vi vel gjort om vi ikke hadde hatt noen å spille mot?” Det er det som er så fint med idrett og med konkurranser. Vi finner noen å heie på, og når vi blir flere som gjør det i lag så får vi en felles interesse som gjør det enda mer moro å heie på det laget. Og selv om det der og da føles som om det å vinne er det viktigste her på jord, så er det helt ufarlig når kampen er over selv om vi har tapt. For vi har bare tapt en fotballkamp. Vi har fortsatt våre venner og vi heier fortsatt på det samme laget og neste gang skal vi forsøke å heie laget vårt fram til seier igjen, men fortsatt er det helt ufarlig. Noen sier de synes det er vel “barnslig” når godt voksne mennesker kan ta av og nær miste besinnelsen i glede over å se en ball triller inn i et nett mellom 3 trestokker. Ja det er kanskje “barnslig”, men jeg tror den “barnsligheten” er sunn og verdt å kjempe for å beholde så lenge som mulig.

Og denne Lørdagen var jo spesiell i så henseende. Senere på ettermiddagen skulle det spilles to kvartfinaler i fotball VM. I mellom de to kampene skulle mitt lag RBK spille seriekamp mot Tromsø. Og ikke nok med det, denne lørdagen startet også Tour d'france på sykkel. Og alt dette skulle de selvsagt sende på TV. Med start ca kl 1300, akkurat tidsnok til at vi kommer hjem fra tourtråkken. Kan en få en bedre Lørdag? Jeg syntes ikke det, og derfor spilte jeg "Vålerenga Kjerke" på gårdsplassen på Fyrstikk torget denne Lørdagen. For at dere alle skal få komme i den rette stemningen, skal jeg forsøke å vedlegge en link til Vålerenga's nydelige kjærlighetssang. (Se video i innlegg over)

Med kaffe og boller vel fortært, var vi klare for hjemturen. Siv og Tor forlot oss som sagt her, mens vi øvrige forsøkte orientere oss fra Øst til Vest i byen. Med "Vålerengas kjerke" fortsatt brusende i hodet (eller er det blodet det heter?), var det helt naturlig at vi først satte nesen nordover fra Fyrstikk torget og opp til Vålerengas nye stadion av året bygget like ved vålerenga hallen. Spesielt vakker vil jeg ikke påstå at den nye stadionen framstår, men det må være flott for Enga at de endelig får en stadion i sin bydel. I mange år måtte Enga spille sine hjemmekamper på Bislett, for deretter å måtte flytte til Ullevoll, enda lenger Øst i byen. Nå er de kommet hjem. Kostnadsrammen for bygget var på 720 millioner, men jeg mener å huske at endelig regning passerte 800 millioner. Tilskuerkapasiteten er på 16 555. Og navnet? Hold deg fast. Intility arena. Ærlig talt. Vålerenga's storstue kan jo ikke ha et slikt navn. For Stabæk kunne det kanskje sluppet gjennom, men ikke for Enga. Foreslår "Vålerengas kjerke" som nytt navn! Ifølge sangen er jo den gamle kjerka brent ned, så hva passer da bedre enn å la navnet gjennopstå her på Valle Hovin? Uansett navn, la oss håpe på mange flotte opplevelser her i årene som kommer. Gleder meg allerede til høsten når RBK kommer på besøk for første gang. "I'll be there"

Like ved siden av den nye stadionen bygges forøvrig et annet spennende bygg. Det er NCC som bygger et 7 etasjes kontorbygg av tre. Jeg mente det var Norges største trebygg, men ble arrestert av Kjell som mener det bygges et enda større bygg på Hedemarken, nær Moelven selvsagt. Forøvrig hadde mitt hjemsted Odda lenge Nordens største trebygning. Hardanger Hotell, et nydelig bygg i Sveitserstil (se bildet) bygget i løpet av 9 måneder i 1896. Dette brant ned, hvorpå et nytt ble bygget opp, også det erverdig og flott. I 1976 ble dette bygget revet. I dag angrer mange på dette selvsagt. Se. Bildet nedenfor.

Like bak Enga's nye stadion, nådde vi Ringvegen. Og herfra fulgte vi da sykkeltraseen som følger parallelt med ringvegen helt til Radiumhospitalet. En fin trase når man vil forflytte seg raskt. Undertegnede synes imidlertid det ville være fint å skifte underlag her, og tok til ordet for å legge traseen hjemover om Mærradalen herfra. Bare navnet er jo en hyllest til gamle Oslo, spør du meg. Mange tror dalsøkket har fått sin navn, fordi det her lå en gammel hestekirkegård. Det stemmer imidlertid ikke. Navnet betyr Maria dal, eller altså Marias dal. Det var de gamle cisterciensermunkene som i sin tid kjøpte dette området, og ettersom de kalte alt de kom over for Maria, så var navnet på dalen også gitt. Men munkene snakket latin, så for beboerne rund ble fort Marias dal til Mærradalen. Så nå vet dere det. Uansett navn, er dette en fin trase som leder like opp til Bogstad Camping, hele tiden godt skjult av høye trær og uten innsikt fra hus og veger rundt. Undertegnede fikk følge av Øivind, Kjetil og Narve inn i Mærradalen. Knut, Kjell og Steinar hadde andre gjøremål og tok strake vegen om Bekkestua og hjem antar jeg.

Vel oppe ved Bogstad gård, tok vi til venstre langs Bogstad golf og inn på Ankervegen. Ankerveien ble forøvrig anlagt i 1791–93 av Peder Anker (1749–1824), statsmann og generalveiintendant, som forbindelsesvei mellom Bærums Verk (kjøpt av Anker 1791), Fossum masovn og stangjernhammer og Maridalshammeren, eller Mærradalen som dere jo nå vet er dagens navn. Vår trase hjem denne lørdagen, har med andre ord et historisk sus over seg. Vi tenkte imidlertid ikke så mye på det der og da. Vi nøt finværet og lurte på om Tour Tråkk 2018 overhodet har hatt noen etapper så langt med antydning til regn? Ingen av oss kom på noen sådanne der og da.

Øivind, som bor på Rykkinn, ønsket å ta over Steinshøgda og hjem den vegen. Vi andre tok følge. Med det ble vi også med Øivind inn på gravplassen, der hans sønn Vemund ble gravlagt i 2010, vel 17 år gammel. Ord blir fattige ved slike møter.

I stillhet fortsatte vi videre over Steinshøgda og hjem hver til vårt. Selv er jeg gressenkemann denne helgen så timer ble avholdt foran TV'n uten antydning av dårlig samvittighet. Tour d'France + 3 fotballkamper 🏈⚽⚽⚽ i et strekk. For en dag 😊

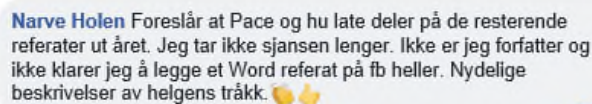
Vet ikke om vi traff på noen dyr verdt å nevne. For varmt for alle tror jeg.

Jeg målte 67 km på vår trase. Samtlige vel verdt turen.

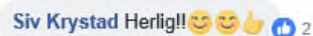
Mvh Dan-Evert

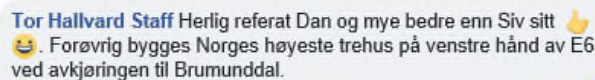
Hotel Hardanger, Odda

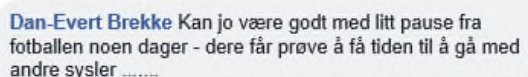
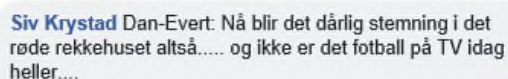
6

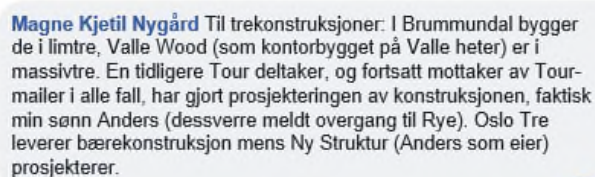
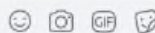
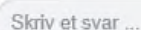
2

2

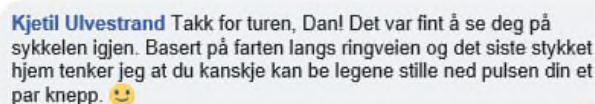

Uansett alltid hyggelig når dere stikker innom oss her i Vest.
Ha en fortreffelig ferie begge to med alle deres. 🚗🚲🛶🏖️

2

↳ Magne Kjetil Nygård har svart - 2 svar

TourTråkk 14 – Gruppe 1 - 14/7 2018

En slange er ikke en slange er ikke en slange!

Noen, faktisk de aller fleste av TourTråkkerne, har erfart og erkjent at det er smart å ha med en ekstra slange på tour. I fall en skulle være så uheldig å ryke på en punktering! Dette gjaldt også for gruppe ens fire ryttere på gårdsdagens Lille Birkerunde gjennom Vestmarka og Finnemarka.

Nede ved Saga i Finnemarka fikk Einar nemlig bruk for sin etter en sigepunktering nede langs Sneisebekken. Einar hadde bare oversett en liten detalj, at det også kan være lurt å ha med seg ei pumpe. Men det fikset et par av de andre i gruppa og ferden gikk videre. Nede i bånn av Grøttegata ved Lierelva var det Dan Pace Neymar sin tur, han syntes også bakhjulet var unormalt ustabil og konkludert raskt sigepunktering igjen. Dans nye slange kom raskt på plass, men også han hadde oversett detaljen om pumpe og fikk hjelp av de samme to som hadde fått med seg den detaljen. Det Dan i tillegg hadde oversett, var at det er smart at reserveslangen ikke har hull i seg, for da blir det krevende å få pumpet den opp, erfarte hjelperne med pumpe. Men Dan liker ikke risiko, for han hadde tenkt at HVIS jeg har med meg en ekstra slange MED hull, så er det lurt å ha med én slang til, UTEN hull. Så han fisket opp fra sine dype baklommer slange nr. to. Den ene av de to som hadde pumpe tenkte nå at det kanskje var lurt å pumpe opp slangen litt FØR den ble satt inn i dekket, i fall det ganske så usannsynlige skulle skje, at Dan hadde med TO slanger MED hull..... Men jammen viste det seg at noen ganger skjer de underligste ting, slange nr. to lot seg heller ikke pumpe opp, selv om Dan lenge påstod at det måtte være de ubrukelige pumpene sin skyld. Men vi ante råd, også Kjetil hadde selvsagt med seg ekstra slange, samt pumpe. Slangen ble halt fram, pumpet litt opp slik det er anbefalt, hvorpå gruppe 1 så på hverandre og stusset, er ikke denne slangen litt liten? Inskripsjonene ble gransket og vi konstaterte snart at Kjetil, sikkert for å spare vekt, hadde med seg en 28" og ganske så tynn CX slange, som heller ikke er ideelt for et 29" x 2,3" MTB dekk. Den siste i gruppe 1 måtte nå til pers, den siste slangen i gruppa ble dratt fram, pumpet opp og vipps var gruppe to i gang igjen opp Grøttegata. Terningen ble ikke tatt fram for å gi poeng etter denne seansen, men vi konkluderte altså med at en slange ikke er en slange og at slange + pumpe er sant!

Ellers var Touren riktig så fin den, varm riktig nok, men det var vann nok i Nykua til at vi fikk fylt opp flaskene og hageslangen på Eiksetra gjorde samme nytten. Så selv om Dan drakk opp seks XL-flasker underveis, virket han noe dehydrert nede i bunnen av Skustadgata da vi nærmet oss slutten. Vi andre var heller ikke vonde å be da Dan bø på iskald Cola på terrassen i Staverhagan før vi sa takk for i dag.

Stort sett var farten jevn og fin, men Einar og Ola rykket litt i noen bakker

bare for å barske seg. I gapahuken ved Nordsneisa, som ikke må forveksles med Nordreisa, inntok vi lunsj. Kjetils lunsj besto utelukkende av lettfordøyelige karbohydrater fra Orkla, noen han syntes passet bra i og

med at en plakat inne i gapahuken kunne fortelle at skogen vi var i var blitt solgt fra Orkla til Staten for et par milliarder for noen år tilbake. Nå er det Statskog-eiendom, og på en

annen plakastod det at nå var skogen litt vår, og det likte vi godt!

Vi møtte ikke mange denne lørdagen, et par innbitte og framoverlente Birkebeinere la vi merke til, og et eldre ektepar på el-sykel langt inne i Finnemarka!

Fra naturens verden: Beitende sauer og storfé var det her og der. Ja, rett før Sandungen, var det faktisk ei kvige som ble riktig så yr da vi kjørte forbi, faktisk så yr at Dan måtte en liten tur ut i grøftekanten i en kontrollert oppbremsing. Vi la også merke til bjørk i høstdrakt ved Dammyrdammen, her har nok tørken spilt bjørka et puss. Ellers så vi vadende grågjess ved Asker golf og vi la også merke til tvangsmodnende havre på åkrene langs Sollivegen. Havrens bjeller skal ikke gulne tidlig i juli, men når den ikke får vann, gjør den det den kan for å få ferdig de få kornene den har før døden trer inn. Ikke bra for bonden i Sollivegen eller norsk landbruk generelt akkurat nå!

Ha en fin (ferie)uke! Ola

Dan-Evert Brekke Fortreffelig referat Ola.

Untertegnede har selvsagt dobbeltsjekket de 3 slangene jeg hadde med på turen. Alle 3 var ubrukelige og ble kasert der og da. At undertegnede også så ut til å ha punktert, er en annen historie

Liker · Svar · 3 u

Kjetil Ulvestrand Flott referat! Jeg vurderte selvfølgelig å kjøpe en sykkel som passet til slangen min, men endte istedet med å kaste slangen.

Liker · Svar · 3 u

TourTråkk 15 – Gruppe 1 - 21/7 2018

Overfall og tilløp til panikk ved Sandungen

Etter forrige "blunder" fra min side hvor jeg trodde jeg stilt klokken til 07:45, men våknet ikke før 08:45 da klokken ikke var stilt, var jeg nøye på fredag og sjekket vekking flere ganger. Sent fredag kveld sjekket jeg også om det var noen som hadde tatt sjansen på et tourforslag, men det var kun sykkelgeneral Ola Nyhus som manet til oppmøte på etappe 15 med mulig innlagt tur med badestopp. Jeg hadde ikke store forhåpninger til et stort oppmøte, så må innrømme at jeg gjennom natten vurderte hvor "soloturen" skulle gå med bading.

Men til min store glede kunne jeg si god morgen til tre andre spreke syklistene lenge før kl.09:00 Sharp. Først kom Siri Kongsgarden, etterfulgt av Jon Ole Overrein og Olav Omtveit. Etter at jeg hadde vist sprekkene i kransen min... (hallo! – altså på min Everest 8848) og de sedvanlige passiarene om ferie osv, så var spørsmålet om turen skulle rettes mot salt eller ferskvann. Ferskvann er bra fra Olav, så foreslå Siri bading ved Sandungen etter først en tur via kjærlighetsstien, Solli, Myggheim, Engersetra, Mikkelsbonn og tilbake mot Sandungen via skiløypa. Ingen motsigelser og kl.09:01 (bare for å sjekke etternølere) satte vi i gang etappe 15.

Praten gikk lett og løst mot bakkene opp mot Solli, hvor det ble litt mindre prating fra min side. Bakkene opp mot Solli gikk i moderat tempo, men undertegnede fikk litt for mye syre i beina mine etter litt for mye sykling til og fra jobb denne uka. Så 22 meter før p-plassen gikk jeg rett i syreveggen og tok det pent mot Myggheim. Vi var igjen samlet ved Myggheim hvor Siri mente at vi skulle ta skiløype ned mot Sandungen da bakken ned Asdøltjern var veldig steinete. Ingen motsigelser og etter en kort stopp med minnemarkeringen for flystyrten i Vestmarka i 1972 bar de ned stipartiet over Marimyr/Stormyr ned til Sandungen.

Narve la seg i teten og loset gruppa forbi Sagtomta mot Engersetra. Men på sydsiden av Engerhytta var landskapet helt forandret, med stor parkeringsplass og nedhogde trær langt opp mot Engerbrenna. Jon Ole, Olav og Siri tråkket lett videre opp veien mot Engersetra som var husmannsplass fra slutten av 1600 tallet. Det gikk ikke akkurat fort opp bakken for vi var enige om at pukkstein ikke akkurat er stisykkelens venn. Etter en kort pause ved Engersetra bar det ett nordover og inn på stien til Grisebonn, Frognerbonn, Dragsbonn og til veien nede ved Bukkebonn. Olav og Jon Ole tok føringen mens jeg og Siri tok det litt roligere. Morsomt strekk å sykle, men nå måtte vi alle av sykkelen flere ganger, mest sannsynlig fordi Ola ikke hadde vært der kvelden før og ryddet stien for alle trær som sperret veien. Nå bar det opp og ned på veien rundt Gampen og Munken. Vi fikk med oss en strålende utsikt over Holsfjorden før vi til slutt endte i krysset ved Sveitåsen, rundt 500 meter fra Mikkelsbonn. Ny kort drikkepause før vi tok skiløypa og stien ned til grusveien som brakte oss til Sandungen.

Siri som var lokalkjent ved vannet fant den ene stedet hvor det var antydning til "sandstrand" hvor det var lettest å gå ut og komme seg inn på vannet. Mens vi skiftet fra svett sykkelstøy til badestøy ble vi overfalt av de lokale kvigene som var veldig interessert i maten vår, drikken vår, til og med våre sykkelstokker ble forsøkt tygget på. Olav og Jon Ole forsøkte både å dytte og jage de vekk, men kuer er kuer og ikke lett å flytte på. Men etter at vi hadde flyttet på og forskanset egne eiendeler så godt som mulig ble det endelig tid for bading. Med badetemperatur langt over 20 tallet lå vi lenge og vel i vannet før vi tilslutt tok siste etappe hjem. Jeg logget 49 km på hele turen hjemme ifra og med 817 høydemeter kan vi si oss fornøyd. Takker for en fin runde, så får vi se på hvor ferden går på etappe 16 og hvem som møter opp og tar regien.

Fra naturen: Kuer er nevnt, hest og fjell var også observert, men naturen skriker etter vann, for det er lite med markblomster og trær som blir mer gule for hver dag uten nedbør.

Sykelhilsen Narve

TourTråkk 16 – Gruppe 1 - 28/7 2018

Gjetinger ved Kikut

Før dagens Tour var jeg litt i tvil da jeg forstod at ingen av de som bremser litt på farten hans Kaptein Kjell kom til å møte. Jeg valgte derfor uten å nøle den andre gruppa; dvs gruppa til Olav Tungesvik som la av gårde med kurs Røa-krysset via Ankerveien for å møte Jonas som hadde foreslått Kikut uten å ta Wyllerløypa. Farten var upåklagelig men heldigvis roet vi oss innom ei golfbane som måtte evakueres over (noen under) gjerdet, så pulsen roet seg litt. Jeg håpet at farten ville synke noe etter Røa men Jonas hadde pust til mer enn trompeten så det hele fortsatte i samme tempo - minst - inn Sørkedalen og opp til Kringla via Kjelsås og Langli. En solid bakke som bringer oss midt inn i Nordmarka (noen trodde de var i Østmarka, men det hun ikke høyt). Så valgte vi trillestien etter å ha passert forbi Langlivannet uten å se reven som har hi her - har sett den flere ganger før - og vipps så var vi på Kikut hvor vi valgte å sitte inne pga. all vepsen, som Jonas kaller gjetinger akkurat som på Saltkråkan. Jeg hadde stadig problemer med å følge med, men dagen ble reddet i det vi satte oss på sykklene på Kikut. Da fastslo nemlig Brite at hun syntes jeg fulgte godt med! Da var det enkelt å være galant til hjelp når Kristina rett etter punkterte. Dermed sikret jeg meg halen opp brattbakken etter Fortjern og etter det var det nok ingen som så meg. Dette er derfor ikke et referat fra turen, bare en beskjed om at jeg kom vel hjem etter å ha syklet rett ned til Hammeren (ikke til Sognsvann) og videre til Brekke. Da kom regnet, endelig. Jeg registrerte nesten 87 km, men i statistikken må det trekkes fra 21 km som kom før klokka 0900. Og så synes jeg det ble en fin tegning på kartet. Takk for turen som er hard og verdifull trening for meg! Håper at Brite er like hel etter å ha stupe kråke?

Mvh Finn

TourTråkk 16 – Gruppe 2 – 28/7 2018

Behagelig tur med innlagt besiktigelse.

Som annonsert av undertegnede på forhånd lanserte jeg mitt alternative forslag, ikke presis kl 0858, men noe der omkring.

Med på turen ble Dan-Evert, Steinar, Narve og Hamid. Vi tok en liten variant av den vanlige traseen retning Sollihøgda langs Sandvikselva. Nok til at vi måtte av sykkelen i en bratt kneik ved Isi. Narve og jeg prøvde sågar to ganger, men måtte bite i gresset. Opp til Sollihøgda gikk det i pratetempo langs sykkelstien i samlet flokk. Alle er jo ikke like glad i bakker så i den siste bakken før vi tok fatt på «flatene» mot Toresplassen ble det litt vann i mellom båtene. Vi, dvs noen av oss, så huggormen som lå å koste seg i veikanten, men alle så kyrne med skikkelig gul ørepynt/merking ved Sørsetra. Hestene, som vi stort sett alltid ser på denne turen, glimret med sitt fravær. Ikke mange turgåere å se heller. Etter rasten på Sørsetra bar det videre innover retning Kleivstua og så mot Langebru. Brodern lurte på om jeg viste hvor «storgrana» stod. Det kunne jeg bekrefte og dermed ble stopp og en skikkelig besiktigelse av denne gedigne grana rett ved veien (Steinsvollen?), et par km før nedstigningen til Langebru. Grana er enorm med høyde på over 30 m og en omkrets ved roten som krever tre stk til å ta rundt. Vi finregnet ikke, men at den rommer +- 10 m³ er nok ingen overdrivelse. Vi ble ganske så små der vi stod og poserte for fotografene!

Neste stopp ble av den korte varianten på brua ved Langebru. Når den ble bygget er jeg litt usikker på, men den er restaurert i nyere tid. Vi begynte nå å fokusere på boller og kaffe så da ble veien kort til stamkafeen -Baker Hansen på Bærums Verk. Der ble det som vanlig tid til gratis påfyll av kaffe før hjemturen.

Undertegnede logførte 49 km og totalt 3t og 42 min.

mvh Kjell

TourTråkk 17 – Gruppe 1 – 4/8 2018

Tøffe tak til Paradis

Med sommer'n snart på hell, skulle en kanskje tro oppmøtet denne Tour lørdagen ville bikke minst 10, men da klokka slo 9 var det nettopp kun 9 som stod klare til tour. Marianne Solstad Brekke og Merete Helgesen gav tidlig beskjed om at de ville ta en tur på egenhånd. Undertegnades foreslåtte tur (gjennom Kjekstadmarka og via Spikkestadbanen til Paradisbakken), falt ikke i smak der i gården. De øvrige 7 derimot, var uten motforslag. Dermed var det jo ingen grunn for å stå og henge ved klubbhuset noe mer. De 7 var; Kjell Keseler, Einar Markhus, Hamid Besharati, Tor Staff, Narve Holen, Fredrik Gule samt referenten Dan-Evert Brekke. Om Fredrik er debutant får Ola finne ut av. Håper i alle fall turen gav mersmak og at vi får se ham igjen. Forøvrig er han også en ivrig triatlon utøver, så formen bør være god nok.

Og nettopp triatlon ble jo naturligvis første samtale-emne mens vi la iverg på helgens TourTråkk. Med både Hans Jakob og Asbjørn Moan som deltagere på Norseman hadde vi nok å prate om. Begge var på sykkelen som oss når klokken tikket 0900, men i motsetning til oss hadde de allerede vært i aktivitet i mange timer allerede og når sykkelturen på 18 mil var over skulle de sannelig løpe over 4 mil oppover hva er de laget av ?

Vi starten turen vår rolig på asfalt bort til Holmen. Derfra inn på turveg opp til Vakås, hvor vi forsøkte å finne igjen stien opp mot Asker kirke. Kjell fant den like ved Matkroken, men da vi tok fatt på den, hadde vi allerede klart å miste Narve. Undertegnede måtte returnere, men fant ikke Narve noe sted. Heldigvis hadde jeg nevnt for alle at vi søkte en sti som skulle ende oppe ved Asker kirke, så da var det best å møtes der. Og vel framme ved Asker kirke var vi alle snart samlet igjen. Narve hadde funnet en alternativ sti opp Vakås dalen.

Fra Asker fulgte vi raskeste veg opp mot Asker golf langs Gamle Drammensvei. Undertegnede tenkte vi burde finne stien som slynger seg fint mellom bebyggelsen til høyre, men det ble med tanken. Dermed ble det asfalt og nok en bratt bakke. Men ingen klagde. Tempoet var moderat, så alle fulgte greit med. Vi krysset motorvegen og

passerte Dikemark og lå fint på en rekke opp til Liertoppen. Her fikk vi endelig grus under hjulene. Turen sørvestover gjennom Kjekstadmarka går først på en relativ nylagt grusveg (Lyfjellveien), før vi følger et artig stiparti like til og langs Skapertjern. Her ble det litt strekk på feltet. Undertegnede med Tor på hjul, tøffet seg litt både over røtter og stein og ikke minst på den treplankede strekningen over myrpartiene. I år var det nesten helt tørt også her. Vi stoppet for å samle troppene ved enden av Skapertjern. Tor syntes han hadde litt for mye luft i sine slangeløse dekk, og slapp ut litt. Det skulle han ikke gjort, for resten av luften ønsket også å ta følge ut i det fri. Dermed måtte vi teste det som var av pumper for å få opp trykket såpass at guffen i det slangeløse dekket igjen klarte å fylle og tette aktuelle småhull/passasjer. Det klarte vi til slutt. Men ikke før hadde vi satt oss på sykkelen, før det igjen ble varslet om punktering. Nå var det Kjell som merket at det var mangel på luft, og her var det ikke slangeløse tilstander. Bytte av slange ble utført på respektabelt vis, uten at vi snakker om rekordtid. Kjenner jeg Kjell riktig, var vel det heller aldri vært noe mål 🙄.

Før vi drog videre, rakk vi å slå av en prat med en eldre turgåer som vi delvis stengte vegen for med alle syklene våre. "Her må du betale bompenger for å passere", spøkte Hamid med. Vår turgåer repliserte kjapt med at "det synes han kanskje var noe urettferdig, da han i en mannsalder hadde vært med på å holde alle stier i området framkommelige med dugnader både med plankestiene og annen stein tilrettelegging". Hamid trakk sporenstreks tilbake kravet om bompenger, og vi skilte som gode venner, tror vi da.

Nå tok vi fatt på turens høydepunkt; strekket langs den gamle jernbanetraseen fra Spikkestad til Lierbyen. Toglinjen her ble lagt ned i 1973 i forbindelse med at Liertunellen mellom Drammen og Asker ble åpnet i 1970. Heldigvis har man klart å beholde traseen som turveg for såvel gående som syklende. Utsikten utover Drammensfjorden er strålende. "Banen" heller jevnt nedover mot Lierbyen, men kun med 1-2% fall. Traseen bukker seg derfor langs åsen. Hvor det er behov for kryssing av dalsøkk er det bygget opp skjæringer av grusvoller med stigning nær 1 på 1. Vakkert ingeniørarbeid.

Om trassen langs den gamle jernbanetraseen var slakk og lett å sykle, så er neste strekk desto mer bratt og atskillig mer kraftkrevende. Paradisbakken er en del av den gamle hovedvegen mellom Kongsberg og Christiania. Den ble bygget i 1665 og ble fredet i 2009 som kulturminne verdt å ta vare på. Når man er halvvegs oppe i bakken, tror jeg flere enn meg har lurt på om det var så lurt å ta vare på denne bakken likevel. Den er bratt, og enda litt brattere enn jeg husker den fra i fjor. Tor målte nær 20% stigning på sin GPS på det bratteste partiet. Men opp kom vi alle mann uten å måtte ta foten i bakken en eneste gang. Hver og en i sitt eget tempo naturligvis. Her nytter ikke annet. På toppen klarte igjen Narve å miste oss andre. Per telefon fant vi imidlertid sammen igjen. Vi ble enige om å ta grusvegen innom Obelixen på turen hjem. Tor, derimot, valgte raskeste asfaltrute hjem, da klokka begynte å bli mye, og lørdagen helst skal rekke til mer enn sykling må vite. Litt senere var det Narve som hadde en avtale på Kadettangen og han dro derfra raskeste vegen via Asker sentrum, mens vi

øvrigt tok grusvegen gjennom Asker golf før også vi måtte ut på asfalten ved Skaugum. Via Holmen og Billingstadsletta ble nok en fin Tour avsluttet. Igjen er jeg usikker på hvilke dyr vi passerte. Det betyr vel noen hunder og et par sauer og en hest og to. Jeg logget ca 55km

mvh Dan-Evert

Narve Holen Referatet må begrunnes mer hvorfor jeg ble borte. I bakkene opp fra Holmen tok jeg i øyesyn en ny trasee, som viste seg vanskelig og siden de andre tok til venstre ved Vakås stasjon tok jeg til høyre opp Olavsstien som jeg trodde vi var enige om. Makan! Andre forsvinningsnummer var når dere tok feil på toppen etter Paradisbakkene. Så da måtte jeg vente da slik at vi kunne ta veien til obelirken sammen. Makan2! Men ellers er referatet meget bra. 🙌👍👍

Liker - Svar - 3 d

Dan-Evert Brekke Takk til Narve for "oppklarende" bortforklaring. 😊

Liker - Svar - 3 d

TourTråkk 17 – Gruppe 2 – 4/8 2018

Blåtour.

Kun to damer møtte denne lørdagen, hu spreke (Marianne SB) og hu elektriske (Merete). Hu spreke kunne godt vært med gruppe 1 og med letthet sprengt feltet der, men i ren sympati med hu elektriske dannet vi gruppe to. Og da ble spørsmålet «kor skal vi reis hen?». Korteste vei til Vollen og kafeen der ble foreslått og vedtatt. Ingen av oss er stødige i geografi og ikke har vi GPS heller, men la ufortrødent iveri. Det ble strake veien først til Holmen, så

oppover Kirkeveien forbi Asker museum, inn til Asker og deretter via Dikemark og ned til Slemmestad og så Slemmestadveien til Vollen. Der ble det inntatt kaker og opptil flere kopper kaffe. Deretter bar det strake veien hjem. Jeg klokket 4,1 mil. Ikke korteste veien riktignok, men fin Tour var det.

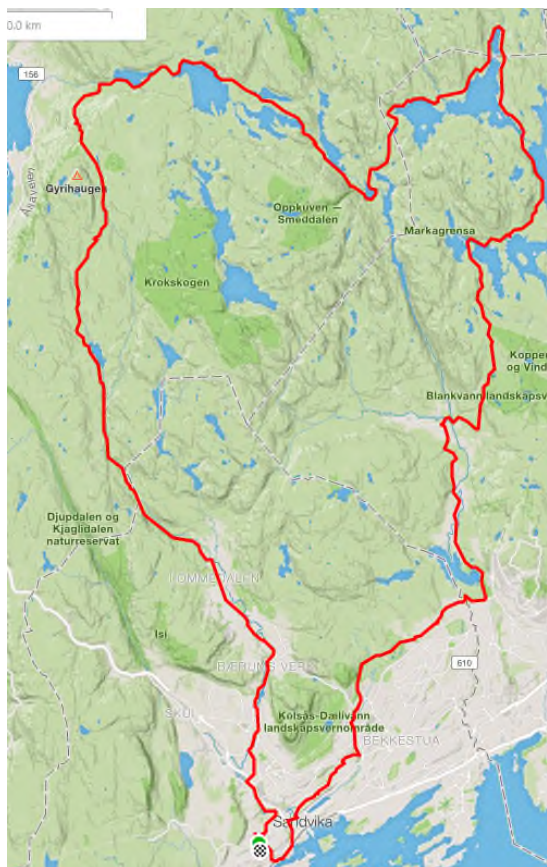
Fra naturens verden: Hadde mer enn nok med å holde følge med Marianne (selv om jeg dro fra i motbakkene og fikk pause på toppene) til å få med meg noe animalsk. Men i mange rundkjøringer satt det sykkelvakter og passet på at vi kom oss rundt på forsvarlig måte.

mvh El-Merete

TourTråkk 18 – Gruppe 1 – 11/8 2018

Lang Birkentour med et utall av grupper, inkludert «Yr og kåt»!

Birkebeineren nærmer seg og lørdagen 14 dager før Birken pleier tradisjonelt å være en langtur på grus. Lille Birkerunden ble kjørt tidligere i år og derfor foreslo jeg en runde i Nordmarka som turrenngutta i Bærums Skiklub har brukt mye. Opp Lommedalen, over Krogsbogen til Damtjern, langs Storflåtan, forbi Vesleflåtan og Svarten til Kringla rundt Sandungen til Kikut og videre ned til Sørkedalen og hjem. Det er en tur på ca. 100 km. Ved Kringla er det mulighet til å velge en kortere rute enten på sti over til Vestre Fyllingen eller rett ned til Sørkedalen.

Hele 20 stykker møtte opp: Hamid, Joar, Kjell K., Olav T., Brite, Jon Ole, Arne, Dan Evert, Hans Jakob, Siri, Steinar, Asrun, Narve, Lise, Finn, Olav O., Helle Tungesvik (debutant?) og Knut Petter. I tillegg hadde Brite med seg 2 treningskamerater fra Gåping, Hallvard Moe, debutant, og Christian Jahr som har vært med en gang tidligere. Helle gjorde det klart at hun ville danne gruppe 2 og tok en egen tur etter at vi passerte Bærums Verk.

Litt over Sharp var vi i gang og tok det pent og rolig oppover langs Sandvikselva. Det var en overraskelse for løypelegger at gangbroen ved Tangen bro var stengt. Heldigvis er Narve lokalkjent og visste at gangveien var lagt om til broen ovenfor og turen kunne fortsette rolig oppover Lommedalen. Narve meldte at han hadde tunge bein og tok ansvar for baktroppen, mens det klødde i beina hos andre deltakere. Etter å ha avtalt første samling ved toppen før Tverrelva satte gruppe «yr og kåt» (navngitt av Joar) fart og forsvant innover. Neste samling ble avtalt til krysset nedenfor Fjellseter. «Yr og kåt» dro av gårde og kjørte så hardt i bakkene at selv Joar var over hvilepuls.

Steinar hadde tidlig annonsert at han ville snu og fikk med seg Hans Jakob, Kjell K, Hamid og Asrun, Lise og Joar valgte å ta runden om Kleivstua, Siri og Narve ønsket å fortsette på turen, men i egen fart og uten å bli ventet på. Dermed var gruppen redusert til 10 stykker. Neste samling ble avtalt å være ved kiosken på Damtjern. «Yr og kåt» forsvant raskt oppover bakkene forbi Fjellseter, ned Gaupeskaret og opp igjen til Damtjern mens vi andre

halset etter.

På Damtjern ble det en skikkelig stopp med tid til å spise litt. Mens vi satt der kom en av mine treningskamerater i Bærums Skiklub, Jan Erik Johnsrud, forbi. Jan Erik er trippelbirker og sykkel er hans sterkeste øvelse (han trodde han var seedet i pulje 6 i år). Han var på tur alene og hadde lyst til å sykle sammen med andre og ble med oss videre.

Ved oppstart fra Damtjern ropte jeg om alle var klare og fikk ingen svar så jeg regnet med at det var klart. Da vi rundet Damtjern oppdaget jeg at noen manglet. Vi tok det rolig bortover og regnet med å bli innkjørt raskt. Ved grinden ved Storflåtan gård kom Arne etter, men fortsatt manglet Brite og Hallvard. Mens vi syklet rolig bort til grind nummer to kom en annen treningskamerat av meg, Pelle Nymoen fra Kattås. Pelle er gammel konkurranserytter som nærmer seg 70 år og har fremdeles et blytungt tråkk. Han hadde ikke sett noen sykkelryttere mellom Damtjern og Storflåtan. Vi konkluderte med at Brite og Hallvard hadde tatt feil i første kryss og kjørt mot Heggelia. Christian sa at Hallvard var godt kjent i området og de var 2 stykker sammen. Vi bestemte oss for å sykle videre. (Vi fikk etter hvert SMS fra Brite om at de hadde kjørt feil, at Hallvard hadde ødelagt en pedal og at de kom seg hjem på egenhånd).

Pelle ble med oss videre da vi fortsatte på traktorvei på åsen mellom Bleiksjøen og Vesleflåtan, forbi demningen på Vesleflåtan, og videre på vei nedover forbi Svarten ned til Kringla. Her er det mye utfor og farten blir stor og det var nok ingen som la merke til Oslos høyeste tre, Svartengranen, som står helt inntil veien. Selv om treet er skiltet.

Gruppen var redusert til 8 stykker etter Damtjern og nå i krysset ved Kringla ble gruppen ytterligere redusert. Dan Evert, Jon Ole og Christian valgte å sykle rett ned til Sørkedalen. Finn ønsket å sykle rundt Sandungen, men i eget tempo. Dermed var vi 4 stykker igjen fra gruppen, Olav T., Arne, Olav O. og Knut Petter. Med Jan Erik og Pelle var vi 6 stykker.

Vi kjørte bort til Langlia og opp en av Nordmarkas tyngste bakker. Vel oppe var det småkupert terreng bortover langs Sandungen. Da vi rundet østenden av Sandungen kom Jan Erik fram i teten som han alltid gjorde på BSK-turene. Her starter fartsetappen til Kikut. Så når Jan Erik tar smalt grep på styret og setter seg godt til rette på setet starter det og da er det bare å ta bakhjulet og ikke slippe. Med noen små pauser for å hvile seg i motvinden tauet han oss i stor fart tilbake langs Sandungen og Hakloa til Kikut.

Etter forfriskninger på Kikut tok vi stigningen opp fra Fyllingen i passe langturtempo. En kar på grusracer passerte oss i godt tempo, men vi lot oss ikke påvirke.

Vel nede i Sørkedalen ble en gryende diskusjon om vi skulle ta Sinoberveien eller ut på asfalten kvart i starten da noen syklistene kunne fortelle at Sinoberveien var sperret av noen nedblåste trær. Dermed klatret vi opp til Sørkedalen Landhandleri og begynte på veien nedover. Jan Erik kom fram i teten igjen, tok smalt grep på styret og dermed var der bare å ta bakhjulet nok en gang. Etter en liten stund tok vi igjen 2 stykker på landeveissykler og la oss bak dem. Vi passerte en Rye-syklist som så litt sigen ut. Det gikk i god fart nedover dalen og etter hvert tok vi igjen grusraceren også. Før bakken opp fra Årnes hadde Rye-syklisten våknet igjen og kom bakfra i stor fart. Dermed ble det støting og hardkjør i kneikene forbi Bogstad gård fram til Bogstad Golf. Jeg fikk sure bein og selv Pelles tunge tråkk hadde ikke samme trykk lenger.

Ved Bogstad mente Pelle han måtte sykle sin vanlige rute om Lysaker for å få riktig mental forberedelse til bakkene hjem til Kattås.

Vi andre valgte Ankerveien og ved Øverland takket Jan Erik for turen og svingte hjem mot Lommedalen. Vi fulgte Øverlandsbekken og Skytterdalen til Sandvika. Her begynte Arne og Olav T. å se bekymret på GPSene. Hvis de syklet rett hjem nå kunne de risikere at turen ikke fikk tresifret kilometertall. Dermed la de inn en ekstra runde ned til Slependsen og opp forbi Malerstua for å være sikre.

Jeg var fornøyd og valgte å kjøre rett hjem. I det jeg takket for turen møtte jeg Siri og vi gikk sammen opp brattbakken til Jongsåsen. Hun kunne fortelle at hun og Narve hadde kjørt til Kringla og ned til Sørkedalen. Ved Sørkedalen Landhandleri hadde Siri tatt en lengre pause, mens Narve måtte skynde seg hjem. Siri hadde 77 km på sin GPS da jeg møtte henne. Sikkert 78 km før hun var hjemme.

Selv fikk jeg 99 km. (Burde nok vært med på ekstrarunden, men jeg var hjemmefra i nesten 6 timer så det fikk være nok.)

Fra naturens side: En del sauer langs veien og et par ganger måtte vi roe ned tempoet for å sikre at vi ikke ble medlemmer av kragebeinklubben. Noen beitende hester og kuer så vi også, men det som gjorde mest inntrykk var hvor tørt det er i skogen og hvor lite vann det er i mange av vannene.

Mvh Knut Petter

TourTråkk 19 – Gruppe 1 – 18/8 2018

9 barske syklister trosset skumle værvarsler

Da var det blitt ettermiddag lørdag den 18/8, og etappe 19 er over. En liten gruppe bestående av 9 barske syklister trosset de skumle værvarslene som bar bud om opptil 0,1 mm nedbør ilt formiddagen, og møtte opp ved klubbhuset klokka 09:00 Sharp. Denne gruppen besto av Lise Bjørnstad, Dan-Evert Brekke, Øyvind Foyen, Ola Thjømøe, Hamid Besharati, Knut Petter Guriby, Einar Markhus, Kjell Nervold og Arne Grøndal.

Kjell hadde foreslått en tur via Sørkedalen, Storebekkhytta, Kampen, Bjørnegård, og det var ingen innsigelser på denne turen så ca. 1 minutt over 09:00 forlot vi klubbhuset og syklet østover.

Via Sandvika og langs Engervannet tråkket vi i behagelig tempo, og fulgte derfra stiene videre opp mot Haslum, Hosle, Grini før vi kom til golfbanen på Bogstad. Innover Sørkedalen hadde imidlertid Kjell fått mer enn nok av det behagelige tempoet vårt, og gikk i front. Med ett ble det større fart i gruppa. Einar, Knut Petter og Kjell dro vekselvis, mens vi andre fikk en billig reis gjennom Sørkedalen og opp til Skansebakken hvor tempoet roet seg igjen. Først her oppdaget jeg at Dan-Evert og Hamid ikke var med gruppa, men jeg ble beroliget med at de hadde valgt å sykle i eget tempo ett eller annet sted mellom Hosle og Bogstad.

Ca. 2 km. før Storebekkhytta gjorde vi en liten stopp for å gjøre noen lettelser i antrekk før den bratte bakken som tar til venstre ved selve hytta. Vi syklet i samlet flokk til Storebekkhytta, og gikk der inn i bakken "Kampekleivene fra Storebekkhytta" som selvsagt er et Stravasegment. Bakken er nesten 2 kilometer lang og har en stigning på 7 %. Mao. en lei kneik som kan tære på krefter fra selv den mest hardbarkede Jardarsyklist. Kjell, som er en erfaren syklist gikk til angrep på bakken med dødsforakt, og skaffet seg raskt en 50 meters luke til resten av gruppa. Etter ytterligere ca. 250 meter hadde nok Ola og Einar sett seg grundig lei på denne luken, og ga litt ekstra gass for å hente inn Kjell. Jeg tok bakhjulet til Ola, og klarte å henge med inntil luka var tettet. Einar fortsatte å mate pedalene med sine kjempekrefter, og så vidt jeg kunne se, så fikk han en god luke til resten av oss. Etterhvert måtte jeg også se både Ola og Kjell sige fra meg.

På toppen av bakken gjorde vi en stopp for å samle troppen. Mens vi fylte på med næring kom også Hamid og Dan-Evert til toppen.

Det gikk videre gjennom en trillesti på ca. 2 km. Stien var full av løse steiner og sleipe røtter og svaberg, og jeg hadde mer enn nok med å konsentrere meg om å holde meg på to hjul. Visstnok hadde Einar syklet over et slikt svaberg og mistet grepet mot underlaget, noe som endte med nærkontakt med marken. Men Einar var raskt på to hjul igjen, og alt gikk bra. Da vi kom ut av trillestien var det egentlig bare å komme seg ned de bratte bakkene mot Tobonn, og videre ned gjennom Lommedalen. Jeg måtte gjøre en liten stopp i Lommedalen pga. et kjede som hadde kilt seg fast, og mistet dermed kontakt med gruppen. Men hos bakeren på Bærums Verk traff jeg Lise og Einar som jeg teamet opp med. Vi fikk oss en velfortjent kaffe og skolebolle før vi tråkket oss videre nedover mot Bjørnegård og hjem.

Tusen takk for nok en fin tur sammen med trivelige Jardarsyklister 😊🚴

Mvh Arne Grøndal

TourTråkk 20 – Gruppe 1 – 25/8 2018

Stålpung(tering)

De sprekeste av de spreke hadde tatt turen til Rena denne lørdagen for å sykle både Birken og Ultrabirken (Knut Petter).

Litt før 09:00 Sharp var Dan-Pace-Neymar og undertegnede omringet av fire spreke damer (Marianne x 2, Sigrunn og Siri), og det så en stund ut til at det skulle bli en solid kvinnedominans på dagens TourTråkk. Etterhvert dukket

Kjell Støtta, Hans-Jacob Ironman, Elisabeth Ironwoman, Lise og Joar Volley opp, og da ble det til slutt nesten likevekt mellom kjønnene, men gledelig 6-5 i kvinneflertall.

Lise var av Tourgeneralen tildelt ansvaret for organisering av dagens tourgjeng og valget hennes ble Solli, Asdøltjern, Sandungen, Furuholmen og hjem. Litt over Sharp dro vi avgårde og det gikk i fint tempo ned Kjærlighetsstien, forbi Asker museum og videre opp mot Solli. Praten gikk lett blant noen i bakkene opp mot parkeringsplassen ved Solli. Jeg syntes tempoet var høyt nok. Marianne S.B og Sigrunn skravlet på sedvanlig vis. Joar og Dan-Pace diskuterte hvilepuls og makspuls og kom visstnok til enighet om at under 30 i hvilepuls var lavt. Joar klagde uanstrengt på at formen ikke var som den en gang hadde vært. Siri og jeg sluttet etterhvert å konversere, og plutselig var vi ved parkeringsplassen. Marianne S. klagde på dagsformen og valgte å returnere til Kampebråtan.

Etter å ha sjekket på Iphonen hvordan det gikk med Birkebeinerne dro vi avgårde mot Myggheim. Etter en kort stopp der bar det nedover steinura til Asdøltjern. Kudos til Marianne S.B. som påsto (vi tror deg) at hun ikke hadde vært nedi med foten en eneste gang. Ved Asdøltjern traff vi en enslig mor med sine to små barn som hadde overnattet i telt ved tjernet. Det hadde vært rimelig ensomt bortsett fra besøk av rundt 20 nysgjerrige kuer utpå morgenvksten.

Etter å ha samlet troppene ved Asdøltjern dro vi videre mot Sandungen. "Pungtering" ropte plutselig Marianne som var like foran meg. "Har du med pumpe og verktøy" lurte jeg på. Ingen pumpe var å se og jeg ristet oppgitt på hodet, men sluttet med håveringen da jeg så at jeg heller ikke hadde med pumpe. Etter hvert ble det en relativt stor ansamling av hjelpsomme syklistar som raskt skulle fikse slangeskiftet. Se Lise sin eminente film på FB. Latter og fnising ble det mye av da uttrykk som "finner ikke tuten", "du må få den lenger inn" etc. ble servert. Da slangen som Marianne hadde med seg så ut til å være litt kort fikk vi alle flashback til kommentaren "den blir lengre nå man drar i den" (slangen altså) fra en punktering på TourTråkk noen år tilbake. Etter å ha røsket ventilen ut et par ganger med Dan sin nye pumpe og oppdaget årsaken til pungteringen (tynn ståltråd) fikk vi omsider hjulet på plass. "Det var en stålpung(tering)" konstaterte Marianne, også dro vi videre og møtte en hoderystende Siri ved Sandungen, som lurte fælt på hvorfor en pungtering skulle ta 15-20 min å fikse. Joar hadde gitt opp og dratt hjem for å overvære "dødsing" fra 10 meter'n på Kadda.

Etter alt dette styret, bare måtte vi ha forfriskninger. Valget falt på Furuholmen hvor vi på nytt opplevde dårlig dekning og problem med vipsing av penger. Ny betjening var på plass, men utvalget var stort sett det samme. Vaflene jeg fikk fortjente terningkast 5. Det samme gjorde også oppstillingen av våre sykler utenfor gjerdet, se bilde.

Fra naturens verden: En og annen sau og noen kyr i skogkanten her og der.

Logget 32 km

mvh Knut

TourTråkk 21 – Gruppe 1 – 1/9 2018

Langørede villgeiter stoppet TourTråkk!

Da de ti TourTråkkerne gikk ut av sykkelbussen på Ringkollen kl. halv elleve på lørdag, konstaterte vi at sommeren slett ikke er over. Lise slapp å dra fram ullvottene fra sekken, og de av oss som hadde tatt på langbeinsbukser før avreise hjemmefra, strippet nå av og inn i de sedvanlige BIBs. Asrun og Finn hadde vært med bussen helt fra hovedstaden, mens Lise, Klaus, Knut, Knut Petter Ultra, Kjell Støtta, Kjell Propell, Øivind med I og Ola var med fra Sandvika.

Etter avfotografering av lagbilde, og kort bekjentgjøring av dagens løype, bar det av sted nordøstover langs Øyangen i nydelig sensommersol. Farten passet for alle! Nede ved Mosjøen stoppet vi ved en matstasjon for å konstatere at de slett ikke ventet på oss med en overraskende gest, men på deltagerne i det 16 km lange Mosjøløpet. Litt slukøret hastet vi videre mot dagens første utfordring off road. Finn gledet seg nok litt til dette partiet, der han red lydløst framover på sitt nye heldempede Scott-monster til snau 12 000 blanke, omtrent som et par krokodilleskinnsko.....uten sammenligning for øvrig. Klaus benyttet sjansen i «Kjells-droppet» (ei kleiv der Kjell Støtta bristet et ribbein for et par år siden, for så å sykle «snarveien» om Jevnaker og hjem lett dopet på Olas medbragte Paralgin Forte.....), men altså Klaus, begikk en overstyremånøver, men var smart nok til å sikte seg elegant inn på landing i ei myk myr der nede. Ellers gikk det fint, plankebroer ble syklet, mens de steinete utfordringene ble forsert gående av ni av ti. Her trengs det altså litt øvelse.

En liten stopp ble det ved Tverrsjøstallen, men mer brysk ble stoppen litt senere oppe i lia nord for Gjerdingen, der en horde med langørede illsinte rovgeiter demonstrerte mot syklistene i Marka og nektet å slippe oss forbi. Heldigvis hadde Asrun dadler i sekken og dette været geitene raskt da Asrun banet seg veg gjennom flokken for mekling (eller var det mekring?). Situasjonen roet seg raskt, og når også Lise satte seg ned og godpratet med aksjonsleder-geita, løste demonstrasjonen seg opp og vi listet oss forbi og suste videre mot Gjerdingen dam, hvor vi alltid pleier å ta en rast i det fri. Rett før dammen passerte vi dagens andre og siste stiparti, en strekning som falt mer i smak hos alle, og det gjorde at alle kom smilende fram til rasteplassen. Her ble det spist og drukket, skravlet og tisset og Ola måtte prøve GromScotten hass Finn!

Neste etappe gikk langs Katnosavegen ned mot Katnosa sjø og videre langs Katnosa-elva ned til Sandungen gård. Farten var lenge moderat, men av en eller annen grunn steg den merkbart med Ola i front og det ble ei riktig fartsprøve nedover langs elva. På brua ved Sandungen gård lurte vi på hva elva het som gikk under oss mens vi lot pulsen nærme seg forsvarlige nivåer. Det viste seg altså å være Katnosa-elva.

Så fulgte vi Sandungsvegen pent og pyntelig nordover og rundt Sandungskalven, før vi snudde sydover i retning Kikut. Kjell gjorde et iherdig forsøk på å holde farten nede, noe som gikk bra veldig lenge. Noen av oss observerte en overkjørsel av en stålorm, mens andre, de som ikke kan skylde på at de er fargeblinde, så en rev passere veien. Da vi begynte å være vaffellukta fra Kikut, gikk Finn opp i front og tråkket til i en bakke. GromScotten hass Finn responderte fint, det samme gjorde deler av feltet bak og rally Kikut var i gang!

Vel framme ved Kikut konstaterte vi at det var trangt om plassen og mange på tur. Vi elget oss på en familie med god plass mellom seg rundt et bord, og plutselig var de omringet av ti blåkledd og de hadde det med ett svært så intimt. Men med godt humør og gode vafler gikk det riktig så fint.

Vi tok farvel med Asrun og Finn, de tok henholdsvis strakeste og nest strakeste vei hjem til Økern, mens vi andre peilet oss inn på Ankerveien etter å ha forsert Sørkedalen. Knut lengtet derimot etter asfalten langs Griniveien og Øivind tok raskeste vei over Steinshøgda hjem til Rykkinn. Vi andre nøt turveienes berg og daler, svinger og bruer og med ett var vi tilbake i Sandvika, like hele alle kvinner og menn og med en svært så fin Tour gjennom marka.

Fra naturens verden: Langørede brune og hvite geiter og helbrune geiter. Før har vi jo sett hvite geiter, så vi lurte på om det var her hemmeligheten ligger når det gjelder hvit og brun geitost, samt fløtemysost..... Stålorm og rev er nevnt, Lise så en innmari død hoggorm, og vi la også merke til både kålsommerfugl og øyenstikker i flukt. Et par hester under kontroll av rytter så vi også, ofte har vi jo sett rytter kontrollert av hester, de ser litt forskjellige ut sett fra sykkelsetet.

Mvh Ola

TourTråkk 21 – Gruppe 2 – 1/9 2018

Mariannene på Tour

Marianne S B og Marianne S hadde funnet ut at de skulle sykle sammen, og for å få kred så møtte vi jo opp på Jardarhuset kl. 0858. Der var det ingen og ikke kom det noen heller, så vi kommer jo alltid til å lure på om det hadde kommet mange dersom vi hadde lagt ut på Olas spørsmål dagen før at vi skulle møte opp.

Vi valgte klassikeren Sandvika-Vollen med avstikker til Konglungen og brattbakken opp fra Vollen via Heggedal, Asker og hjem. Siden vi sykla MTB fant vi ut at såpass til sti som kjærlighetsstien måtte til for å forsvare sykkelvalget - som sagt så gjort. Fin tur hadde vi med innlagt kaffestopp i Vollen. En vakker gråhegre så på oss på Konglungen. Spurver på kafebordet og hester var resten av dyrelivet bortsett fra mange hunder på tur med sine eiere, og en diger gjeng med rulleskiløpere. Ingen punktering (heldigvis!). Takk for turen (som vi var enige om at var 37 km) til Marianne S B.

Hilsen Marianne S.

TourTråkk 22 – 8/9 2018

En våt dag

Hvem: Dan Evert, Steinar, Knut Petter, Eivind, Knut, Ola, Brite, Kjell og Einar

Dette var en våt dag. På forhånd hadde Kjell derfor annonsert en blåtur til og fra Løvlia. Ved start ble det bestemt at en tar en ganske lett vei til Løvlia pga. regnet, men at den nye lenkegjengveien fra Kampen til Storbekkhytta måtte utforskes. Da vi kom til Storbekkhytta etter den nye veien var undertegnede fortsatt fast bestemt på at turen gikk til Løvlia, men her fikk denne oppfatningen seg en knekk. Her ble det resolutt utbasunert at vaffelen på Løvlia er byttet ut med vaffel på Sørkedalen landhandleri. Tydeligvis hadde dette blitt bestemt tidligere på turen uten at undertegnede hadde fått det med seg.

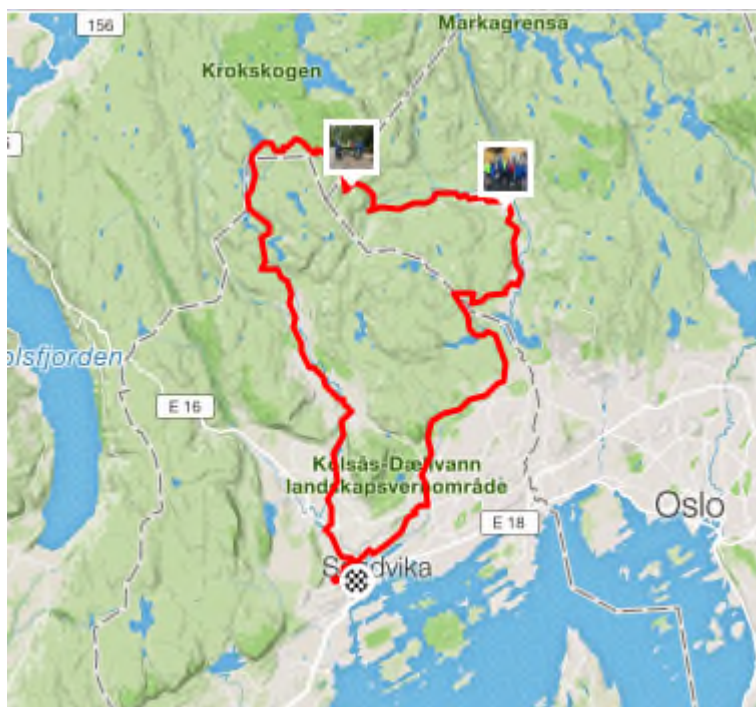
Ved landhandleriet lurte vi på hvordan skal vi best parkere syklene, foran eller bak butikken? Konklusjonen etter en del fram og tilbake ble vist den eldste sykkelen måtte stå ytterst. Etter Sørkedalen Landhandleri stakk Knut av i forveien, dette gjorde han så raskt at ingen såg noe mer til han i løpet av turen. Men han kom tydeligvis hjem han også, via en litt kortere rute.

Underveis gav regnet seg, men kom tilbake og gav seg igjen, på slutten av turen kunne vi begynne å bli fornøyd med været.

Dyrenes verden: 4-5 hunder, hvorav noen uforutsigbare, som krevde en unnamanøver

Jeg logget 79 km, mens de andre logget mellom 57 (Knut) til 63 km (Eivind)

Einar M

TourTråkk 23 – 15/9 2018

Ny norgesrekord i øvelsen "fra morgenkåpe til TourTråkk-klar"!

Da undertegnende la avgårde for å være klar til etappe 23 kl. 08:45 satt fruen i morgenkåpa og nøt morgenkaffe til Aftenposten. Nei, hun skulle ikke være med i dag, heller sykle en tur senere på dagen, fikk jeg høre i det jeg dro avsted. Men enten var Aftenposten veldig kjedelig denne morgenen, eller så kom hun på at hun nå var helt nede på tredje plass i oppmøtestatistikken for damer, og at siden det bare var fem grader på morgenkvisten, var det sikkert ingen andre damer som stilte opp, så kanskje hun kunne klatre på lista? For da vi fire som hadde møtt fram Sharp, akkurat hadde landet ordskiftet om "kor ska vi reis" og kl. slo 09:04, dukket Marianne S. opp i full Jardarmundur, nyparfymert og til og med med forskriftsmessig hjelm plassert på riktig sted! En imponerende rekord i framorgenkåpetilstartklar øvelsen!

Men være med gutta på tur ville hun ikke, gruppe to skulle sykle flatt, rolig og i ensomhet i Lommedalen, mens gruppe 1 og 3 valgte tour i retning Asker. Disse gruppene bestod av Øivind, Øyvind F. og Einar i gruppe 1, mens Ola dannet gruppe 3 for å rekke tilbake til sykkelgruppas stand på Jardardagen innen en time.

I anledning Jardardagen valgte vi å starte med å sykle opp unnarennet på Jardarkollen for å få opp varmen, deretter humpen vi oss ned Kjærlighetsstien og siktet oss inn på Hvalstad. Vi kom på at Knut Petter hadde vist oss en sti nede ved Vakås, Olavstien, så vi tok av rett før Asker museum og inn på Greverudveien. Stien er superfin og ender oppe ved Jansløkka skole, med noen fine broer her og der over bekken som den følger. Øivind syntes det gikk fort nok, Einar hostet og harket, mens Øyvind og Ola klarte å holde praten gående oppover bekkedalen. Ved Jansløkka innså Ola at han nok ikke ville rekke frammøtetida på Jardardagen, men håpet på mild straff fra sjef Lise. Lett engstelig for eventuelle represalier tok han nest raskeste vei tilbake til start, og klarte å lure seg selv inn i en blindvei ved Hvalstad før han kom seg inn kjente trakter.

Hvordan resten av etappen gikk for gruppe 1 og 2 vites ikke, men Øivind og Marianne dukket opp på Jardardagen litt utpå, og virket glade og fornøyde begge to. Om det var fordi de hadde sett noe fint, oppdaget at formen slett ikke var så verst eller rett og slett var fordi de endelig var ferdige med dagens slit, vites ikke. Øyvind og Einar så vi aldri noe mer til, men skal en tro på Strava, så kom de begge trygt hjem, etter en sving rundt Sandungen og nedom Sems vann med mer.

Fra naturens verden: Friskt og fint på morran, litt høst i lufta liksom. Tror nesten ikke jeg så et eneste dyr, bare en fredelig og fin brannbil oppe ved Jansløkka.

Mvh Ola

Øyvind Nullmeyer Takk for fin tour, til Ola for den fine stien og til Einar og Øyvind for rolig tempo opp til Solli. Et ekorn spratt over Soliveien og inn iskogen og hadde nok sanking av vintermat på agendaen. Jeg tok strake veien fra Rustad hvor våre veier skiltes.

Liker - Svar - 0 u

2

Marianne Sanderud Hehe - noen rekorder må jo jeg også ha, men denne tror jeg nok kan stå for fall - mange raske damer som ikke må pumpe og smøre så mye på sykkelen før de legger iveri. Hadde en fin tur mot Skui-Rykkinn via Gommerudbanen - turveien til Gullhaug, gamleveien til By, retur langs Lomma, masse folk på stien tilbake mot Vøyenenga - nyinnflyttere på tur ? 31 km. 🤔☀️ og artig å se alle små syklistere prøve seg på Jardar dagen (kred til de som holdt ut en lang dag på banen der!!)

Liker - Svar - 5 u - Redigert

5

Øyvind Foyn Takk for referat Ola ! Vi slapp billig unna der må jeg si 🤔. Vi hadde en fin fin tur opp Soliveien med samtlige tre. Litt nøling om valg av Asdølstjern eller Sandungen over Solli gård. Vi så for oss flytstien fra Solli som sikreste og morsomste. Supersmood 😊. Vi skilte lag med Øyvind ved nordsiden av sandungen - Einar og jeg tok Rustan og ned til Sem, - fantastisk utsikt på vei ned, dessuten noen hester her og der ble observert. Vi tok stien ned langs Skaugum - Einar viste hvordan bratte bakken i bunn skulle forseres, må øve mer ser jeg 🤔. Logget inn på 34 km, mens Einar tuslet videre til Bærums Verk eller noe sånn!

4

TourTråkk 24 – 22/9 2018

I kjølvannet av “stormen Knut”

Vel storm og storm. Det var det myndighetene varslet. Stormen Knut skulle feie inn over Østlandet. Om ikke annet, fikk undertegnede i alle fall ryddet hagemøbler inn for vinteren. Etter det var det ikke mye jeg hverken hørte eller så til stormen Knut. Og da Lørdags morgen opprant, var det skyfri himmel og nydelig sykkelvær som ventet. Utenfor Jardar huset hadde flere sett det samme. Der var Kjell Nervold, Lise og Erik, Einar og Øyvind Foyn, Hamid og Dan-Evert. Og rett før avreise, dukket sannelig Knut opp også. Nei ikke stormen Knut, men “skalden Knut”. Mild og glad som alltid. Turen vår i kjølvannet av den milde “stormen Knut” kunne ta fatt.

Kjell hadde allerede annonsert dagens turforslag fredags kveld, og ingen hadde kommet med noe motforslag. Løvlia var dagens mål. “Mest grus og noe sti” meldte Kjell ved start. Men turen ut av Bærum og inn i Lommedalen gikk på asfalt. Fint å variere litt, tenkte sikkert Kjell. Fra bussholdeplassen innerst i Lommedalen tok vi østre lei opp til Tverrelva. Vi holdt til høyre og fulgte derfra den tradisjonelle skiløpa like til Løvlia. Tempoet inn til Tverrelva hadde vært passe for alle holdt lett følge. Praten gikk om løst og fast. Etterhvert som bakkene ble noe brattere, ble praten hos noen også merkbart stuttere. Derfor ble det også litt strekk i gruppa. Før vi tok fatt på det første stipartiet (ved en eller annen dam mener jeg å huske) var vi igjen samlet. Hit hadde Erik holdt seg i bakgruppen, sikkert litt spent på hvordan kroppen skulle reagere. Dette var nemlig første TourTråkk etter sommerens stunt fall med brukket kragebein som resultat. Noen av oss ville sikkert avstått fra stisykling med det som forhistorie, men for Erik

er det mye mer naturlig å sykle på sti enn på grus og asfalt. "Erik er friskmeldt" kunne Kjell rapportere noen kilometer senere. De to ledet an gjennom et passe vanskelig stiparti - i alle fall for de fleste av oss. Litt bløtt var det noen steder, men helt ok likevel.

Vi ankom Løvli i nesten samlet tropp. Noen skiftet til varmt innerst og alle fikk seg en matbit. Bollene får en god 5 er av meg. Et hav opp fra den beryktede papp- vaffelen som Løvli serverte oss et par år tilbake i tid. Den fikk så lav score at den ikke en gang nådde opp til terningkast 1. Øyvind har fortsatt mardrømmer over at han faktisk hadde klart å både å tygge og svelge hele pappvaffelen uten å ha fått merkbare mén av det. Den siste uttalelsen hang litt uforløst i lufta en stund ☹️, men med lufta som nytt tema løsnet stemningen igjen. Noen mente nemlig Løvli lå så høyt at man kunne merke at lufta var tynnere her oppe. Dermed måtte vi spørre bestyreren om Løvlis høydemål og fikk vel 550m over havet som svar. Dette har jeg selvsagt fått verifisert via diverse leksika etc.... eksakt høyde er 563m til selve Løvli turisthytte.

Ikke høyt nok til at vi kan skryte på oss høydetrening kanskje, men vi kunne uansett glede oss over at vi hadde over 500m med nedstigning i vente. Og om turen oppover gikk i pratetempo så var det knapt tid for det på hjemturen. Både stiparti og grusparti gikk fort unna. Denne gang fulgte vi den vestre siden nedover fra Tverrelva. Farten var høy men kontrollert. Ingen fall eller skader på noen av oss å rapportere. Nok en flott tur i marka med andre ord. Jeg noterte ca 65 km. Noen saur mente jeg vi så og Kjell og Lise nevnte noen fugler også.

Vi sees vel til Lørdan. Fantastisk flotte farver i marka nå.

Mvh Dan-Evert

TourTråkk 25 – Gruppe 1 - 29/9 2018

Moroløypa langs Lyaskerelva

Det var hele 13 syklister, både kvinner og menn som stod klare på klubbhuset i grått oppholdsvær med ca. 5 grader i lufta klokka 0900 Sharp denne lørdagen. Innen vi rakk å komme oss avgårde - overlæreren var ikke der - dukket det opp enda en. Vi var altså totalt 14 syklister som la i vei i 2 grupper som begge skulle innom på Brunkollen. Gruppe 1 besto av Brite, Halvard Moe (som likevel ikke var debutant), Hamid, Narve, Dan-Evert, Einar, Ørnulf H., Ola N. og Finn N. som ble utpekt som referent litt senere. Gruppe 1 besto altså av 9 syklister og da får vi tro at Knut H. sin gruppe var på 5 (men denne gruppa opplevde visst å øke med en underveis?). Slettes ikke dårlig på en grå lørdag sist i september hvor mange har funnet fram rulleskia istedenfor sykkelen. Og det uten at Brite hadde meldt sin ankomst på forhånd!

Ola N. hadde på forhånd varslet om en fryktelig omvei til Brunkollen via Veritasskogen, opp langs Lysakerelva, som særlig på et tidlig parti er veldig bratt om man skulle være uheldig å bomme bare litt på stien! Det var kanskje undertegnede som var skeptisk til dette partiet da han hadde opplevd at den nye, fulldempede sykkelen kan oppføre som en ung hingst og kaste rytteren av. Det har den nemlig gjort en gang. På klar oppfordring fra Dan-Evert om å ta hingsten valgte jeg nysykkelen, på tross at den ikke er temmet enda.

Men det var faktisk Dan som ble kastet av sin sykkel med stiv hale i ei lita kneik i Vertias-skogen. Men han ble heldigvis ikke skadet selv om hadde tredde sin veltrente kropp godt inn i ramma. Han kom seg leende tilbake på sykkelen helt uten synlige skader! Den videre turen gikk problemfritt til neste stopp i Lysakerelva hvor vi i fellesskap valgte å ta vestsiden for å unngå det nevnte bratte partiet, - godt ikke Erik klatremus var der! Valget var sikkert litt vanskelig for våre beste stisyklister da de visste at også de måtte gå av på vestsida. Partiet var så håpløst at selv jeg lurte på om vi ikke burde valgt andre sida. Men plutselig var vi tilbake på østsida igjen, uten at jeg skjønnte hvor det skjedde, men jeg kjente etterhvert igjen en lang og bratt motbakke hvor underlaget egner seg godt for sykling. Enda lenger opp, etter noen besøk ute på veien, ventet den siste bakken i Ankerveien like før Bogstad. Jeg er ikke godvenn med denne bakken, og la meg defensivt bakerst. Det er mulig Narve heller ikke gledet seg når han stoppet for å slippe ut litt luft (av hjula). Men så skjedde det altså, på laveste gir (32/50) tok jeg meg greit opp bakken. For første gang! Dette måtte jeg naturligvis annonsere til dem som stod og ventet med et klart ønske om protokollering slik at Kjell N. får det med seg. Og vips så var jeg utpekt som referent.

Deretter fortsatte turen mot Brunkollen i et relativt hyggelig tempo og på enkelt underlag. I dette rolige tempo klarte forklarte ingeniør Dan-Evert på pedagogisk beste vis, hvordan man regner ut girets utveksling. Jeg fikk i hvert fall

med meg at forholdstallet finnes ved å dele antall tenner foran på antall tenner bak. Mine $32/50 = 0,64$ betyr at en hel runde på pedalene bare medfører litt over en halv runde på hjulet.

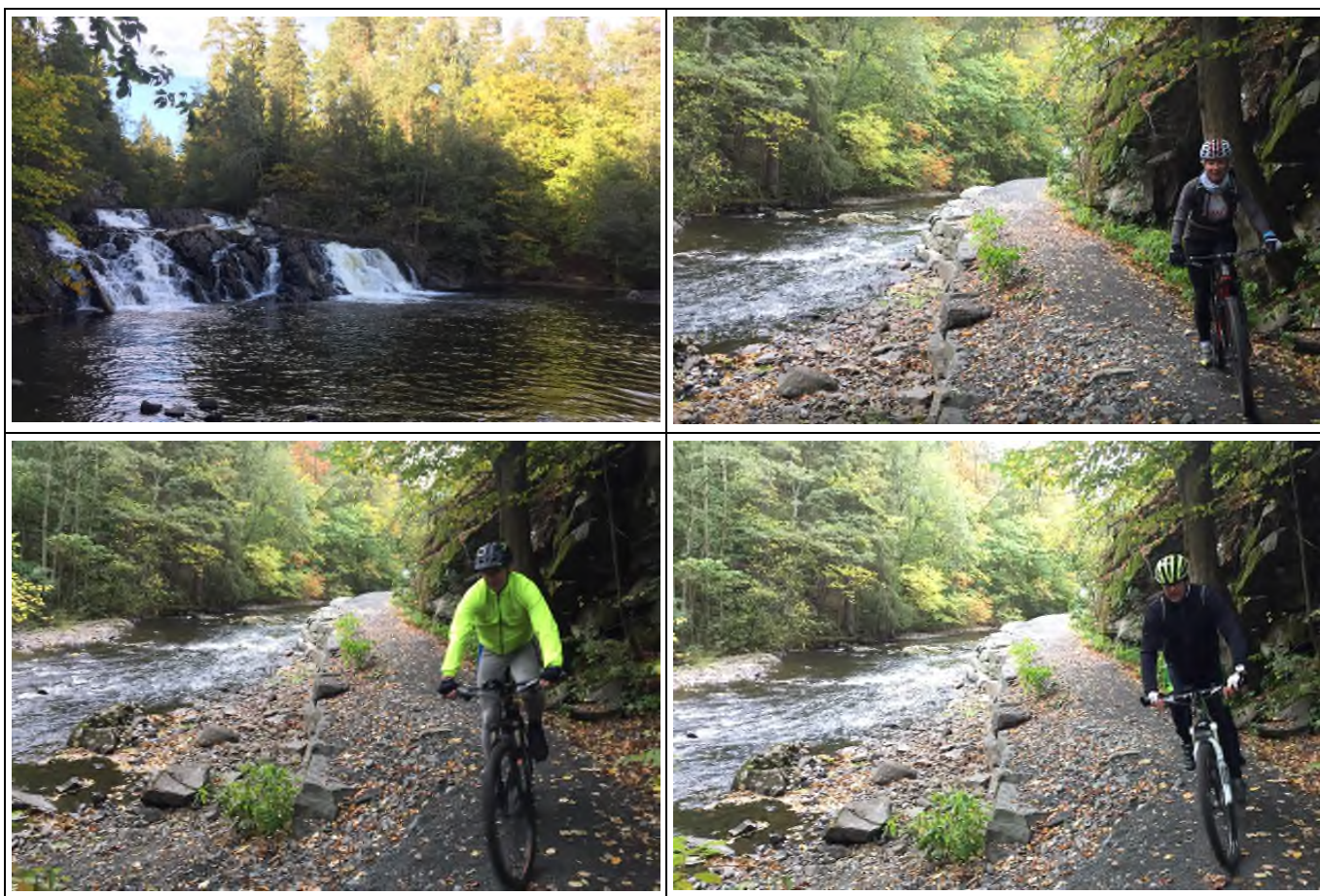
Da vi passerte Østernvannet stilnet praten litt av og farten økte relativt til meg. Men vi kom oss opp til Brunkollen alle sammen. Akkurat tidsnok til å møte gruppa hans Knut på vei ut. De erklærte høylydt at de hadde ventet lenge nok og kastet seg på syklene. Men de hadde varmet stolene på den beste plassen foran peisen. Nydelige skolebrød ble fortært. Jeg er usikker på om terningkast ble diskutert, men for min del har jeg ingen problemer med å gi terningkast 6.

Brunkollen ligger 377 moh. og praten gikk etter hvert over på hvordan vi skulle komme oss ned igjen. Ingen hadde lyst på steinrøysa på vestsida. Den ikke debuterende Halvard, som hadde vist upåklagelig sykkelferdigheter, ikke minst teknisk, kunne fortelle om en sti på østsida av hytta. Ved nærmere utspørring måtte han innrømme at den nok var krevende stedvis, og dermed falt valget lett på samme veien som vi kom. Det vil si strake veien ned til Fossum, og derfra Ankerveien ned til Øverland gård, Gamle Ringeriksvei og Åsterudstien til Bærumsveien. Her måtte vi vente på Ola som hadde tatt ansvar på halen og sluppet av et par som bodde i området. Ola ville ikke rett hjem men svingte østover mot elva. Jeg hadde en gang tidligere vært med langs elva, og valgte å følge etter et par av de andre og tok enkleste veien hjem. Ved avmelding på Kampebråten litt senere kunne Ola fortelle at min antakelse om elva var forhastet. Ola hadde da allerede vasket sykkel og var klar for neste Tour!

Min Garmin registrerte 45,94 km med start og stopp på Jardarhuset. Jeg så ikke andre dyr enn de sedvanlige hundeevipasjene. Men derimot kunne jeg høre noe jeg ikke hadde hørt tidligere: På et enkelt stiparti hvor Brite fulgte rett bak meg hørte jeg Brite nynne på en sang :-)

Takk for tuen alle sammen! Neste lørdag er jeg i Hardanger.

Mvh Finn N

TourTråkk 25 – Gruppe 2 - 29/9 2018

Varming av kalde tær

Ola hadde annonsert tur til Brunkollen med veivalg opp langs en av Lysakerelvas morsomme bredder. Ettersom Sigrunn hadde mistet trua på egen klatreform og noen av oss synes at hverken østre eller vestre side er så veldig morsomme, valgte gruppe 2 å ta en alternativ og enklere rute. Disse «noen» var Kristina, Sigrunn, Marianne S.B, Hans-Jacob og undertegnede.

Vi valgte ruta langs «klemt mellom», stiene forbi Nadderud, Øvrevoll, vestre bredd av Lysakerelva oppstrøms de forhåndsannonserte morsomme stedene, langs vestre bredd av Bogstadvannet og grusveien opp til Brunkollen. Litt kaldt var det, men bakkene gjorde sitt til at vi var både varme og svette ved ankomst Brunkollen. Det var ikke mange tilstede inne på Brunkollen, så vi okkuperte sporenstrekts sittegruppa nærmest peisen hvor bjørkekubbene knitret begeistret til oss ved ankomst. Svette klær ble hengt opp foran varmen og Sigrunn (eller var det Marianne) vrent sporenstrekts av seg sko og sokker og fikk varmet sine kalde tær foran bålet.

Boller og vafler ble fortært, og Brunkollen fikk sin fortjente sekser på terningen. Plutselig kom selveste Kjell Støtta inn. Han hadde forsovet seg og rakk ikke oppmøtet 09 Sharp og satset på 09'ish. Han fikk imidlertid beskjed om at oppmøtet ville bli godkjent bare han skrev referat fra sin sologruppe 3, og det har han utført på en fortreffelig måte., dvs. Godkjent.

Da gruppe 1 meldte sin ankomst overlot gruppe 2 høflig plassen foran peisen til gjengen. Som Kjell skrev i sitt referat så hadde nok farten i gruppe 1 vært rimelig høy opp bakkene ettersom gruppa ankom i spredt uorden. Narve møtte vi

eksempelvis langt nede i bakkene og etter fart og ansiktsuttrykk å bedømme hadde han nok valgt feil gruppe denne gangen 😊

Vi inkl. Kjell valgte å legge hjemveien via Fossum, Ankerveien og Skytterdalen og var enige om at det hadde vært en fin tour, om enn litt kaldt. Logget 41,5 km.

Mvh Knut

TourTråkk 25 – Gruppe 3 - 29/9 2018

Ureglementert oppmøte

Ut ifra de signaler jeg har fanget opp fra sjefssjiktet i Tourtåkk er det en viss mulighet for at jeg kan få godkjent oppmøte for Tourtråkk 25, men med forbehold om at det kommer et referat, fra gruppe 3. Her kommer det: Gruppe 3 oppsto på grunn av en vekkerklokke som ikke gjorde jobben sin på lørdag morgen. Gruppe 3, altså undertegnede, ankom Jardarhuset mildt sagt svært «unsharp»! I og med at det var annonsert rute via Lysakerelva og opp til Brunkollen la gruppe 3 en rask plan om kanskje å kunne avskjære de rettidige oppmøtte blåkleddene i område Fossum, eventuelt komme i kontakt under skolebollespising og kaffeorgie på Brunkollen.

Gruppe 3 la ut i ensom majestet. Langs Engervannet, Ankerveien, noen æresrunder rundt Fossum terrasse og inn på en sti langs Bogstadvannet. Ingen blåkleddene å se. Hmm...de hadde nok passert. Plan justeres: Sykle opp til Brunkollen, men med egenpålagt straff: Dersom ingen blåkleddene er å treffe der skal jeg sykle ned igjen og opp igjen med Jardars blå, uten å bli hengende bak...! Heldigvis traff jeg de som kalte seg gruppe 2 på Brunkollen. Tre damer som hadde stukket alle beina inn i peisen og Knut og Hans Jakob som satt og iherdig planla deltagelse i Nordseeman til neste år(?).

Gruppe 3 var i ferd med å sale på for retur sammen med gruppe 2 i det fortroppen til gruppe 1 ankom stua på Brunkollen, med Ola i spissen. Det viste seg at gruppe 1 strakk seg flere km nedover mot Østernvann.

Returen ble effektivt ledet an av en målbevisst Knut som tråkket på, uten noe dilldall, helt til tilbake til Bjørnegård via kjente stier. (Eget referat antas å komme fra gruppe 2, som dermed ble utspedd med gruppe 3 på returen).

Gruppe 3 hadde fortsatt litt energi igjen og tok en æresrunde syremila opp til Sandungen. Takker for hyggelig selskap av Marianne opp til Tanum skole.

62,4 km og 1289 høydemeter ble notert. (PS høydemeter er ikke med i TT-statistikken!?)

Mvh Kjell K

TourTråkk 26 – 6/10 2018

Svenskestien ikke bygd for syklistar og storfe!

Touren var annonsert av undertegnede på forhånd-og som eneste forslag, men det er et men, for Steinar proklamerte syklende inn ved klubbhuset, mao før han stoppet kl 0858, at han ikke skulle ta stien til Vestmarkssetra etter Stokke gård !!. Han fikk rask tilslutning fra den alltid forsentkommende Kjell Keseler, som riktignok denne ene gangen var innenfor. De to hadde også svært liten tid til sykkelrådighet denne lørdagen da de skulle spille sjakk ved 4 tiden, men hjemme kl 1130 måtte de være. Knut stusset og grunnet veldig på dette. Med denne opptakten åpnet det seg jo nå endelig en mulighet for at Steinar -altså min bror, kunne få muligheten til å føre et referat i pennen.

Litt over kl 9 satte vi kursen for Stokke gård -alle sammen! Denne gangen var jo omtrent hele sykkelgruppa på utenlandsturer så i tillegg til de ovennevnte var det kun Kristina og Øivind N. Litt spredning i feltet ble det på den omtalte stien, men alle kom velberget, les uten velt opp til Vestmarkssetra. Kristina var offensiv og førte an opp Grønlandsveien og Kjell støtta/lettvekteren var hakk i hel da vi startet utforkjøringene ned mot Svartvann. Igjen ble troppen samlet, men diskusjonen om veivalget dukket igjen opp av nevnte overlærer Nervold. Det endte med at sjakkspillerne dro retning Burås, mens vi andre kjørte ned til Ringeriksveien og senere tok Solihøgdebakkene fatt. På Høymyr fikk vi klar beskjed fra Knut om at han ikke skulle ned Djupdalen, for etter det store dyp starter klatringen. Vi andre tok den annonserte traseen og møtte en smilende Knut inne på Sørsetra-hvor det ble kanelboller, kaffe, skift for noen og peiskos for alle.

Vel forsynte tok vi så fatt på hjemturen, som startet med å følge veien ned til Linjeløypa som vi fulgte forbi avkjøringen til Torresplassen og den annonserte Svenskestien. Undertegnede var litt i tvil hvor vi skulle ta av, men læremester og den fraværende kartleser Ola N sitt råd om å ta bilde av kartet på mobilen, slo til. Dette forutsetter riktig nok at lesebriller er medbrakt, noe de selvfølgelig var. Dessuten hadde vi jo Kristinas linser i reserve. Litt stolte tok vi av på den tidligere omtalte Svenskestien, som ble lansert av Knut Guriby for noen år siden. Jeg tok lederansvaret og sørget for at alle ble med. Ganske snart kom vi over på det smale og bratte partiet av denne kulturhistoriske stien.

Bjelleklangen som jeg hørte viste seg å være storfe av ymse størrelse, for det var både okser, kuer og kalver som ante fred og ingen fare der de tuslet rolig etter hverandre på den smale stien. Og der kom vi med dårlig tid og skulle for enhver pris forbi!!! At dette gikk bra er jeg faktisk veldig stolt av, men kommer nok av at jeg som tidligere har hatt høner og haner i garasjen og vokste opp med gris i tunet. Men vi kom altså forbi, men måtte gå på nedsiden av stien over kratt og stein da de tre siste dyrene gapet verre enn min tidligere danske kamphane, og nektet å flytte seg. Da var vel det meste gjort tenkte jeg da vi i samlet tråkk bega oss videre. Men det viste seg ikke å stemme, for vi manglet en! Øivind kom jo aldri og i det Knut skulle snu -kom nevnte Øyvind litt blodete i ansiktet og grimaser som tydet på at han ikke hadde det helt godt. Nesa hadde fått seg en liten -ufarlig trøkk, men høyre ringfinger eller var det langfingeren hadde nesten slått løkke på seg. Øivind bedyret at det gikk helt greit og heldigvis var mesteparten av turen unnagjort. Senere på kvelden kom bekreftelsen på at fingeren var brukket og ute av ledd.

Undertegnede loggførte 972 høydemeter og 51 km.

Sportslig hilsen Kjell N

TourTråkk 27 -Gruppe 1 - 13/10/9 2018

Gruppe «teknisk» - med Ola-Ola i front over Haveråsen

Som innledning henvises til de to første avsnitt av Dan-Everts fyldige og punktlige referat fra det han kaller gruppe 2. I og med at den gruppa kjørte ca 50% lenger en oss, og enda til på kortere tid, så burde de vel forfremmes til gruppe 1, men vi lar den ligge og kaller gruppa Ola fikk med seg langs stier i Vestmarka for Gruppe «teknisk».

Og det ble god teknikk trening for de fleste av oss. De som var med: Ola Nyhus, Ola Thjømøe, Kjell Keseler, Klaus Horne, Einar Markhus og Olav T.

Vi tok veien til Tanum skole og derifra inn på stier i Tanumskogen, krysset veien ved kirka, stier videre over til Ringi. Kattås, Vestmarksetra, Furuholmen. Grei stisykling så langt, og den første stoppen for å justere antrekk ble i lysløypa like ved Vestmarka Skiarena.

Kjell var blant dem som hadde fått opp varmen så det holdt på stiene oppover, tilbød oppvarmet ull-undertrøye til salgs uten nevneverdig interesse i markedet. Om det skyldes den manglende salgssuksessen eller bare en større lyst på vei- enn stisykling var ikke helt klart. Kjell sa i alle fall takk for laget og dro videre på veien i retning Sandungen. Vi andre fortsatte skiløypa til Nedre Gupu, videre over til Furuholmen og ut på veien like ved. Fortsatte så blåstien mot Persbånn, over Jongsmyr, før vi igjen var en tur innpå veien siste 400 m opp til Sandungen.

Her var det en liten rådslagning med det utfallet at Ola, Ola og Olav gikk løs på stien mot Haveråsen, mens Klaus og Einar bestemte for seg å kjøre veien/skitraseen over til løypekrysset over Damvann, og komme oss i møte andre veien på stien.

Vi møttes igjen som planlagt noen hundre meter før løypekrysset, på stein ned fra Haveråsen. Etter en kort prat hvor vi bl.a. assisterte Ola T litt vedr himmelretninger og retningen til sitt relativt ferske hjem i Asker) tok vi straka vegen/skitraseen tilbake til Sandungen. Her tok Ola veien hjem mot Asker, mens resten av oss tok oss tid til hyggelig bolle-/kringle-/kaffe-stopp på Furuholmen.

Der var det god plass, og fersk kaffe og bakverk. Terningkast 4,5. Greit gjennomført, og så «hjem til støvsuging». Sitat Ola N.

Fra naturens verden. En nesten jevnaldret mann ute på løpetur over Haveråsen. En annen på gåtur.

Takk for Touren!

Mvh Olav T

TourTråkk 27 –Gruppe 2 - 13/10/9 2018

Debutanter må pleies og guides må vite

Ja du leste riktig. Tror du ikke vi på en av årets siste tour Tråkk, fikk gleden av å se hele 2 nye syklister ved Jardar huset denne Lørdags morgenen. En “ung” dame, Anne Lene Sørbø, og en “ungdommelig” mann, Jon Kåre Beisvåg. Begge med bosted på Tanum. De ble begge naturlignok ønsket hjertelig velkommen av Tour general Ola og øvrige forsamling som denne gang, “tilfeldigvis” kun bestod av menn. Det er også nødt til å nevne at opptil flere av disse menn stilte med bare legger, noe spesielt undertegnede, ble gjort utførlig oppmerksom på. Jeg stilte nemlig med ekstra lange benklær, noe det selvsagt ikke var noen god grunn til, snøfritt som det jo var!

Ola stilte ikke bare med bare legger. Sti-nikkelsen var også på plass. Og da er man jo på et sett advart på forhånd. Det vil si, vi som kjenner Ola er advart. Våre to debutanter kunne naturlignok ikke vite hva som ventet dem, men det forstod selvsagt Ola og beskrev dagens to tour alternativer så godt det lot seg gjøre. “Noen av oss ønsker å kjøre litt sti i dag” proklamerte Ola, “Vi tenker ta en tur over Haveråsen, litt komplisert, men venter selvsagt på alle”, reklamerte Ola forsiktig. Narve mente nok det var behov for å få fram litt mer realisme og la til: “Det er fint over haveråsen og jeg har også forsøkt å sykle over der, men du bør like å trille sykkelen en god del også”. Selv hørte jeg noen mumle litt om “går det noen grusveg over Haveråsen da?”, men jeg fant det lurest å holde deres uvitenhet for meg selv.

For med Ola og Narve sin hjelp klarte vi alle å velge riktig gruppe. Undertegnede valgte denne gang gruppe 2 til Narve og sammen med oss fikk vi med oss Øyvind Engelstad, Finn Nybakke og begge våre to debutanter. Og det forplikter selvsagt. Her gjaldt det å vise fram både Sykkelgruppa og Bærum på best mulig sykkel måte må vite. Finn

bad pent om at vi la turen østover, da han helst ikke ville komme for sent til flyet som skulle bringe han og Asrun til Pisa og Toscana på en ukes sykkelferie samme ettermiddag. Når flyet gikk var han imidlertid ikke helt sikker på, men han hadde pakket og da hadde vi jo god tid 🤔. Øyvind foreslo likevel at vi fulgte Finn sitt råd om å la turen gå i østerled og foreslo Brunkollen som passe destinasjon. Noen av oss var jo der for bare to uker siden, men hva gjør vel det. Bollene der er jo blant de beste i omegn. Nå gjaldt det å bare å finne en flott rute både opp og ned fra Brunkollen. Og det gjorde vi jo. Hør bare her; Vi tok Skytterdalen opp til Løkkeberg skole. Derfra stien fra Haslumkrysset opp til Øverland gård. Derfra ledet Narve oss via flotte stier på Hosle ned til Golfbanen på nordsiden av Grinivegen. Derfra ordinær rute langs Ankervegen opp til Fossum. Vi tok en kort stopp ved minnesmerket der unge norske motstandsmenn ble likvidert for kampen de førte for den friheten vi tar som en selvfølge i dag. Tenker vi nok over det tro?

Fram til Fossum holdt vi tempoet ganske så moderat, i alle fall moderat for våre to debutanter. For her snakker vi ikke om debutanter på sykkelsetet. Ja så bra følte de seg, at de til og med prøvde å ta føringen i et par bakker. Det tok vi imidlertid som et klart signal på at våre to debutanter allerede følte seg vel hjemme hos oss. Vi forstod selvsagt at de først som sist måtte forstå at de var debutanter. Vi 4 Jardar veteraner vekslet noen blikk og lette nikk med hodet, hvorpå Narve beordret stopp ved ankomst Østernvann.

“Herfra er det bare å kjøre på opp til Brunkollen. Jeg danner baktroppen så ikke vent på meg. Jeg har nemlig Downs syndrom og må roe litt i bakkene”. Våre to debutanter ble naturlig nok relativt usikre nå, ikke minst når de så at også vi andre sperret opp øynene. “Downs syndrom?”. “Nei Dans syndrom” forklarte Narve. Alle ble først lettet naturlignok, men så flyttet alles blikk seg fra Narve til undertegnede. “Dans syndrom betyr at man ikke tåler bakker” forklarte Narve alle uinnvidde. “Vær beredt på en annen mulig effekt av Dans syndrom”, repliserte Øyvind. “Før dere aner det er han først i bakken og rykker i tide og utide”. Våre to debutanter lurte sikkert på hva som foregikk her, men vi lot de ikke lure lenge. Her var det bare å sette igang prosjekt: “Sette debutantene på plass”.

Finn hadde tyvstartet litt, men vi kunne se han noen hundre meter forran oss i løypa. Øyvind, som har syklet tur retur jobb, i hele år, la seg i tet og dro opp tempoet.

Jon Kåre la seg på hjul og Anne Lene like bak der igjen. Undertegnede dannet baktroppen. Etter en stund begynte pusten å høres både hos den ene og den andre. Praten gikk ikke lenger. Alle forstod at dette var en skikkelig syretest. En stund begynte jeg å bli litt engstelig for hvordan dette skulle ende. Øyvind kunne høres helt bak uten at det så ut som om noen av våre to debutanter slet noe særlig. Selv begynte jeg også å kjenne det litt. Da Øyvind lettet litt på tempet, kom pusten min seg fort igjen og det samme gjorde det nok for Øyvind. Han økte tempoet igjen, og nå måtte Anne Lene slippe. Dermed var det kun Jon Kåre igjen. Med vel 600m igjen fra toppen satte vi inn et lite støt, men så mange meter fikk vi ikke. Men vi fikk noen meter og det var jo målet. Helt på slutten fikk jeg en teft av Dans andre syndrom og kunne triumferende krysse bakketoppen først. Mission completed! Debutanter må tas imot med vennlighet og respekt, men de kan ikke gruse gamle travere på første date! 🚴🏻🤔

For alt vi vet kan det nok være at vi vant nettopp fordi Jon Kåre og Anne Lene forstod at de måtte la oss komme først til toppen i dag. Uansett bestod de begge prøven og vi håper de får lyst til å være i lag med oss igjen senere. Vi koste oss ihvert fall sammen på Brunkollen med kaffe og de gode bollene. Jon Kåre kunne forøvrig fortelle at Brunkollen var det siste stedet i Bærum som fikk lagt inn vann. En kunnskap han sikkert har fra sin viten som ingeniør innen vann og avløpstjenester. Han kunne også fortelle at det var Nazistene som eiet og drev Brunkollen under krigen. Finn var mektig imponert over kunnskapsnivået og så ut til å drømme seg helt vekk.

Men vi kunne jo ikke sitte der hele dagen. Og aller minst Finn som hadde et fly å rekke. Han mente nå flyet ikke gikk før 1630, men vi fant det best å beine hjemover alle sammen. Finn dro rett mot Hasle Løren fra Fossum. Vi øvrige tok ruten om Ankervegen og Dæhlivannet hjem. Jeg målte vel 43 km. Vi så noen hunder her og der og sikkert en hest og noen kuer. Nok en flott tur var unnagjort og resten av Lørdagen var fortsatt ubrukt. Deilig 😊🚴

Mvh Dan-Evert

TourTråkk 28 – 20/10/9 2018

Vestmarka Rundt på sti og grus

Mens noen av Tour Tråkk traverne hadde valgt å forlenge sesongen på sydlige breddegrader (Tyrkia og Italia), stilte 12 personer til start på den 28 utgaven av TT ved klubbhuset. Temperaturen ved start var ca. 2.5-3 grader, men været var fint, så det ble veldig levelig utover dagen.

Narve hadde annonsert på Facebook at det ikke ville bli vist noen nåde i forhold til starttidspunkt, men da Lise myndig annonserte at det var en nykommer på vei, vise han allikevel en mykere side og lot det gli et par minutter over kl. 09:00. Nykommeren, Anne-Sofie Furuhaug, ankom og ble mottatt med åpne armer. Dan-Evert fikk til og med deler av gjengen til å stille seg opp på rad og rekke for å håndhilse på nykomlingen. Det må nok være hans bakgrunn som fotballspiller som fremtvinger behov for å stille seg opp til skue på denne måten. Vi får vurdere «Ja vi elsker» eller i det minste «Jardarsangen» neste gang. Anne-Sofie som har bopel på Fornebu, så ut til å like mottagelsen, og var på ingen måte nykommer til sykling med sin bakgrunn i Team Foss Sykkel med base på Skedsmokorset.

Steinar hadde dagen før kommet med forslag om rutevalg, og Narve gjorde det kjapt (2 sekunders betenkningstid) klart at dette ble den offisielle ruta for dagen. Ruten ble som følger:

Tanum kirke-Butterud-Skuibakken-Skoglund-Bråtan-Lindeberget-Engersetra-Svartvann-Furuholmen for «bollestop» - hjem via Vestmarksætra.

Gruppen satt seg i bevegelse og allerede etter 200 meter var vi inne på sti. Undertegnede hadde i sin klokskap valgt å stille med stiv gaffel og semislicks (Schwalbe G-ONE Speed). Det viste seg imidlertid å fungere greit på tross av dystre spådommer, og la grunnlag for en skikkelig teknikk økt. Som kjent er det mer vandring i armer og bein enn i enhver dempe gaffel. Og grep handler mer om tyngdepunkt enn om dekkmønster. Grov etteranalyse viser at vi tilbragte ca. 17 km på sti og 15 km på grus. Resterende 5 km (+ eventuell transport til og fra Jardarhuset) ble tilbragt på asfalt. Altså skikkelig terrengsykling i ordets rette betydning.

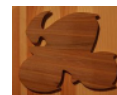
Vi snirklet oss på kryss og tvers på fine stier opp til Tanum kirke. I et forsøk på å forsere en steinete bakke i Tanumskogen ble Joar hindret i å foreta det perfekte sporvalg. Han mistet derfor feste for bakhjulet på noen steiner. I stedet for å innse nederlaget og sette beina i bakke valgte han å fortsette å trå selv om sykkelens trillet bakover og fikk en slagside som ikke lot seg rette opp. Han smalt derfor i bakken, men ristet fort av seg smerte og skuffelse og trakk videre. Han er jo relativt solid bygd, så det var nok verst for bakken og småkrypene (dyrereferansen) han landet på.

Ved Tanum kirke ble det gjort stopp. Overlærer Nervold gav der en innføring i historien bak Tanum kirke, bygget med kalkstein fra nærområdet ca. år 1100. Det kan nevnes (red.anm.) at kalkstein fra Bærum også ble anvendt ved bygging av Akershus Festning. På dette stoppet ble også referenten valgt før vi syklet videre i retning Skuibakken.

Etter å ha klatret opp fra Ståvivannet, og før vi kom til Skuibakken, ble det igjen gjort enda et lokalhistorisk stopp ved Persbråtan. Steinar kunne her fortelle om Peter Olsen Ringeneie som drepte sin kone med øks like i nærheten, for å rydde henne av veien og kunne gifte seg med sin elskerinne. Peter ble senere dømt til døde og halshogd for ugjerningen (22. oktober 1847). Mens elskerinnen havnet på tukthuset. Litt forskning av undertegnede i etterkant av turen, avdekker at enkelte hevder at Peters ugjerninger kan sees på som et eksempel på bæringenes moralske forfall (undertegnede bor i Asker). Sogneprest Alexander Lange hevdet på Ringeiders tid at bæringene var spesielt ugudelige. I følge hans dagboknotater var det ganske betegnende at kommunens innbyggere drakk Ringeneies blod så snart skarpretteren hadde gjort sitt.

I sjokk over den brutale historien gikk ferden videre. Ved passering av unnarennet på Skuibakken ble veivalg diskutert. Skulle vi ta unnarennet ned eller følge veien? Etter å ha tittet over kanten seiret fornuften. Vel nede syklet vi videre langs Isi elvas nordøstlige bredd og videre opp til Skoglund. Her fulgte vi grusveien til Bråtan.

Ved Bråtan var det under krigen en base og radiostasjon for Milorg D13, med kallenavn «Pipit». Det ble diskutert at det nesten har gått inflasjon i Milorg hytter i Asker og Bærum.

Fra Bråtan bar det over på relativt krevende sti. Ved Rødmyr fikk undertegnede punktering. Selvom Steinar senere brukte dette som begrunnelse for at vi måtte velge Furuholmen fremfor Solli som bollestopp, valgte undertegnede å legge mer vekt på anerkjennende kommentarer fra Tor Staff, da slageskiftet tok ca. 3,5 minutter. Uten nevneverdig nedkjøling av gruppa tråkket vi oss videre på sti og grus via Engersetra (ved Vestergylen) til Sandungen. Derfra gikk det strake veien på grus og asfalt til Furuholmen, for boller, kaker og kaffe.

Etter hyggelig samvær på Furuholmen var det på tide å komme seg hjem. Dan-Evert måtte tross alt rekke kampen mellom Chelsea og ManU som startet kl 14:00. «Fotball er tross alt det viktigste» (sitat: Dan-Evert med støtte fra Narve).

Takk for en fin tur med gode sykkelopplevelser og økt kunnskap om lokalhistorie!

Med vennlig hilsen Øyvind Engelstad

Narve Hølen Takk for et meget utførlig tourtråkk referat og takk for turen.

Liker · Svar · 6 d

1

Dan-Evert Brekke Bra Øyvind 👍

Liker · Svar · 5 d

1

Steinar Nervold Fint referat, Øyvind. Bare en liten sak. På Butterudbonn var vi ikke på denne turen. Jeg forslår en tur dit neste sesong. Det er forøvrig et spesielt kulturminne der, Latinersteinen.

Liker · Svar · 5 d

1

Øyvind Engelstad har svart · 1 svar

Joar Skjevdal Takk, Øyvind! Skal si vi har mange poeter i denne gruppa. Fornøyelig lesing.

Liker · Svar · 5 d

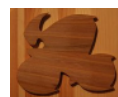

1

Ola Nyhus Flott referat! Og med gode bilder tror jeg jammen meg jeg skal klare å loggføre statistikken også, med litt hjelp fra Strava! Men hvilket Svartvann passerte dere egentlig?

TourTråkk 29 – 27/10 2018

Årets lengste slangeskifte

Det merkes at vi nærmer oss slutten på TourTråkk 2018. Kvelden før hadde Narve laget forslag til tur gjennom veier og stier i Bærum og opp til Voksenkollen, Tryvann, Skådalen og hjem. Om det var undertegnede forslag til trasé eller om det var gradestokken som gjorde utslaget vites ikke, men det var kun 7 morgenfriske syklister var klar til start klokken 09 Sharp. Selv om gradestokken lå litt over null punktet var det god stemning før start, noe Jon Kåre fikk merke. På forrige tur hadde Dan-Evert bemerket at skostørrelsen til Jon Kåre var av det solide slaget, str.50 om jeg husker riktig. Øyvind E kommenterte da at det var litt i det tidligste laget å ta på seg skiene på sykkelstur. Jon Kåre er med på sitt tredje TourTråkk på rad og fortsetter han slik kan han få 100 prosent oppmøte før vi sier takk for i år.

Av erfaring ventet vi ett minutt for å se om noen hadde forsovet seg og som kanskje lå litt for lenge på puta. At det var Knut H som kom trillende litt over 9 var overraskende, men uansett meget hyggelig og så var vi 8. Vi skulle være 9, mens siden Ola i løpet av natten hadde fått hodepine og sår hals var vi 8 som satte kurs mot Engervannet. Men ved Kiwi kom Magne Nygård og ønsket oss alle godt nytt år og så var vi 9. Lise, Øyvind E, Dan-Evert, Jon Kåre, Kjell, Knut, Einar M, Magne N og Narve.

Langs Engervannet kunne vi se litt frost røyk kommer opp fra vannet, så vinteren er på gang. Ved enden av Engerjordet tok vi første sti opp til høyre, gjennom skogen til og helt opp Stasjonsveien og deretter inn på stien mellom to gjerder som tok hos til Kirkeveien. Ved Høvikveien tok vi stier via Ballerud hagesenter til Skallumskogen og opp til Gamle Ringeriksvei. Ved Ringstabekk tunnelbane stasjon tok vi stien mot Jar hvor vi fikk utfordre oss på

røtter av det massive slaget, men moro var det. Lise hadde heldemper og føyk forbi i imponerende fart. Fra Jar tok vi strake veien forbi Øvrevoll galopp til Eiksmarka og til Bogstad via brattbakken hvor 2 måtte av sykkelen. Kjell ville ta en kortere tur og dro hjemover fra Eiksmarka for å forberede sitt face book innlegg om egen sykkelgruppe med kun Jardar syklist på neste års Trondheim-Oslo.

Etter en kort pust i bakken ved Ankerveien, peset noen av oss rolig opp Olaf Bulls vei og Arnulf Øverlands vei i eget tempo. Einar tok fart nedenfra for å teste Strava formen og føk forbi oss. Undertegnede bommet litt ved inngangen som skulle ta oss opp til Lillevannsveien, men vi fant fort riktig vei opp. På Lillevannsveien fikk vi en praktfull utsikt innover Sørkedalen, Bærumsmarka og så langt øye kunne se. Vakkert syn, men i dag ble det ikke tatt mange bilder som jeg så. Så var det turens største utfordring når vi tok oss opp stien lange t-bane linjen til Voksenkollen stasjon. Her var nok alle av sykkelen i det bratteste, men alle kom igjennom med stil og eleganse. Den siste bakken til Tryvannshøgda var det naturlig med en sprint konkurranse hvor Dan-Evert lenge lå først før Einar eter å ha latt oss andre får noen meter, krummet ryggen og det var det.

Fra Tryvannshøgda gikk det bratt nedover langs Oslo Vinterpark, men istedenfor å ta veien rundt og ned til Store Tryvann ville Lise ned brattbakken. Det ble full brems på alle og det knirket og det bråkte jo lenger ned vi kom bakken og nesten alle kom ned uten uhell. Det ryktes dog at Magne hadde tatt en salto i kontrollerte former, men han er jo en rutinert mann. Øyvind tok derimot veien ned noe han ikke burde ha gjort. For på andre TourTråkk på rad måtte han bytte legge inn slange på sin slangeløse sykkel. Så etter mye frem og tilbake med bytte av flere slanger, bruken av flere pumper, og gasspatroner og minst 20-25 minutters venting på årets lengste slangebytte, kunne vi blåfrossen sette kursen mot Skådalen og Midtstuen. Selv om Narve mente at Einar burde ha litt mer luft i dekket så bar det av sted, men kun noen minutter senere måtte han pumpe litt til.

Ned langs Skådalen gikk det i en fornuftig fart forbi de som var på vei oppover. Vi stoppet en stakkett stund for å beundre Midtstuen hoppbakke. Men alle mente det var på tide med kaffe og hvetebackst og få tilbake litt varme i kroppen for vi hadde jo kjent på minimum 1 minusgrad på veien over. Det ble Baker Hansen på Røa hvor vi så vidt fikk plass blant Røa's innbyggere, men vi fikk satt oss ned og med varm kaffe med gratis påfyll og varm kakao for oss finere syklist fikk vi varmet oss inne. Halvveis ned i godsakene kunne vi se at snø fjoner dale ned utenfor, bare for å minne oss på at det snart er slutt for sykkellesongen og at det nærmer seg bankett. Vi kom oss hjemover via stiene fra Eiksmarka og ned dalen mot Nadderud og Sandvika. Selv tok jeg Bærumsveien fra Gjønnes og hjem og klokken 47,7 km. Jeg vet det ble snakket mye om mye på turen og stemningen var god nok hele veien, men som vanlig får jeg ikke med meg så alt for mye. Fra naturen fikk jeg med meg at det bakken begynner å hardne til og at løvet på bakken ga oss et godt sykkelunderlag.

Målet er vel fortsatt minimum 30 etapper i løpet av sykkelåret og om vi har været med oss, så går etappe 30 neste lørdag. Så vil jeg minne om sykkelgruppas bankett som skjer fredag 16.november kl. 19:30 på klubbhuset. Regner med at det snart kommer en formell invitasjon og som vanlig blir det vel paella, quiz, noe dansing, utdeling av premier, gode historier og mye mer som du og din kjære ikke må gå glipp av. Så sees vi neste lørdag litt før 09:00 Sharp.

Sykkelhilsen Narve Holen

TourTråkk 30 – 3/11 2018

Våte og sleipe stier

Disse var med: Lise, Kristina, Tron, Jon-Kåre, Joar (kort løype), Einar, Øyvind F, Erik, Kjell, Narve, Finn, Dan-Evert, Ola og Brite.

Sånn gikk deler av facebook-praten på 9 o'clock Sharp dagen før Tourtråkk nr 30: «Det får bli en maks totimerstur i nærområdet på meg», skrev Ola. «Tenker du litt sykling på sti?» spurte Lise og fikk som svar at: «Veldig våte og sleipe stier nå tror jeg, så jeg tror det må bli urbane turstier i så fall.»

Og det ble turstier på nr 30, heldigvis ikke mye asfalt, for den var glatt som is denne morgenen. Mange av oss hadde ikke piggene på, iallefall ikke den utpekte referenten, som måtte ha Strava som støtte for å se hvor vi egentlig hadde syklet. Finn hadde allerede hatt et fall på glatta før klokka ni, så vi kjørte med forsiktig marsjfart i rundkjøringene og over nybrua ved Bjørnegårdssvingen. Ingen av oss hadde lyst til å seile overende.

Vi var allerede blitt advart om et bratt parti tidlig på turen, og skjønte jo fort at det var opp gjennom Hamangskogen.

Etter dette var det behov for en teknisk stopp for å ta av litt klær, eller «pause» som også noen kalte det. Så sti og vei over Dønski og Rud, trygt ned og opp langs Isielva, til Berghoff-jordet og tilbake nord for Isi på en turvei. Urban turvei vet jeg ikke om det var, for vi så en del gårder og heier, men det var iallefall flott utsikt ut over hele området. Her går vi så fort videre i turbeskrivelsen, for det kom frem at undertegnede faktisk var helt på villspor med hvor vi befant oss i verden, en bom på flere kilometer. Kristina mente til og med at hun hadde filmet fadesen. Referatskriving ble derfor tilbudt som en redning, noe den påtroppende referenten rødmende og frivillig slo til på.

Tilbake på Kolsås sa turlederen at han godt kunne tenkte seg en kort, liten ekstrasløyfe opp i stiene under stupene, vi andre bare nikka på hodet og fulgte etter som sauer, vi tenkte vel at dette kunne gå. Noen tourtråkkere tråkka imponerende opp de bratte blåmerka stiene, selv var jeg glad for at jeg kunne bære sykkelen noen steder.

«Kolsåstraversen østover» på Strava var absolutt litt urban, for vi så flere hus, men det var også glatt og sleipt. Stituren ble avslutta i naturskjønne omgivelser langs Dælivannet til Gjetum.

Asfalten var vel litt mindre isete på returen og det var mange som sykla i frisk landeveisstil nedover forbi Valler. Hadde noen sett noen geiter? Jeg så det ikke, heller ikke sauer, men noen irske settere klarte vi å kjøre pent forbi. Tusen takk for god guiding som vanlig av stiturleder Ola, 27 effektive kilometer sto på min distanselogg etter endt tour. Takk for hyggelig følge med tretten spreke medsyklister, og takk til slutt for at jeg fikk skrive referatet □ Håper det blir godkjent ;)

Mvh Brite

TourTråkk 31 – 10/11 2018

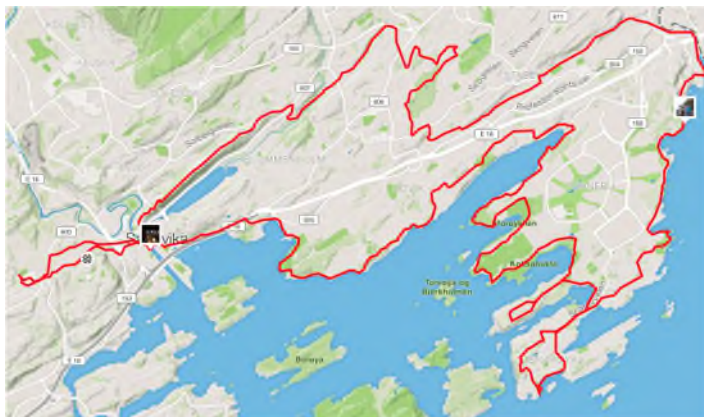
Siste HøstTour med våyr ungfole og bestemt dame med puddel!

Årets siste offisielle TourTråkk ble slett ikke så verst! Regnet ble snart til yr og så til opphold og temperaturen var det ikke noe å si på. Vårt ungdommelige alibi, Kjetil fra Beiarn, minnet mest om en våyr kalv der han lekte seg i bakke opp og bakke ned, hoppet over fartshumper og forsvant for oss i våyr glede ute på Snarøya. Fullt så feststemt var ikke damen med puddel vi møtte på kyststien før Lysaker. Hun var mildt sagt fortørnet over at åtte godt voksne karer, Kjetil altså inkludert, trosset sykling forbudtskilt og ødela den fine kyststien som hun var så glad i. Vi mente at vi også var glade i kyststien, men forsto fort at det lureste var å bukke og nikke og si minst mulig. Forresten var vi bare sju akkurat der, den lovlydige Knut hadde vist respekt for nevnte skilt og syklet alternativ rute over Polhøgda, for å møte oss utenfor det omstridte privatregulerte kyststiområdet. De andre seks kan også sove godt til natten, da det kun er undertegnede å klandre for at dere ble geleidet inn på det omstridte partiet.

Hele åtte syklisters altså på dagens etappe, Jon Kåre, Dan-Evert, Narve, Knut, Kjetil, Øivind, Finn og Ola. Finn fortjener skryt for sin enorme treningsmoral! Mens vi andre slentret rundt i slåbrokken og spiste havregrøt, heiv Finn seg på sykkelen i regnværet oppe ved Økern og tråkket en time til Bjørnegård. Da vi kom til Lysaker godt ut i dagens Tour, forventet vi å si ha det til Finn som nå var godt på vei hjem, men Finn mente han hadde hørt nyss om kaffeslabras i Sandvika og ville selvfølgelig være med på det. Og etter nevnte kaffekos på Kanel, som Finn riktig nok syntes var i korteste laget, var vi enige om at han

skulle få kudos selv om han tok toget hjem. Men neida, Finn besteg gromScotten og tråkket trøstig i vei hjem til Økern. 80 km! Respect Finn!

Dagens rute går fram av kartet over. Litt utfordringer her og der, ingen støvplager, ikke så lett å gjenta på husken, passering av Narves fødested på Snarøya og siste tur for Øivind ute ved Lilleøytangen utenfor Oksenøya. Hvorfor? Jo, her observerte vi et skilt som sa at det var forbudt (å sykle?) for de over 70! Så da så. Men Øivind syntes det var fint der ute, bortsett fra et par sleipe røtter da.

Ute på Snarøya gikk det litt ball i hatt for gruppa, Øivind fikk telefon og ble borte, Knut tok til

venstre av gammel vane og ikke til høyre og Kjetil kjente altså overskuddet bruse og la seg i front rett før løypeleggeren hadde tenkt seg til høyre for å klatre opp til Ropernveiens topp. Men litt etter litt var gruppa samlet igjen, Knut var bare plutselig der, mens Kjetil og Øivind hadde funnet hverandre og søkt ly og arbeid som vinduspyrd hos Fardal Bakeri ved Rolfsbukta.

Så sier vi ikke mer om ferdsel på kyststien! Ved Lysaker ble vi fort enige om å droppe Bygdøy, men alle sa ja til å følge Ola på nordsiden av jernbanen i retning Stabekk, et godt alternativ for de som daglig sykler til/fra Oslo og som vil ha litt variasjon. For å komme opp til turvegen oppe ved Gjønneshallen, svingte løypeleggeren brått inn mot Ballerud fra Gamle Drammensvei. Narve hadde sluppet litt i bakken like før, men vi mente vi så ham og at han la merke til vår manøver. Men Narve hadde nok kun strakeste vei til Sandvika i tankene, så da vi skulle telle opp ved Ballerud var det ingen Narve å se.

Som den skarpsynte muligens kan se av kartet, må det innrømmes at løypeleggeren ikke hadde fullstendig kontroll oppe ved enden av golfbanen. Vi gjorde en liten skovtur oppe i Skogveien (!), men tok oss rimelig fort og neste umerkelig inn igjen og plutselig var vi på kjente turveger oppe ved Gjønnes. Nå var det bare én liten omvei igjen før vi var i Sandvika. I stedet for å cruise inn langs "klemte mellom jernbanen....", ble det klatring opp Bekkeveien og over til Lillehagveien, for så å stupe ned stien fra Løkkeåsen og til Sandvika. Det ble forsøkt å få til kaffestopp på Espresso House (debut), men Knut følte sterk draging mot Kanels utvendige varmeovner og trumfet Espresso. Jon Kåre mente vi absolutt burde sitte inne på Kanel, men andre i gruppa hadde "bestemt dame med puddel" i friskt minne og mente at sju godt voksne og til dels svært sølete syklisters kanskje burde skjønne at de passet bedre ute i det rustikke miljøet under varmelampene.

Kaffen og baksten var god og praten dreide seg om tolkninger av allemannsretten, neste ukes bankett og altså om at Finn godt kunne få ta toget hjem. Og vi hadde også kontroll på at Narve hadde kommet seg trygt hjem til Rud.

Dette var altså årets siste Tour, 31 etapper pluss Prolog er gjennomført i fin stil og med godt humør. Godt humør blir det helt sikkert på fredagens bankett også med 40 stk. på startstrekken! Og har også du tenkt deg å være med og ikke har meldt deg på, har du kun timer å gjøre det på!

Mvh, Ola

Kjetil Ulvestrand Et hvert referat som nevner Beiam er et godt referat. Legger ved dette bildet for å vise dere hvor fint det er!

Når det er sagt, dette referatet spesifikt ville også vært et godt referat om Beiam ikke ble nevnt.

6

Liker · Svar · 18 t · Redigert

Narve Holen Takk for fin tur, flott referat og ikke minst en strålende sesong.

Liker · Svar · 17 t

3

Jon Kåre Beisvåg Takk for flott tour og fint referat. Ønsker å takke alle jeg har fått æren av å sykle sammen med i min første måned som medlem i sykkelgruppa. Jeg har følt meg velkommen og inkludert fra første tråkk. Det er imponerende hvor kjent dere er i nærområdet. I tillegg har jeg fått mange tips og positive tilbakemeldinger. Tusen takk, - dette er strålende!

Liker · Svar · 5 t

5

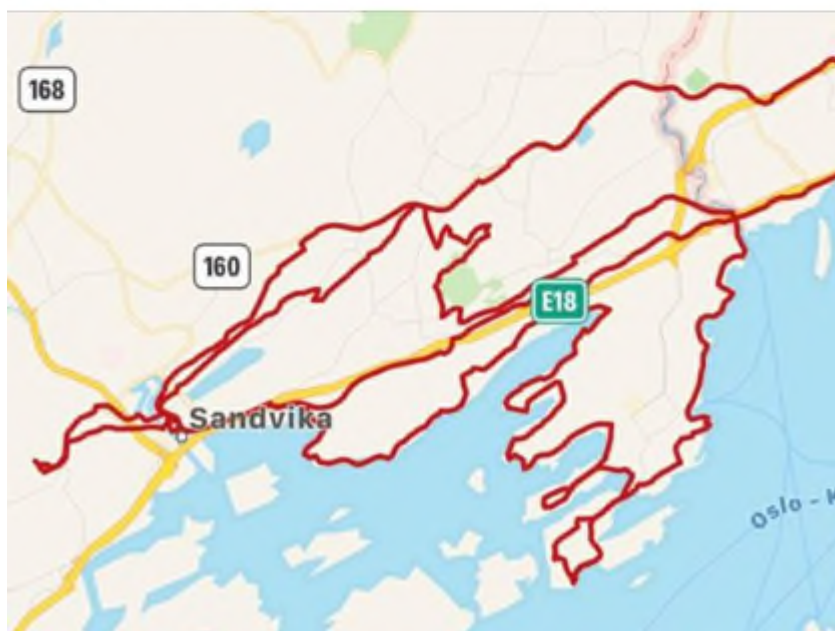
Finn Nyrakke

i går kl. 15:06

Vel hjemme fra årets siste Tour i en utrolig fin temperatur etter årstiden. Og regnet var så beskjedent at vi etter hvert ikke la merke til det en gang! Årets siste Tour - den må vel kunne kalles postludium med all musikken vi hadde i bremsene - gikk motsatt vei av prologen og det var mer enn nok til å forvirre meg så jeg var veldig spent på å studere sporene etter hjemkomst.

Litt av et kunstverk ble det (se nederst) og æren for det må vel dagens løypelegger få, nemlig Ola N. sjøl om han faktisk hevdet å være i tvil om hvor han var ei stund! Men det var i Bærum på en ny trasé hjem fra Lysaker. Men vi fant fram til nydelig kaffe og boller i Sandvika (riktignok etter at vi hadde mistet Narve).

Hjertelig takk til dagens deltakere, og til alle andre som har vært med en eller annen gang i løpet av året! Veldig gledelig at det også i år har dukket opp nye deltakere som kan sykle og som tydelig gleder seg over det! Vi sees på banketten!

---Takk for flott TourTråkkesesong ---